

ปรากฏการณ์ ผล และการอนุมานสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึก

ร้อยเอกหญิงสุดาจันทร์ สุภาวกุล

สถาบันวิทยบริการ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2548

ISBN 974-14-1771-3

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

PHENOMENOLOGY, CONSEQUENCES, AND ATTRIBUTIONS
OF HURT FEELINGS

Captain Sudachan Supawakul

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Social Psychology

Faculty of Psychology
Chulalongkorn University

Academic Year 2005

ISBN 974-14-1771-3

สุดาจันทร์ สุภาวกุล: ปรากฎการณ์ ผล และการอนุมานสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึก
(PHENOMENOLOGY, CONSEQUENCES, AND ATTRIBUTIONS OF HURT FEELINGS)

อ. ที่ปรึกษา : ผศ.ดร. ศักนงค์ มณีศรี, 119 หน้า. ISBN: 974-14-1771-3.

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปรากฏการณ์ และผลของการทำร้ายความรู้สึก และการอนุมานสาเหตุของเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก ผู้ร่วมการวิจัยเป็นบุคคลที่กำลังมีสัมพันธภาพแบบคู่รัก และคู่สมรส จำนวน 1,200 คนซึ่งได้รับการสุ่มให้ตอบแบบสอบถามแบบใดแบบหนึ่งในจำนวน 2 แบบ โดยบุคคลที่ถูกสุ่มให้ได้รับแบบสอบถามที่เป็นฝ่ายถูกกระทำต้องนึกถึงสถานการณ์ที่ตนถูกทำร้ายความรู้สึก และบุคคลที่ถูกสุ่มให้ได้รับแบบสอบถามที่เป็นผู้กระทำต้องนึกถึงสถานการณ์ที่ตนเป็นผู้ทำร้ายความรู้สึกของอีกฝ่ายหนึ่ง จากนั้นผู้ร่วมการวิจัยต้องตอบคำถามเกี่ยวกับความรู้สึก การอนุมานสาเหตุเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ปฏิกริยาเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึก และผลที่เกิดตามมาจากเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก

ผลการวิจัยพบว่า

1. การถูกทำร้ายความรู้สึกมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับอารมณ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
2. การถูกทำร้ายความรู้สึกและความรู้สึกถูกปฏิเสธมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการประเมินตนเองทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
3. ผู้ถูกกระทำอนุมานสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกเพราะไม่เห็นความสำคัญมากกว่าอนุมานสาเหตุว่าผู้กระทำมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
4. การอนุมานสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกเพราะไม่ได้เจตนามีสหสัมพันธ์ทางบวกกับความรู้สึกเป็นทุกข์น้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
5. ปฏิกริยาหรือพฤติกรรมของผู้ถูกกระทำมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับอารมณ์ทางลบที่เกิดจากการประเมินเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
6. ผู้ถูกกระทำประเมินว่าเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกทำให้สัมพันธภาพจิตจางลงแบบชั่วคราวมากกว่าแบบถาวรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และไม่ทำให้ความไว้วางใจและความชอบในตัวผู้กระทำลดลง
7. ความรู้สึกเจ็บปวดจากการถูกทำร้ายความรู้สึกมีสหสัมพันธ์ทางลบกับความนับถือตนเองและความมั่นใจในตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
8. การอนุมานสาเหตุว่าผู้กระทำมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกของผู้ถูกกระทำมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการที่ผู้ถูกกระทำประเมินว่าสัมพันธภาพจิตจางลงแบบถาวรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

สาขาวิชา
ปีการศึกษา

จิตวิทยาสังคม
2548

ลายมือชื่อนิสิิต.....อ.อ.หญิงสุดาจันทร์ สุภาวกุล
ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....

4578131038 : MAJOR SOCIAL PSYCHOLOGY

KEY WORD: PHENOMENOLOGY / CONSEQUENCES / ATTRIBUTIONS OF HURT FEELINGS

SUDACHAN SUPAWAKUL: PHENOMENOLOGY, CONSEQUENCES, AND

ATTRIBUTIONS OF HURT FEELINGS. THESIS ADVISOR : ASST. PROF.

KAKANANG MANEESRI, Ph. D. 119 pp. ISBN: 974-14-1771-3.

The purpose of this research was to study the phenomenology and consequences of hurt feelings, and attributions people make about the event that precipitated hurt feelings. One thousand and two hundred dating and married couples were randomly assigned to receive one of two questionnaires. Those who were randomly assigned to receive the victim questionnaires were told to think of the situations in which their feelings had been hurt and those who were randomly assigned to receive the perpetrator questionnaires were told to think of the situations in which they had hurt another person's feelings. Participants then answered questions about their feelings, attributions for the event, reaction when their feelings were hurt, and consequences of the hurtful episode.

Results show that:

1. Hurt feelings positively correlate with negative affect ($p < .001$).
2. Hurt feelings and feelings of rejection positively correlate with negative self-evaluation ($p < .001$).
3. Victims attribute perpetrator's hurtful act to being inconsiderate rather than intentionally trying to hurt them ($p < .001$).
4. Attribution of hurtful behavior to unintentional act positively correlates with feeling of less distressed ($p < .01$).
5. Reactions or behaviors of victims positively correlate with negative affect elicited by evaluation of hurtful episodes ($p < .001$).
6. Victims view that hurtful episodes weaken the relationship temporary rather than permanently ($p < .001$) and the events do not lessen their trust and liking.
7. Hurt feelings negatively correlate with self-esteem and self-confidence ($p < .001$).
8. Attribution of perpetrator's hurtful act to intentionally trying to hurt victims positively correlate with victims' evaluation that the relationship is weakened permanently ($p < .001$).

Field of study Social Psychology

Academic year 2005

Student's signature Capt. Sudachan Supawakul

Advisor's signature Kakanang Manesi

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เรื่องนี้ สำเร็จลงได้ด้วยความสามารถของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คณางค์ มณีศรี ที่รับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และได้เสียสละเวลาอันมีค่าของท่านมาคอยชี้แนะ ถ่ายทอดความรู้อันเป็นประโยชน์ กระตุ้นเตือน และคอยให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดมา ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์เป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้ และจะรำลึกถึงพระคุณของอาจารย์ตลอดไป

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.ธีระพร อุวรรณโณ และอาจารย์จรวงศ์ นูรพงศ์ ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้อันมีค่าแก่ผู้วิจัย

นอกจากนี้ ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์วิชาภรณ์ เฟ่งจิตต์ อาจารย์ณัฐสุดา เต็มพันธ์ อาจารย์ฉัตรวิบูลย์ ฉาวเกียรติ และอาจารย์อานนท์ ศักดิ์วีระวิทย์ ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลจากนิติตบปริญาตรี

ขอขอบคุณเพื่อนร่วมรุ่นที่ถึงแม้จะมีน้อยนิดแต่ก็น่ารักและแสนดีทุกคน ไม่ว่าจะเป็น คุณทิพย์นภา หวนสุริยา คุณธิตติมา วิยะรัตน์กุล คุณสุชวสา ชมภูมิ่ง และคุณสวรุต นพวงศ์ ณ อยุธยา ที่คอยให้กำลังใจ เคียงข้างกันทั้งในยามสุขและยามทุกข์ และยังมีมิตรภาพที่จริงใจและ มีค่าแก่ผู้วิจัย อีกทั้งยังมีส่วนสำคัญในการช่วยเหลือให้ผู้วิจัยทำวิทยานิพนธ์ได้จนสำเร็จ นอกจากนี้ยังขอขอบคุณเจ้าหน้าที่คณะจิตวิทยาทุกท่านที่คอยให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกตลอดระยะเวลา 4 ปี

ขอขอบคุณกำลังใจที่สำคัญ และอบอุ่นที่สุดจากคุณณัฐวุฒิ ณรงค์หนู ที่คอยให้กำลังใจได้ ตามความคับหน้า กระตุ้นเตือน เอาใจใส่ ตลอดจนคอยชบน้ำตาในยามที่ผู้วิจัยรู้สึกเหน็ดเหนื่อย และท้อแท้ นอกจากนี้ขอขอบคุณคุณสุชาวดี ลำภา ผู้ที่มีส่วนสำคัญในการกระตุ้นให้ผู้วิจัยทำวิทยานิพนธ์ได้จนสำเร็จเสร็จสิ้น และขอขอบคุณเพื่อน ๆ สมัยที่เรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ และ วิทยาลัยพยาบาลกองทัพบก ตลอดจนผู้ที่กล่าวถึงไม่หมดทุกคนที่ช่วยในการเก็บรวบรวมข้อมูล และคอยเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยตลอดมา

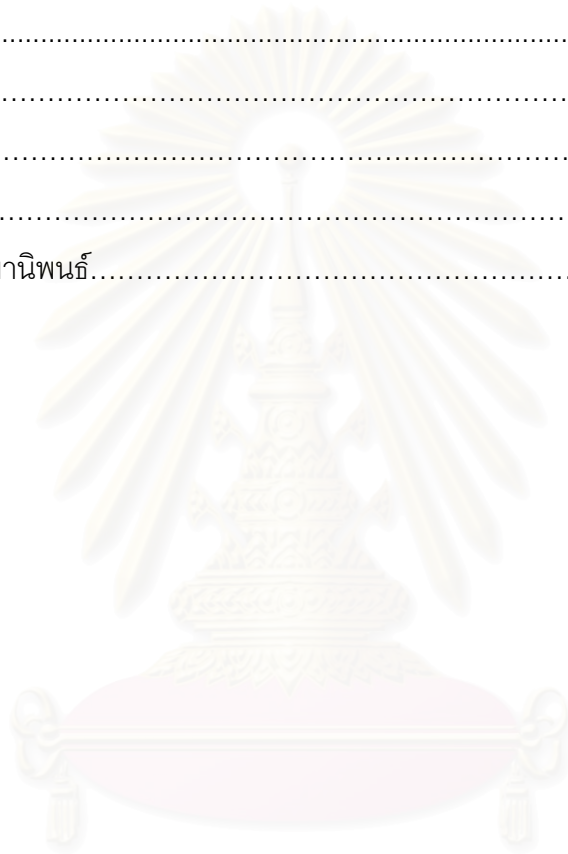
ขอขอบคุณพี่ ๆ น้อง ๆ พยาบาลศัลยกรรมประสาทชายทุกคนที่กรุณาให้ผู้วิจัยแลกเปลี่ยนมา ศึกษา และทำวิทยานิพนธ์จนสำเร็จการศึกษา

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดาบุคคลที่สำคัญที่สุดในชีวิตของผู้วิจัย ที่ เป็นผู้ให้ชีวิต ให้การศึกษา อบรมเลี้ยงดูให้ผู้วิจัยเป็นคนดี และให้ความอบอุ่นทั้งกายและใจแก่ ผู้วิจัยเสมอมา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	3
แนวความคิดเรื่องสัมพันธภาพแบบใกล้ชิด.....	3
แนวความคิดเรื่องอารมณ์ในสัมพันธภาพแบบใกล้ชิด.....	9
แนวความคิดเรื่องมิติทางสังคม.....	11
แนวความคิดเรื่องการอนุমানสาเหตุในสัมพันธภาพแบบใกล้ชิด.....	12
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	15
สมมติฐานการวิจัย.....	16
คำถามการวิจัย.....	16
ตัวแปรที่ต้องการศึกษา.....	17
ขอบเขตของบการวิจัย.....	18
คำจำกัดความที่เกี่ยวข้องในการวิจัย.....	18
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	21
บทที่ 2 วิธีดำเนินการวิจัย.....	22
กลุ่มตัวอย่าง.....	22
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	23
วิธีดำเนินการวิจัย.....	33
วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล.....	34
บทที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	35

	หน้า
บทที่ 4 การอภิปรายผลการวิจัย.....	66
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ.....	75
รายการอ้างอิง.....	82
ภาคผนวก.....	84
ภาคผนวก ก.....	85
ภาคผนวก ข.....	87
ภาคผนวก ค.....	95
ภาคผนวก ง.....	103
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	119

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเงื่อนไข อายุและเพศ.....	23
2	เหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกเรียงลำดับตามความถี่สูงสุด.....	24
3	คำศัพท์ระบอบอารมณ์ที่ผ่านการคัดเลือกแยกตามสถานการณ์.....	26
4	จำนวนตัวอย่างในเงื่อนไขของผู้ถูกทำร้ายความรู้สึกจำแนกตาม ระดับการศึกษา.....	36
5	จำนวนตัวอย่างในเงื่อนไขของผู้ถูกทำร้ายความรู้สึกจำแนกตามสถานภาพการ สมรส.....	37
6	ความถี่และร้อยละของเหตุการณ์ที่ถูกคู่รัก/คู่สมรสทำร้ายความรู้สึก.....	37
7	ค่ามัชฌิมเลขคณิต และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของอารมณ์เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ ทำร้ายความรู้สึก.....	38
8	ค่ามัชฌิมเลขคณิต และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้สึกเมื่อเกิดเหตุการณ์ ที่ทำร้ายความรู้สึก.....	38
9	ค่ามัชฌิมเลขคณิต และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการประเมินตนเอง.....	39
10	ค่ามัชฌิมเลขคณิต และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการอนุมานสาเหตุของการ ทำร้ายความรู้สึก.....	39
11	ค่ามัชฌิมเลขคณิต และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นเมื่อถูกทำ ร้าย ความรู้สึก.....	40
12	ค่ามัชฌิมเลขคณิต และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลที่เกิดขึ้นเมื่อถูกทำร้าย ความรู้สึก.....	40
13	สหสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกเจ็บปวดจากการถูกทำร้ายความรู้สึกกับอารมณ์ทาง ลบ และอารมณ์ทางบวก.....	41
14	สหสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกเจ็บปวดจากการถูกทำร้ายความรู้สึกกับการ ประเมินตนเองทางบวก และการประเมินตนเองทางลบ.....	42
15	สหสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกถูกปฏิเสธกับการประเมินตนเองทางลบ.....	42
16	ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของการอนุมานสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้าย ความรู้สึกเพราะไม่เห็นความสำคัญกับการอนุมานสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้าย ความรู้สึกเพราะเจตนา.....	43

	ญ
ตารางที่	หน้า
17	44
18	4๓
19	46
20	47
21	48
22	49
23	50
24	51
25	52
26	53
27	54

ตารางที่	หน้า
28 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัชฌิมเลขคณิต ของคะแนนการประเมินตนเองภายหลังเกิดเหตุการณ์ถูกทำร้ายความรู้สึกระหว่างเพศชายและหญิงที่ เป็นผู้ถูกรักษา.....	55
29 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัชฌิมเลขคณิต ของคะแนนการอนุমানสาเหตุของทำร้ายความรู้สึกระหว่างเพศชายและหญิงที่ เป็นผู้ถูกรักษา.....	56
30 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัชฌิมเลขคณิต ของคะแนนปฏิบัติการที่เกิดขึ้นเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึกระหว่างเพศชายและหญิงที่ เป็นผู้ถูกรักษา.....	57
31 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัชฌิมเลขคณิต ของคะแนนรับรู้ผลของการทำร้ายความรู้สึกระหว่างเพศชายและหญิงที่ เป็นผู้ถูกรักษา.....	57
32 ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของอารมณ์และความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึกแยกตามช่วงอายุ.....	58
33 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของอารมณ์ความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึกในแต่ละช่วงอายุ.....	59
34 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของอารมณ์ความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายหลังการถูกทำร้ายความรู้สึกในช่วงอายุที่แตกต่างกัน.....	60
35 ค่ามัชฌิมเลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการประเมินตนเองหลังเกิดเหตุการณ์ทำร้ายความรู้สึกแยกตามช่วงอายุ.....	62
36 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของการประเมินตนเองหลังเกิดเหตุการณ์ทำร้ายความรู้สึกในแต่ละช่วงอายุ.....	63
37 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการประเมินตนเองหลังเกิดเหตุการณ์ทำร้ายความรู้สึกในช่วงอายุที่แตกต่างกัน.....	64
38 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน.....	65

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตของคนเราสิ่งหนึ่งก็คือการสร้างสัมพันธภาพแบบใกล้ชิด แม้ว่าสังคมและรูปแบบของการปฏิสัมพันธ์จะมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากมาย แต่ชีวิตที่ดีเลิศในอุดมคติของคนส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วย เพื่อนสนิท ความรัก การสมรส และการได้เป็นบิดามารดา แม้ว่าจริง ๆ แล้วในแต่ละวันชีวิตจริงของเราต้องเผชิญกับความเหงา สัมพันธภาพที่ไม่มีความสุข และการหย่าร้าง แต่คนเราส่วนใหญ่ก็ยังคงเชื่อว่าเราสามารถมีความสุขกับคู่สมรส ลูกหลาน และเพื่อน ๆ ได้ (Baron & Byrne, 1991)

จากการศึกษาของ Bercheid, Snyder, และ Omoto (1989 อ้างถึงใน Baron & Byrne, 1991) พบว่ามีสัมพันธภาพ 3 แบบที่พบได้บ่อย ได้แก่ สัมพันธภาพแบบคู่รักนั้นถูกพบได้มากที่สุดถึงร้อยละ 47 รองลงมาคือ สัมพันธภาพแบบเพื่อนร้อยละ 36 และสัมพันธภาพแบบสมาชิกในครอบครัวร้อยละ 14 มีเพียงร้อยละ 3 เท่านั้นที่พบว่าเป็นสัมพันธภาพแบบอื่น เช่น ผู้ร่วมงาน และจากการสร้างมาตรวัดเพื่อมาทำนายว่าสัมพันธภาพแบบใดที่มีการสิ้นสุด และแบบใดที่ไม่มีการสิ้นสุด พบว่าสัมพันธภาพแบบเพื่อน หรือสมาชิกในครอบครัวจะค่อย ๆ ลดลงอย่างช้า ๆ เมื่อเวลาผ่านไป และพบว่าแทบจะไม่มีใครสิ้นสุดลง ในทางตรงกันข้ามสัมพันธภาพแบบคู่รักจะสลายลงได้อย่างชัดเจน รวดเร็วและมีการสิ้นสุดลง

งานวิจัยส่วนใหญ่เน้นมุ่งให้ความสนใจที่สัมพันธภาพแบบคู่รัก เพราะเป็นสัมพันธภาพที่พบได้บ่อย และมีความใกล้ชิดกันมากที่สุด ซึ่งเมื่อสัมพันธภาพไม่ประสบผลสำเร็จก็จะก่อให้เกิดความเจ็บปวดได้มากที่สุด การที่จะรักษาสัมพันธภาพให้สงบสุข และยืนยวนนั้นทำได้ยาก ซึ่งพบว่าบ่อยครั้งที่สัมพันธภาพแบบคู่รักที่ดำเนินไปนั้นก่อให้เกิดอารมณ์ที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวด การทำร้ายความรู้สึก และอารมณ์โกรธ (Baron & Byrne, 1991)

อารมณ์ส่วนมากนั้นเป็นผลมาจากเหตุการณ์ทั้งที่ไม่เกี่ยวข้องกับการมีปฏิสัมพันธ์ของบุคคลและเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เช่น ความกลัว ความเศร้า และ

ความตื่นเต้น อารมณ์เหล่านี้อาจเกิดขึ้นจากการตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่เป็นเหตุการณ์เกี่ยวกับการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และสิ่งเร้าที่ไม่เกี่ยวกับการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ส่วนปฏิกิริยา เช่น ความหึงหวง ความเขินอาย ความเหงา ความวิตกกังวลทางสังคม และความอับอาย เกิดขึ้นเพื่อตอบสนองต่อการเผชิญกับความจริง การคาดการณ์ล่วงหน้า หรือการจินตนาการที่มีต่อผู้อื่น (Leary & Kowalski, 1995; Miller, 1996; Tangney & Fischer, 1995 อ้างถึงใน Leary, Springer, Negel, Ansell, & Evans, 1998)

อารมณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างบุคคลอารมณ์หนึ่งได้แก่ ความรู้สึกถูกทำร้าย (hurt feeling) ซึ่งเป็นการทำร้ายทางจิตวิทยาโดยเป็นเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ซึ่งมีความเจ็บปวด และระคายเคืองพอๆ กับความเจ็บปวดทางกายจากการถูกทำร้ายร่างกาย และบางครั้งก็อาจทำให้เกิดความเจ็บปวดได้ยาวนานกว่า ความรู้สึกของบุคคลจะถูกทำร้ายได้จากหลายสถานการณ์ เช่น เหตุการณ์ที่มีความสำคัญ เหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงชีวิต เช่น การนอกใจ การตำหนิต่อหน้าสาธารณชน การวิพากษ์วิจารณ์ที่เสียดแทงความรู้สึก ซึ่งเหตุการณ์เหล่านี้อาจทำลายสัมพันธภาพจนไม่สามารถแก้ไขได้ ส่วนเหตุการณ์อื่นๆ ที่ทำร้ายความรู้สึก เช่น ลืมวันเกิด ไม่โทรศัพท์ทักกลับ ไม่สำนึกบุญคุณนั้น ดูเหมือนว่าอาจทำให้เกิดผลที่ตามมาเพียงเล็กน้อย แต่ก็อาจก่อให้เกิดความทุกข์ใจและทำให้สัมพันธภาพตึงเครียดได้

Leary และคณะ (1998) พบว่าในด้านของอารมณ์นั้นการทำร้ายความรู้สึกมีสหสัมพันธ์กับความรู้สึกเป็นทุกข์ทุกๆ ไป ด้านการรับรู้ตนเองพบว่ายังมีการทำร้ายความรู้สึกมากและบุคคลรู้สึกว่าคุณปฏิบัติตนมากเกินไปถึงทำให้บุคคลประเมินตนเองแย่งลงเท่านั้น

ส่วนในด้านของการอนุมานสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึกพบว่า บุคคลมักอนุมานสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึกว่าเป็นเพราะ ผู้ทำร้ายความรู้สึกไม่เห็นความสำคัญของตนมากกว่าจะอนุมานว่ามีเจตนาที่จะทำร้าย และในด้านของปฏิกิริยาพบว่า ผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึกจะรู้สึกโกรธมากที่สุด รองลงมาคือ โต้เถียง และเล่าให้ผู้อื่นฟังตามลำดับ ส่วนเรื่องผลของการทำร้ายความรู้สึก พบว่าผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึกจะบ่งชี้ว่าการทำร้ายความรู้สึกทำลายสัมพันธภาพแบบถาวรถ้าเขามีความเชื่อว่าจะถูกทำร้ายความรู้สึกโดยเจตนา

งานวิจัยยังพบว่าการทำร้ายความรู้สึกส่วนใหญ่เกิดขึ้นในเพื่อนสนิท คู่รัก และคนที่คุ้นเคยตามลำดับ แต่พบในคู่รักในปริมาณที่มากกว่าคนคุ้นเคยและเพื่อนสนิท จากการศึกษาของ Braiker และ Kelly (1979 อ้างถึงใน Cameron, Ross, & Holmes, 2002) ยังพบว่ามียุทธศาสตร์ในงานวิจัยทางจิตวิทยาที่สนับสนุนว่าคนเรามักจะทำร้ายคนที่เรารัก ทั้งๆ ที่เป็นคนที่เราไม่ควรทำร้ายเลย ซึ่งสิ่งนี้เป็นความขัดแย้งที่พบได้บ่อย และแทบจะไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ในสัมพันธภาพแบบใกล้ชิด

จากที่กล่าวข้างต้นทำให้ผู้วิจัยเห็นว่าการทำร้ายความรู้สึกในผู้ที่มีความสัมพันธ์แบบคู่รักและคู่สมรสนั้นเกิดขึ้นได้บ่อย โดยที่แต่ละคนอาจไม่รู้ตัวหรือไม่ได้เจตนา ซึ่งอาจทำให้มีผลต่อความพึงพอใจในสัมพันธภาพได้ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังสนใจศึกษาถึงเหตุการณ์ที่ทำให้การทำร้ายความรู้สึกในคู่รักและคู่สมรสว่ามีเรื่องใดบ้าง ซึ่งในประเทศไทยยังไม่มีผู้ใดศึกษา และในต่างประเทศยังมีผู้สนใจศึกษาน้อยมาก ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญที่จะศึกษา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการได้ทราบสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึก และผลของการทำร้ายความรู้สึกในคู่รักและคู่สมรสจะทำให้บุคคลต่างๆ ไปเกิดความเข้าใจในเรื่องนี้กันมากขึ้น และตระหนักในเรื่องการรักษาสัมพันธภาพที่มีต่อคู่รักและคู่สมรสของตนให้ยืนยาวต่อไปมากขึ้น

แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวความคิดเรื่องสัมพันธภาพแบบใกล้ชิด

Levinger (1980 อ้างถึงใน Lippa, 1994) เป็นนักจิตวิทยาสังคม ซึ่งได้อธิบายว่าสัมพันธภาพแบบใกล้ชิดมีพัฒนาการ 5 ระยะ ได้แก่ ระยะดึงดูดใจเริ่มแรก ระยะสะสม ระยะที่สัมพันธภาพดำเนินต่อไป และมั่นคง ระยะสัมพันธภาพเสื่อมและลดลง และระยะสิ้นสุดของสัมพันธภาพ ซึ่งไม่จำเป็นว่าสัมพันธภาพของทุกคู่จะต้องดำเนินไปโดยผ่านทุกระยะ ในบางคู่อาจเข้าสู่ระยะเสื่อมแล้วก็มี การฟื้นฟูกลับมาสู่ระยะสะสม หรือ มีการดำเนินสัมพันธภาพต่อไป

ระยะที่ 1 ระยะดึงดูดใจเริ่มแรก และเริ่มสัมพันธภาพ

ความใกล้ชิดสนิทสนมมีอิทธิพลต่อการเริ่มต้นของสัมพันธภาพต่างๆ มากมาย และคนเราจะแสวงหาคนที่คล้ายคลึงกับตนในเรื่องของอายุ ความดึงดูดใจ สถานภาพทางเศรษฐกิจ สังคม และเจตคติ และคนเราก็มีแนวโน้มที่จะสนองตอบกับคนที่ดึงดูดใจเราด้วย (Huston & Levinger, 1978 อ้างถึงใน Lippa, 1994) โดยพื้นฐานส่วนใหญ่แล้วระยะเริ่มของสัมพันธภาพจะเกิดขึ้นเมื่อ

เรามีการแสวงหาสัมพันธภาพ เช่น คนที่มีความสุขในชีวิตสมรสอยู่แล้วก็ไม่จำเป็นต้องมองหาคู่อีกใหม่เหมือนกับคนโสด

ความรักแบบลุ่มหลงต้องการสิ่งที่ดึงดูดใจอย่างสูงในการเริ่มสัมพันธภาพแบบคู่รัก จากการวิจัยและทฤษฎีเกี่ยวกับอารมณ์ตามธรรมชาติของมนุษย์ พบว่าความรู้สึกลุ่มหลงที่รุนแรงเช่นนี้จะคงอยู่ไม่นาน Altman และ Taylor (1973 อ้างถึงใน Lippa, 1994) ได้อธิบายการเริ่มต้นและความรุนแรงของสัมพันธภาพแบบใกล้ชิดในเรื่องการเพิ่มระดับของการเปิดเผยตนเอง ซึ่งหมายถึงการเปิดเผยข้อมูลที่สำคัญเกี่ยวกับตนเอง และการแลกเปลี่ยนทางสังคม ซึ่งหมายถึง การแลกเปลี่ยนสิ่งของหรือรางวัลทางสังคมไว้ว่า ยิ่งคนเรามีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดกับคนๆ หนึ่งมากเท่าไรก็ยิ่งจะทราบข้อมูลเกี่ยวกับคนๆ นั้นมากเท่านั้น ซึ่งแท้จริงแล้วจากผลการวิจัยพบว่า ยิ่งคู่รักและคู่สมรสไว้วางใจซึ่งกันและกันมากเท่าไรก็ยิ่งจะมีสัมพันธภาพที่มีความสุขและยืนยาวมากขึ้นเท่านั้น

การเปิดเผยตนเองในสัมพันธภาพแบบใกล้ชิด เป็นกระบวนการที่ค่อยๆ มีการเปิดเผยข้อมูลที่ละเอียดทีละน้อย มีลักษณะเป็นการแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน ในระยะแรกๆ ของสัมพันธภาพบุคคลจะมีการให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองที่จำกัด หรือคลาดเคลื่อน โดยพยายามที่จะทำตนให้เป็นที่ดึงดูดใจ ถูกใจ และพึงพอใจฝ่ายตรงข้ามให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ระยะที่ 2 การสร้างสัมพันธภาพ

แม้ว่าลักษณะทางกายที่ปรากฏภายนอก และความตื่นเต้นของความรักโรแมนติกจะทำให้เกิดสัมพันธภาพแบบใกล้ชิดที่รุนแรงและรวดเร็วในระยะแรก แต่ต่อมากกระบวนการสร้างสัมพันธภาพน่าจะขึ้นอยู่กับ การแลกเปลี่ยนทางสังคมมากกว่า ในสัมพันธภาพแบบใกล้ชิดเรามีการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง สิ่งของ ความพึงพอใจ และในบางครั้งก็เป็นความไม่พึงพอใจด้วยเช่นกัน

จากการศึกษาโดยให้นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยนอร์ธคาโรไลนา 100 คน ประเมินสิ่งที่ได้รับและสูญเสียในการมีสัมพันธภาพแบบใกล้ชิดที่ผ่านมาในอดีต และปัจจุบันพบว่า ผู้ร่วมการทดลองประเมินว่ารางวัลที่ได้รับคือ ลักษณะที่ดึงดูดใจทางกายภาพของคู่รัก เจตคติของคู่รักที่คล้ายคลึงกับตน ความพึงพอใจในบุคลิกภาพของคู่รัก อารมณ์ขันของคู่รัก และความพึงพอใจใน

เพศสัมพันธ์ และประเมินว่าสิ่งที่สูญเสียคือ การที่ต้องเฝ้าระวังสัมพันธภาพ ทรัพย์สินเงินทอง พฤติกรรมที่น่าอายของคู่รัก ความขัดแย้งกับคู่รัก และความไม่เชื่อสัตย์ของคู่รัก ซึ่งการใช้ทฤษฎี การแลกเปลี่ยนทำให้ผู้วิจัยสามารถทำนายความพึงพอใจในสัมพันธภาพ และการผูกมัดใน สัมพันธภาพได้ดีโดยดูจากสิ่งที่ได้รับและสิ่งที่สูญเสีย (Rusbult, 1980 อ้างถึงใน Lippa, 1994)

ระยะที่ 3 ระยะที่สัมพันธภาพดำเนินต่อไป และมั่นคง

ระยะนี้เป็นระยะกลางของสัมพันธภาพ ซึ่งคู่รักจะมีการกำหนดรูปแบบของการแลกเปลี่ยน ทางสังคม และบรรทัดฐานของสัมพันธภาพ ในสัมพันธภาพที่มีวุฒิภาวะเหมาะสมคู่รักจะมีการ ประสานและดำเนินชีวิตคู่กันอย่างราบเรียบ แม้ว่าจะมีความใกล้ชิดกันมากแต่คู่รักก็มีการแสดง อารมณ์อย่างเปิดเผยกันเพียงเล็กน้อย และการแสดงอารมณ์จะบรรเทาลงในสัมพันธภาพที่ ประสบความสำเร็จ ซึ่งตามทฤษฎีแล้วอารมณ์ต่างๆ เช่น กลัว เป็นทุกข์ และโกรธ จะทำลายความ คาดหวังและชีวิตที่มีความสุข เช่น เมื่อเรารู้ว่าคู่รัก หรือคู่สมรสของเราไม่เชื่อสัตย์กับเรา (Mandler, 1975 อ้างถึงใน Lippa, 1994)

3.1 การติดต่อสื่อสารในสัมพันธภาพ

การติดต่อสื่อสารระหว่างคู่รักช่วยในการรักษาสัมพันธภาพ จากการศึกษาของ Gottman (1979 อ้างถึงใน Lippa, 1994) พบว่าชีวิตสมรสที่ประสบความสำเร็จนั้นทั้งสองฝ่ายต้องรับฟัง เหตุผลซึ่งกันและกัน ส่วนคู่สมรสที่ไม่ประสบความสำเร็จในชีวิตสมรสนั้นพบว่าน่าจะเป็นเพราะไม่ รับฟัง หรือไม่ยอมรับสิ่งที่คู่สมรสของตนพูด จากการวิจัยพบว่าพฤติกรรมทางลบของคู่สมรส เช่น การวิพากษ์วิจารณ์ การแสดงอาการเบื่อหน่าย โกรธ และดูคนเดียวของตนน่าจะเป็นตัวทำนาย ความพึงพอใจในชีวิตสมรสมากกว่าระดับของความสนใจหรือกิจกรรมทางเพศ คู่ที่ประสบ ความสำเร็จในชีวิตสมรสอาจจะไม่ต้องการหลงใหลหรือปลานบลิ้มกันเสมอไป แต่น่าจะต้องมี การพูดคุยกัน และรับฟังเหตุผลซึ่งกันและกันมากกว่า

จากการสัมภาษณ์คู่สมรส 73 คู่ Gottman และ Levenson (1992 อ้างถึงใน Lippa, 1994) พบว่าคู่สมรสที่มีความสุข และไม่มีความสุขมีการวิจารณ์ทางลบต่อกันของตนพอๆกัน แต่ใน คู่สมรสที่มีความสุขพบว่าอัตราส่วนของการวิจารณ์ทางบวกจะมากกว่าคู่สมรสที่ไม่มีความสุข ซึ่ง ตามโมเดลความสำเร็จในสัมพันธภาพนั้น วิธีที่จะรักษาสัมพันธภาพให้ยืนยวนั้นสิ่งที่สำคัญก็คือ ต้องมีการระงับการวิจารณ์ทางลบ และพฤติกรรมที่ทำให้คู่ของตนเสียใจมากกว่าที่จะไปเพิ่มการ

ชมเชยและพฤติกรรมทางบวก และยังพบว่าคนที่เอาใจใส่คู่ของตน และสัมพันธ์ภาพน่าจะเป็นผู้ที่มีการระงับความโกรธ ชุนเฉียว และการวิจารณ์ทางลบ เช่น ผู้ที่มีลักษณะเพศหญิง และมีลักษณะร่วมรู้สึกลำบากจะมีการระงับการตอบสนองทางลบต่อพฤติกรรมทางลบของคู่ของตนมากกว่า คู่ที่มีแนวโน้มว่าจะมีความสุขมากที่สุดคือ คู่ที่ทั้งสองฝ่ายมีการควบคุมพฤติกรรมทางลบ และแสดงพฤติกรรมทางบวก แต่โมเดลนี้ก็ไม่ได้แนะนำว่าในสัมพันธ์ภาพแบบใกล้ชิดต้องหลีกเลี่ยงการโต้เถียงเกี่ยวกับปัญหาเกี่ยวกับคู่ของตน แต่แนะนำให้ระงับการตอบสนองด้วยวิธีตอบโต้ หรือล้างแค้น ด้วยการวิจารณ์ทางลบเมื่อถูกคู่ของตนวิจารณ์ทางลบ

3.2 สัมพันธภาพแบบแลกเปลี่ยน และสัมพันธภาพร่วมกัน

สัมพันธภาพแบบใกล้ชิดต่างจากสัมพันธภาพแบบอื่นตรงที่มีการแบ่งปันทางอารมณ์มากกว่า และมีการแลกเปลี่ยนแบบเสียไปเท่าไรต้องได้กลับมาเท่านั้น หรือลักษณะแบบหมูไปไก่มา น้อยกว่าสัมพันธภาพแบบอื่น Clark และ Mills (1979; Clark, Mills, & Powell, 1986; Mills & Clark, 1982 อ้างถึงใน Lippa, 1994) ได้แบ่งแยกสัมพันธภาพแบบแลกเปลี่ยน (Exchange relations) และสัมพันธภาพแบบร่วมกัน (Communal relations) ไว้ว่าสัมพันธภาพแบบแลกเปลี่ยน เช่น การซื้อขายทางธุรกิจ จะมีลักษณะที่คิดถึงต้นทุนอย่างระมัดระวัง และทั้งสองฝ่ายต้องมีความซื่อสัตย์ ส่วนสัมพันธภาพแบบร่วมกัน เช่น ชีวิตสมรสที่ดีที่มีการให้และการรับ จะมีลักษณะเอาใจใส่ ห่วงใยความเป็นอยู่ของคู่ของตน และมีการตอบสนองในสิ่งที่คู่ของตนปรารถนา ไม่ใช่ลักษณะแบบหมูไปไก่มา ถ้าคูรักรในสัมพันธภาพแบบใกล้ชิดคิดคำนวณว่าต้องมีการแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกันมากเกินไปอาจทำให้เกิดอันตรายต่อสัมพันธภาพได้

3.3 การสนับสนุนจากภายนอก

ปัจจัยภายนอกและสิ่งแวดล้อมที่ดีสามารถช่วยให้สัมพันธภาพดำเนินต่อไปได้ ชีวิตสมรสมีแนวโน้มว่าจะยืนยาวมากขึ้นเมื่อคู่สมรสมีรายได้และคุณสมบัติร่วมกันอย่างพอเพียง และมีการสนับสนุนจากครอบครัวและเพื่อน คู่สมรสที่มีรายได้ต่ำและไม่มียานที่มั่นคงอาจทำให้มีผลต่อสัมพันธภาพได้

ระยะที่ 4 ระยะสัมพันธภาพเสื่อมและลดลง

ไม่จำเป็นว่าสัมพันธภาพทุกแบบต้องเสื่อมและลดลง แต่ไม่ควรคาดหวังว่าสิ่งที่ได้รับ และความพึงพอใจในสัมพันธภาพแบบใกล้ชิดจะต้องคงอยู่ตลอดไป จากผลการวิจัยเสนอว่าโดยเฉลี่ย

แล้วความพึงพอใจในชีวิตสมรสมีแนวโน้มว่าจะลดลงเมื่อเวลาผ่านไป (Blood & Blood, 1978 อ้างถึงใน Lippa, 1994) เมื่อสัมพันธภาพดำเนินไป และเราเริ่มมีอายุมากขึ้นอาจทำให้เราเรียนรู้ว่า ความปรารถนาในวัยเยาว์ของเราไม่สามารถเป็นจริงขึ้นมาได้ทั้งหมด และความลุ่มหลงที่รุนแรงใน รักโรแมนติก และความตื่นตัวทางเพศก็จะค่อยๆ จางไป

4.1 ทางเลือกและอุปสรรค

จากทฤษฎีการแลกเปลี่ยนมีปัจจัย 3 ปัจจัยกว้างๆ ที่มีอิทธิพลต่อการสิ้นสุดของสัมพันธภาพ ปัจจัยที่ 1 ความดึงดูดใจในสัมพันธภาพ ซึ่งจะสัมพันธ์ทางบวกกับสิ่งที่ได้รับ และสัมพันธ์ทางลบกับสิ่งที่สูญเสีย

ปัจจัยที่ 2 ความดึงดูดใจของสัมพันธภาพทางเลือกอื่นๆ และ

ปัจจัยที่ 3 อุปสรรคในการสิ้นสุดของสัมพันธภาพ เช่น ค่าใช้จ่ายในการจ้างทนาย ค่าเลี้ยงดูภรรยาเมื่อมีการหย่าร้าง การไม่พึงพอใจครอบครัว และอารมณ์ที่เป็นทุกข์ ยิ่งมีการสูญเสีย และมีอุปสรรคในการหย่าร้างลดลงก็ยิ่งทำให้คนเราแยกจากกันมากขึ้น ซึ่งอาจทำให้เราหันไปหาสัมพันธภาพทางเลือกอื่น และอาจนำไปสู่การหย่าร้างได้

คนเรามีแนวโน้มที่จะรักษาสัมพันธภาพเมื่อต้องพึ่งพาคุณของตนเพื่อให้ได้มาซึ่งความพึงพอใจในสิ่งสำคัญที่ตนปรารถนา เช่น ความใกล้ชิดสนิทสนม ความต้องการทางเพศ ความต้องการมิตรภาพ การกระตุ้นทางปัญญา และความมั่นคงปลอดภัย ในทางกลับกันคนเราน่าจะมีการสิ้นสุดสัมพันธภาพเมื่อไม่ต้องพึ่งพาคุณของตนเพื่อให้ได้มาซึ่งความพึงพอใจในสิ่งสำคัญที่ตนปรารถนา การพึ่งพาสัมพันธภาพเพื่อเติมเต็มในสิ่งที่เราปรารถนาเป็นผลมาจาก 2 สิ่งคือ ระดับที่คู่ของเราพึงพอใจในสิ่งที่ปรารถนา และ สัมพันธภาพที่เป็นทางเลือกอื่นที่สามารถทำให้เกิดความพึงพอใจในสิ่งที่ปรารถนา สัมพันธภาพทางเลือกอื่นไม่จำเป็นว่าต้องเป็นใครๆ เดียว เช่น เราอาจรู้สึกว่าคุณของเราไม่สามารถเติมเต็มในสิ่งที่เราต้องการได้อีกต่อไป และเราระลึกได้ว่าเราได้รับความใกล้ชิดที่น่าพึงพอใจ การกระตุ้นทางปัญญาจากเพื่อนสนิท การสนับสนุน และ ความมั่นคงปลอดภัยจากสมาชิกในครอบครัว ซึ่งทางเลือกที่หลากหลายเหล่านี้อาจสร้างความพึงพอใจให้เราจนทำให้เราตัดสินใจที่จะยุติชีวิตสมรสได้

4.2 ความยุติธรรม และไม่ยุติธรรมในสัมพันธภาพ

ตามทฤษฎีความยุติธรรม คู่รักในสัมพันธภาพแบบใกล้ชิดไม่เพียงแต่ต้องพิจารณาความ

ต้องการของตน และเปรียบเทียบสิ่งที่ได้รับและสูญเสียในสัมพันธภาพที่เป็นทางเลือกอื่นเท่านั้น แต่ยังคงพิจารณาถึงการลงทุนด้วย เมื่อพบว่าไม่มีความยุติธรรม เช่น เมื่ออัตราส่วนของสิ่งที่ได้รับจากการลงทุนไม่เท่ากับคู่ของตน ก็อาจทำให้เกิดสัมพันธภาพที่มีความทุกข์ได้ จากการศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้ความยุติธรรมในสัมพันธภาพแบบโรแมนติก พบว่าผู้ร่วมการทดลองที่มีสัมพันธภาพแบบยุติธรรมทำนายว่าสัมพันธภาพของตนจะสิ้นสุดลงน้อยกว่าผู้ที่มีสัมพันธภาพแบบไม่ยุติธรรม ซึ่งตามทฤษฎีความยุติธรรม ผู้ร่วมการทดลองที่ได้ประโยชน์มากเกินไปจะรู้สึกผิด ในขณะที่ผู้ร่วมการทดลองที่ได้ประโยชน์น้อยเกินไปจะรู้สึกโกรธ เมื่อเวลาผ่านไป 3 เดือน พบว่าผู้ที่มีสัมพันธภาพแบบไม่ยุติธรรมจะรายงานว่าสัมพันธภาพของตนสิ้นสุดลงมากกว่า (Hatfield, Walster, & Traupman, 1978 อ้างถึงใน Lippa, 1994) และเมื่อนำทฤษฎีความยุติธรรมไปศึกษาในคู่สมรส โดยผู้วิจัยให้ผู้ร่วมการทดลองที่สมรสแล้วเพศชายและหญิงจำนวน 2,000 คน ประเมินระดับที่พวกเขาคิดว่าได้ประโยชน์มากเกินไป หรือได้ประโยชน์น้อยเกินไปจากสัมพันธภาพ พบว่าผู้ร่วมการทดลองที่รู้สึกว่าได้ประโยชน์น้อยเกินไปจะมีการนอกใจคู่สมรสบ่อยกว่า นั่นก็คือเมื่อเราไม่ได้รับในสิ่งที่เราคิดว่าจะได้จากคู่สมรสก็ยิ่งทำให้เราต้องไปหาจากสัมพันธภาพอื่นเพื่อให้ได้รับในสิ่งที่ต้องการเพิ่มมากขึ้น ซึ่งคู่สมรสที่ไม่มีความพึงพอใจเหล่านี้ อาจจะนอกใจคู่สมรสเพื่อเป็นการลงโทษคู่สมรสของตน และเพื่อเป็นการเพิ่มสิ่งที่ต้องสูญเสียไปในการสมรสให้มากขึ้น ตามทฤษฎีความยุติธรรมนั้นการสร้างความยุติธรรมในสัมพันธภาพ เราอาจปรับปรุงสิ่งที่ได้และเสียของคู่ของเรา และสิ่งที่ได้และเสียของเราได้

4.3 การต่อรองในช่วงเวลาที่เลวร้าย

จากการวิจัยโดยให้นักศึกษาปริญญาตรี 50 คน อธิบายว่าพวกเขามีการจัดการกับความไม่พึงพอใจในสัมพันธภาพแบบคู่รักอย่างไร ซึ่งจากผลการวิจัยสามารถแบ่งคำตอบออกเป็น 4 ประเภทได้แก่

4.3.1 พุดคุยและอภิปรายถึงปัญหาที่เกิดขึ้น

4.3.2 ยังคงซื่อสัตย์กับคู่ของตน และรอให้สัมพันธภาพดีขึ้นเอง

4.3.3 ทอดทิ้ง ทำตนให้เหินห่างจากสัมพันธภาพ และค่อยๆ ลดสัมพันธภาพลง และ

4.3.4 สิ้นสุดสัมพันธภาพ ซึ่งผลการวิจัยเสนอว่ารูปแบบในการจัดการกับความไม่พึง

พอใจสัมพันธ์กับความทุกข์และความทุกข์ในสัมพันธภาพ (Rusbult & Zembrodt, 1983 อ้างถึงใน Lippa, 1994) และจากงานวิจัยของ Leary และคณะ (1998) พบว่าเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึกผู้ที่ถูกทำร้ายจะประเมินว่าสัมพันธภาพจืดจางลงแบบถาวรมากกว่าชั่วคราว จากข้อค้นพบนี้ทำให้

ผู้วิจัยนำมาตั้งสมมติฐานในข้อที่ว่า ผู้ที่ถูกกระทำประเมินว่าเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกทำให้
สัมพันธภาพเจิดจางลงแบบถาวรมากกว่าแบบชั่วคราว

ระยะที่ 5 ระยะสิ้นสุดสัมพันธภาพ

จากการทบทวนงานวิจัยพบว่า โดยเฉลี่ยแล้วเพศชายจะรู้สึกเป็นทุกข์ในเรื่องการหย่าร้าง
มากกว่าเพศหญิง เพศชายจะไม่รู้สึกว่าสัมพันธภาพกำลังมีปัญหามากกว่า และจะมองการณ์ไกล
ถึงปัญหาที่เกิดขึ้นกับสัมพันธภาพน้อยกว่าเพศหญิง ซึ่งโดยเฉลี่ยแล้วเพศหญิงจะมีการไตร่ตรอง
และประเมินสัมพันธภาพมากกว่าชาย เหตุผลหนึ่งที่เพศหญิงอาจจะรู้สึกเป็นทุกข์จากการสิ้นสุด
ของสัมพันธภาพน้อยกว่าชายก็เพราะว่าเพศหญิงมีแนวโน้มว่าจะมีการสนับสนุนทางสังคม
มากกว่าเพศชาย คือ เมื่อสัมพันธภาพมีปัญหาเพศหญิงจะมีเพื่อน และคนที่ไว้ใจที่สามารถหันไป
หาได้มากกว่าเพศชาย (Broom, White, & Asher, 1979 อ้างถึงใน Lippa, 1994)

แนวความคิดเรื่องอารมณ์ในสัมพันธภาพแบบใกล้ชิด

ในสัมพันธภาพแบบใกล้ชิดนั้นยังมีความใกล้ชิดสนิทสนมมากเท่าไร เป้าหมายของคน
สองคนยิ่งต้องพึ่งพากันและกันมากขึ้นเท่านั้น ความถี่ ความหนักแน่น ความแตกต่าง และ
ระยะเวลาของการพึ่งพากันและกันเป็นตัวกำหนดความใกล้ชิดของสัมพันธภาพ คือ ยิ่งแต่ละวัน
คนสองคนใกล้ชิดและมีเป้าหมายระยะยาวร่วมกันมากเท่าไร ก็ยิ่งทำให้แต่ละคนสามารถเข้าไป
ขัดแย้งอีกฝ่ายหนึ่งได้ ซึ่งการเข้าไปขัดแย้งนี้ก็รวมถึง การช่วยอำนวยความสะดวกที่ไม่ได้คาดหวัง
การผัดผ่อน ความคับข้องใจ และการโกรธ เป้าหมายที่มีร่วมกันนั้นก็เริ่มจากพฤติกรรมง่าย ๆ เช่น
ซักผ้าด้วยกัน ไปจนถึงพฤติกรรมที่ซับซ้อน เช่น การเลี้ยงและดูแลบุตร หรือ การช่วยกันทำงาน
ยิ่งพฤติกรรมมีความซับซ้อนมากเท่าไรเมื่อมีการขัดแย้งกัน ก็ยิ่งทำให้อารมณ์รุนแรงมากยิ่งขึ้น
เท่านั้น ยิ่งมีการพึ่งพากันและกันมากเท่าไรเมื่อฝ่ายหนึ่งจากไป หลีกหนี หรือตายก็ยิ่งทำให้อารมณ์
ทางลบรุนแรงมากขึ้นเท่านั้น ในทำนองเดียวกันถ้าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดยังมีการปรับตัวให้เข้า
กัน มีความเกรงใจกัน ช่วยเหลือกัน และมีส่วนร่วมในเป้าหมายร่วมกัน ก็ยิ่งทำให้อีกฝ่ายมีอารมณ์
ทางบวกมากขึ้น ถ้าปฏิสัมพันธ์ดำเนินไปอย่างปกติก็จะเป็นที่ปราศจากความขัดแย้ง และเป็นที่น่าประหลาด
ใจว่าสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดสนิทสนม และมีการพึ่งพาอาศัยกันมากที่สุดนั้นก็กลับมีผลกับอารมณ์
เพียงเล็กน้อยเท่าๆ กับสัมพันธภาพที่ไม่ใกล้ชิด ดังนั้นสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดสนิทสนมถูกกำหนด
โดยความรุนแรงของอารมณ์ ซึ่งเป็นผลมาจากเป้าหมายที่ต้องมีการพึ่งพากันและกันสูง

(Bercheid, 1983 อ้างถึงใน Fiske & Tayler, 1991) และจากงานวิจัยของ Leary และคณะ (1998) พบว่าเมื่อคนเราถูกทำร้ายความรู้สึกมากก็จะมีอารมณ์ทางลบมาก ในขณะที่เดียวกันก็จะมีอารมณ์ทางบวกน้อย จากข้อค้นพบทั้งหลายเหล่านี้ทำให้ผู้วิจัยนำมาตั้งสมมติฐานในข้อที่ว่า การถูกทำร้ายความรู้สึกมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับอารมณ์ทางลบ และมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับอารมณ์ทางบวก

ภาวะที่คุกคามต่อความผูกพันทางสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งความผูกพันทางสังคมที่เบาบางจะเป็นสาเหตุปฐมภูมิของอารมณ์ทางลบ คนจะรู้สึกวิตกกังวลเมื่อเขามองว่าตนเองขาดความสำคัญในสัมพันธ์ภาพ รู้สึกซึมเศร้าเมื่อมีการเชื่อมโยงที่ไม่ดีอย่าง มากกับผู้อื่น และรู้สึกเหงาเมื่อรู้สึกว่าขาดความสำคัญในสัมพันธ์ภาพ (Leary, 1990; Tambor & Leary, 1993 อ้างถึงใน Baumeister & Leary, 1995)

Baron และ Byrne (1994) กล่าวว่าโดยธรรมชาติแล้วสัมพันธ์ภาพแบบใกล้ชิดจะสร้างความขัดแย้งในคู่รักแต่ละคน ซึ่งเป็นความขัดแย้งระหว่างความปรารถนาที่จะเป็นอิสระและความปรารถนาที่จะใกล้ชิด เป็นความขัดแย้งระหว่างความต้องการที่จะเปิดเผยและซื่อสัตย์ และความต้องการความเป็นส่วนตัว บางปัญหาที่ทำให้ฝ่ายหนึ่งเชื่อว่าอีกฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ทำผิด เช่น การหึงหวง เมื่อความรักแบบลุ่มหลงเริ่มเลือนไป และแต่ละคนต้องเผชิญกับความจริงที่ว่าตนใช้ชีวิตคู่กับคนที่ไม่ได้สมบูรณ์แบบ คนที่เชื่อว่าตนมีความเหมาะสมกับคู่ของตนก็จะพบว่าสัมพันธ์ภาพนั้นบวกลบพอๆ กัน

ในการปฏิสัมพันธ์ระหว่างหญิงและชาย พบว่าพฤติกรรมบางพฤติกรรมก็ทำให้เกิดความไม่สบายใจกับทั้งสองเพศ ตัวอย่างเช่น การไม่ซื่อสัตย์ ไม่ไว้ใจกัน ในขณะที่บางพฤติกรรมก็ทำให้เกิดความไม่สบายใจกับเพศใดเพศหนึ่งมากกว่าอีกเพศหนึ่ง โดยทั่วไปแล้วพบว่าเพศหญิงจะรู้สึกไม่สบายใจถ้าคู่ของตนไม่ให้ความรัก และปกป้องด้วยความสุภาพนุ่มนวล ในขณะที่เพศชายจะไม่สบายใจถ้าคู่ของตนปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ หรือไม่เอาใจใส่ และลักษณะบางอย่างของคนบางคนน่าจะเป็นสาเหตุให้คู่ของตนเกิดความไม่สบายใจ เช่น บางคนที่มีลักษณะที่มักจะไม่เห็นด้วยกับผู้อื่น พวกที่มีอารมณ์ไม่คงที่ และไม่ยอมรับผู้อื่น ซึ่งคนเหล่านี้ก็น่าจะกระตุ้นให้เกิดความขัดแย้งในคู่ของตนได้ และเมื่อความขัดแย้ง หรือไม่พึงพอใจเพิ่มมากขึ้น ก็จะมีผลทำให้มี

ปฏิสัมพันธ์ทางลบมากขึ้น ซึ่งบางคนก็อนุมานสาเหตุของความขัดแย้งว่าเป็นความผิดของคู่ของตน ในคู่สมรสที่ไม่มีความสุขนั้นแทนที่จะหาทางแก้ปัญหา แต่กลับมาประเมินทางลบ และตำหนิซึ่งกันและกัน เมื่อมีการทำร้ายความรู้สึก พบว่าเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกทำให้ผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึกรับรู้ว่าคุณค่าต่ำ รู้สึกวิตกกังวลว่าจะถูกทำร้ายซ้ำอีก และมีความมั่นใจในตนเองต่ำ จากข้อค้นพบเหล่านี้ ทำให้ผู้วิจัยนำมาตั้งสมมติฐานในข้อที่ว่า ความรู้สึกเจ็บปวดจากเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับความนับถือตนเอง และความมั่นใจในตนเอง นอกจากนี้ผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึกยังรายงานว่าเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึกแล้วทำให้ตนไว้วางใจ และชอบผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกลดลงด้วย (Leary et al., 1998) จากข้อค้นพบเหล่านี้ ทำให้ผู้วิจัยนำมาตั้งสมมติฐานในข้อที่ว่าผู้ที่ถูกกระทำประเมินว่าเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกทำให้ผู้ถูกกระทำไว้วางใจและชอบผู้กระทำลดลงกว่าก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก

การที่คนเราหยาบคายและไม่สุภาพกับคู่รักของเราเนื่องจากเหตุผล 3 ประการคือ

1. ในสัมพันธภาพแบบใกล้ชิดนั้นแต่ละคนมีโอกาสที่จะพบความไม่สมบรูณ์แบบเล็กๆน้อยๆของคู่ของตนมากกว่าในสัมพันธภาพแบบอื่น
2. เมื่อข้อบกพร่องของอีกฝ่ายปรากฏขึ้น คู่รักก็อนุมานว่าอีกฝ่ายจะเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ซึ่งพบว่ามันก่อให้เกิดความคับข้องใจ และระคายเคืองเมื่ออีกฝ่ายไม่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น และโดยปกติแล้วมันก็มักจะไม่เกิดขึ้น
3. มีการหยุดที่จะเติมเต็ม หรือให้สิ่งที่ดีๆ กับคู่ของตนเนื่องมาจากการขาดแรงจูงใจ (Miller, 1991 อ้างถึงใน Baron & Byrne, 1994)

จากงานวิจัยของ Leary และคณะ (1998) พบว่าเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก ผู้ที่ถูกทำร้ายจะแสดงพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับความรุนแรงของอารมณ์ เช่น ร้องไห้เมื่ออยู่คนเดียว ร้องไห้ต่อหน้าผู้อื่น รู้สึกผิด วิตกกังวล เป็นทุกข์ ฯลฯ จากข้อค้นพบนี้ทำให้ผู้วิจัยนำมาตั้งเป็นสมมติฐานในข้อที่ว่า ปฏิกริยาหรือพฤติกรรมของผู้ถูกกระทำมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับอารมณ์ทางลบที่เกิดจากการประเมินเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก

แนวความคิดเรื่องมิติทางสังคม

Leary, Tamber, Terdal, และ Downs (1995) กล่าวว่ามิติทางสังคม (sociometer) เป็นการติดตามระดับที่บุคคลจะถูกยอมรับหรือตัดขาดจากผู้อื่น และจูงใจให้บุคคลแสดงพฤติกรรม

ไปในทางที่จะถูกปฏิเสธ หรือถูกตัดขาดให้น้อยที่สุด

การทำร้ายความรู้สึกเกิดขึ้นจากองค์ประกอบทางอารมณ์ของมิติทางสังคม ซึ่งมิติทางสังคมเป็นกลไกทางปัญญาและอารมณ์ที่ติดตามดูสิ่งแวดล้อมทางสังคมว่าเมื่อใดจะเกิดการไม่พอใจ ปฏิเสธ หรือแยกจาก ซึ่งเมื่อเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นมิติทางสังคมจะกระตุ้นให้บุคคลผ่านพ้นอารมณ์ทางลบ และจงใจให้มีพฤติกรรมไปในทางที่จะถูกตัดขาดจากสังคมให้น้อยที่สุด มิติทางสังคมจะทำงานมากโดยอัตโนมัติ และทำงานก่อนที่จะมีความตั้งใจ ซึ่งสิ่งนี้เป็นการอธิบายเหตุผลว่าทำไมบุคคลจึงแทบจะไม่รู้ตัวในการที่จะติดตามสิ่งแวดล้อมทางสังคมของเขาได้เร็วพอเท่ากับผู้อื่น คิดเกี่ยวกับเขาในทางลบ (Cooley, 1902 อ้างถึงใน Leary et al., 1998)

ตามมุมมองของมิติทางสังคม พบว่าเมื่อให้ผู้ร่วมการทดลองทั้งเพศชายและหญิงประเมินว่าเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึกแล้วพวกเขา รู้สึกถูกปฏิเสธหรือยอมรับอย่างไร ผลที่ได้เหมือนกันในทั้งสองเพศคือ การทำร้ายความรู้สึกสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับความรู้สึกถูกปฏิเสธ แต่สหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับความรู้สึกถูกยอมรับ ด้านการรับรู้ตนเองพบว่ายังมีการทำร้ายความรู้สึกมากและบุคคลรู้สึกว่าถูกปฏิเสธมากเท่าไรยิ่งทำให้บุคคลประเมินตนเองแย่งเท่านั้น (Leary et al., 1998) จากข้อค้นพบนี้ทำให้ผู้วิจัยนำมาตั้งสมมติฐานในข้อที่ว่า การถูกทำร้ายความรู้สึกมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับการประเมินตนเองทางลบของผู้ถูกทำร้ายความรู้สึก และความรู้สึกถูกปฏิเสธมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับการประเมินตนเองทางลบ

แนวความคิดเรื่องการอนุมานสาเหตุในสัมพันธภาพแบบใกล้ชิด

Munroe และ Jacobson (1985) เสนอว่าการปฏิสัมพันธ์กับคนแปลกหน้าต่างกับการปฏิสัมพันธ์ในคู่สมรส เพราะในคู่สมรสจะมีการสังเกตพฤติกรรมซึ่งกันและกันอยู่เสมอ ตามทฤษฎีการอนุมานสาเหตุนั้นหน้าที่หลักของการอนุมานสาเหตุ คือ เพื่อสร้างความมั่นคงให้มากขึ้น และเพื่อสร้างความคิดที่สามารถคาดการณ์หรือทำนายได้

เมื่อเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดว่าจะเกิดขึ้น หรือมีความเด่นชัดสำหรับผู้คน ผู้คนก็มีแนวโน้มที่จะแสวงหาการอธิบายสาเหตุของเหตุการณ์นั้น (Berley & Jacobson อ้างถึงใน Munroe & Jacobson, 1985)

คู่สมรสมีแนวโน้มว่าน่าจะเริ่มมีการอนุมานสาเหตุในระยะแรกๆ ของสัมพันธภาพ ซึ่งเป็นช่วงก่อนที่พวกเขาจะมีความคาดหวังในตัวคู่สมรส ขณะที่ความสัมพันธ์ดำเนินไปในช่วงระยะแรกๆ กระบวนการจัดการข้อมูลโดยอัตโนมัติจะมีอำนาจเหนือเรื่องของการอนุมานสาเหตุ อย่างไรก็ตามถ้าความขัดแย้งระหว่างบุคคลมีมากขึ้น คู่รักก็也将มีความตั้งใจมากขึ้นที่จะหาคำอธิบายว่าทำไมสัมพันธภาพ และพฤติกรรมของคู่รักไม่เป็นไปตามความคาดหวังของตน ถ้าการอนุมานสาเหตุเป็นไปในลักษณะเพื่อการทำนาย และควบคุม พฤติกรรมที่ไม่ดีของคู่สมรสก็น่าจะเกิดขึ้นมาก และเมื่อนำไปเชื่อมโยงกับคู่สมรสที่มีความทุกข์ ก็จะทำให้มีโอกาสเกิดความขัดแย้งและเหตุการณ์ทางลบได้มากกว่าคู่สมรสที่มีความสุข นั่นคือพฤติกรรมทางลบของคู่สมรสจะทำให้มีการอนุมานสาเหตุมากกว่าพฤติกรรมทางบวก และคู่สมรสที่มีความทุกข์จะมีการอนุมานสาเหตุมากกว่าคู่สมรสที่ไม่มี ความทุกข์ (Jacobson, Follette, & McDonald, 1982 อ้างถึงใน Munroe & Jacobson, 1985) และพบว่า การอนุมานสาเหตุทางลบในชีวิตสมรสสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมทางลบ และความทุกข์ในการสมรส แต่การอนุมานสาเหตุยังไม่เป็นที่แน่ชัดว่าเป็นเหตุหรือผลของสัมพันธภาพที่มีปัญหา เนื่องจากคำพูดของสามี และภรรยาที่อธิบายถึงสาเหตุที่ทำให้สัมพันธภาพแตกหักอาจไม่เป็นจริงเสมอไป ซึ่งบ่อยครั้งที่พบว่าคู่ที่มีการหย่าร้างจะเห็นว่าพฤติกรรมของตนดีกว่าอีกฝ่ายหนึ่ง (Levinger, 1983 อ้างถึงใน Lippa, 1994) และจากงานวิจัยของ Leary และคณะ (1998) พบว่าผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึกมักอนุมานสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกของตนเพราะไม่เห็นความสำคัญมากกว่าที่จะอนุมานสาเหตุว่าผู้กระทำมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึก และเมื่อผู้ถูกกระทำอนุมานสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกโดยไม่เจตนา ก็จะรู้สึกเป็นทุกข์น้อย จากข้อค้นพบทั้งหลายเหล่านี้ทำให้ผู้วิจัยนำมาตั้งสมมติฐานในข้อที่ว่า ผู้ถูกทำร้ายความรู้สึกอนุมานสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกเพราะไม่เห็นความสำคัญมากกว่าอนุมานสาเหตุว่าผู้กระทำมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกของตน และอีกข้อหนึ่งคือ ผู้กระทำไม่สบายใจหรือทุกข์ใจน้อยเมื่ออนุมานสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกโดยไม่เจตนา

นอกจากระดับของความทุกข์และผลกระทบของพฤติกรรมที่เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการอนุมานสาเหตุแล้ว ความคุ้นเคยและสถานการณ์ที่เกิดขึ้นซ้ำบ่อยๆ ก็ทำให้คู่รักมีการอนุมาน

สาเหตุได้ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบ่อยก็จะถูกคาดหวังว่าจะเกิดขึ้นซ้ำๆ ในขณะที่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่บ่อยก็จะไม่ถูกคาดหวังว่าจะเกิดขึ้น นั่นคือพฤติกรรมที่เกิดขึ้นไม่บ่อยน่าจะทำให้มีการอนุมานสาเหตุมากกว่าพฤติกรรมที่เกิดขึ้นบ่อย ซึ่งประเภทของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบ่อยจะแตกต่างกันในสัมพันธภาพที่มีความทุกข์ และสัมพันธภาพที่ไม่มีความทุกข์ โดยพฤติกรรมทางบวกจะเกิดในคู่ที่มีสัมพันธภาพที่ไม่มีความทุกข์มากกว่าคู่ที่มีสัมพันธภาพแบบมีความทุกข์ ขณะที่พฤติกรรมทางลบจะเกิดในคู่ที่มีสัมพันธภาพที่มีความทุกข์มากกว่าคู่ที่ไม่มีความทุกข์ (Jacobson et al., 1982 อ้างถึงใน Munroe & Jacobson ,1985)

แท้จริงแล้วบางกรณีคู่สมรสที่มีความทุกข์ก็จะมี การคาดหวังที่แย่ที่สุดจากคู่สมรสของตน ในขณะที่คู่สมรสที่มีความสุขก็จะมี การคาดหวังที่ดีที่สุดจากคู่สมรสของตน ซึ่งการอนุมานสาเหตุก็มีแนวโน้มว่าจะเกิดขึ้นน้อยถ้าพฤติกรรมของคู่สมรสเป็นไปตามความคาดหวัง พบว่าคู่สมรสที่มีความทุกข์น่าจะมีการอนุมานสาเหตุเพื่อพยายามที่จะอธิบายพฤติกรรมทางบวกที่เกิดขึ้นไม่บ่อยของคู่ของตน ในขณะที่คู่สมรสที่มีความสุขก็จะมี การอนุมานสาเหตุเกี่ยวกับพฤติกรรมทางลบที่เกิดขึ้นไม่บ่อยของคู่ของตนมากกว่า (Pyszczynski & Greenberg, 1981 อ้างถึงใน Munroe & Jacobson ,1985)

จากการศึกษาของ Munroe และ Jacobson (1985) เกี่ยวกับเหตุการณ์ของสัมพันธภาพที่เกิดขึ้นได้บ่อยและไม่บ่อย และพฤติกรรมทางบวกและทางลบของคู่สมรส พบว่าสามีที่ไม่พึงพอใจในสัมพันธภาพจะมีการอนุมานสาเหตุมากกว่าสามีที่มีความสุขและพึงพอใจในสัมพันธภาพ ในขณะที่ภรรยาที่พึงพอใจและไม่พึงพอใจในสัมพันธภาพมีการอนุมานสาเหตุที่ไม่แตกต่างกัน พฤติกรรมทางลบที่มีผลกระทบต่อสัมพันธภาพทำให้มีการอนุมานสาเหตุมากกว่าพฤติกรรมทางบวก คู่สมรสที่มีความทุกข์จะมีการอนุมานสาเหตุที่มีการเก็บความทุกข์เอาไว้ ในขณะที่คู่สมรสที่ไม่มีความทุกข์จะมีการอนุมานสาเหตุที่มีการเพิ่มของสัมพันธภาพ Bradbury และ Fincham (1990) ศึกษาคู่สมรสที่ไม่พึงพอใจในสัมพันธภาพเปรียบเทียบกับคู่สมรสที่มีความพึงพอใจในสัมพันธภาพ พบว่าคู่สมรสที่ไม่พึงพอใจในสัมพันธภาพจะมีการอนุมานสาเหตุโดยเน้นไปที่ผลกระทบของเหตุการณ์ทางลบ และจะไปลดผลที่เกิดจากการเหตุการณ์ทางบวก ตัวอย่างเช่น ภรรยาที่มีความสุขในชีวิตสมรสจะอนุมานสาเหตุว่าการที่สามีขาดความสนใจในเรื่องเพศสัมพันธ์เป็นเพราะว่าได้รับแรงกดดันจากการทำงาน ในขณะที่ภรรยาที่มีความทุกข์ในชีวิตสมรสอาจจะอนุมานสาเหตุว่าพฤติกรรมของสามีที่ขาดความสนใจในเรื่องเพศสัมพันธ์เป็นเพราะขาดความรัก

ในตัวภรรยา ยิ่งไปกว่านั้นก็คือสามีที่มีความพึงพอใจในชีวิตสมรสอาจจะอนุมานสาเหตุว่าการที่เขาได้รับของขวัญที่ไม่ได้คาดหวังจากภรรยาเป็นเพราะว่าภรรยาของเขาต้องการที่จะทำบางสิ่งบางอย่างที่พิเศษสำหรับเขา ในขณะที่สามีที่ไม่มีความพึงพอใจในชีวิตสมรสอาจจะอนุมานว่าภรรยาต้องการหาเหตุผลในการใช้เงิน การอนุมานสาเหตุและความพึงพอใจในชีวิตสมรสพบว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมาก และมีความสำคัญเพราะการอนุมานสาเหตุอาจจะนำไปสู่ความทุกข์ในชีวิตสมรสได้

Bradbury และ Fincham (1992) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอนุมานสาเหตุสำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตสมรสกับพฤติกรรมในการปฏิสัมพันธ์ โดยถามคู่สมรสเกี่ยวกับคุณภาพในชีวิตสมรส และการอนุมานสาเหตุสำหรับอุปสรรคที่เกิดขึ้นในชีวิตสมรส พบว่าการอนุมานสาเหตุและพฤติกรรมทางบวกและลบมีแนวโน้มว่าจะสัมพันธ์อย่างสูงกับภรรยาที่มีความทุกข์มากกว่าภรรยาที่ไม่มีความทุกข์ ซึ่งผลที่ได้สนับสนุนโมเดลทางจิตวิทยาสังคมที่ว่า การอนุมานสาเหตุจะสัมพันธ์กับพฤติกรรม และโมเดลสัมพันธ์ภาพแบบใกล้ชิดและการสมรสที่อนุมานสาเหตุว่าการอนุมานสาเหตุที่ไม่มีการปรับปรุงจะนำไปสู่พฤติกรรมที่ขัดแย้งและสัมพันธ์ภาพที่ไม่ราบรื่น

Leary และคณะ (1998) พบว่าสัมพันธ์ภาพมีความสัมพันธ์กับการอนุมานสาเหตุ กล่าวคือผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึกจะประเมินว่าสัมพันธ์ภาพถูกทำลายลงอย่างถาวรเมื่ออนุมานสาเหตุว่าผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกของตน ซึ่งข้อค้นพบนี้ทำให้ผู้วิจัยนำมาตั้งสมมติฐานในข้อที่ว่า ผู้ถูกกระทำที่อนุมานสาเหตุว่าเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกเกิดจากการที่ผู้กระทำมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกจะประเมินว่าสัมพันธ์ภาพจะเจ็ดยาวลงอย่างถาวร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา

1. ลักษณะของเหตุการณ์ที่คู่รักและคู่สมรสมีการทำร้ายความรู้สึกของอีกฝ่ายหนึ่ง
2. ปฏิกริยาที่เกิดขึ้นเมื่อคู่รักและคู่สมรสถูกทำร้ายความรู้สึกจากอีกฝ่ายหนึ่ง
3. การอนุมานสาเหตุของคู่รักและคู่สมรสเมื่อถูกอีกฝ่ายหนึ่งทำร้ายความรู้สึก
4. การประเมินสัมพันธ์ภาพของคู่รักและคู่สมรสหลังจากถูกทำร้ายความรู้สึก

สมมติฐานที่ใช้ในการวิจัย

1. การถูกทำร้ายความรู้สึกมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับอารมณ์ทางลบ และมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับอารมณ์ทางบวก
2. การถูกทำร้ายความรู้สึกมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับการประเมินตนเองทางลบของผู้ถูกทำร้ายความรู้สึก
3. ความรู้สึกถูกปฏิเสธมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับการประเมินตนเองทางลบ
4. ผู้ถูกทำร้ายความรู้สึกอนุมานสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกเพราะไม่เห็นความสำคัญมากกว่าอนุมานสาเหตุว่าผู้กระทำมีเจตนาที่ทำร้ายความรู้สึกของตน
5. ผู้ถูกกระทำไม่สบายใจหรือทุกข์ใจน้อยเมื่ออนุมานสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกโดยไม่เจตนา
6. ปฏิกริยาหรือพฤติกรรมของผู้ถูกกระทำมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับอารมณ์ทางลบที่เกิดจากการประเมินเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก
7. ผู้ถูกกระทำประเมินว่าเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกทำให้สัมพันธ์ภาพจิตจางลงแบบถาวรมากกว่าชั่วคราว
8. ผู้ถูกกระทำประเมินว่าเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกทำให้ผู้ถูกกระทำไว้วางใจและชอบผู้กระทำลดลงกว่าก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก
9. ความรู้สึกเจ็บปวดจากเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับความนับถือตนเอง และความมั่นใจในตนเอง
10. ผู้ถูกกระทำที่อนุมานสาเหตุว่าเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกเกิดจากการที่ผู้กระทำมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกจะประเมินว่าสัมพันธ์ภาพจิตจางลงอย่างถาวร

คำถามการวิจัย

นอกจากสมมติฐานข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยยังต้องการศึกษาว่า

1. หลังเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึก และผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกมีความแตกต่างกันในประเด็นต่อไปนี้หรือไม่ อย่างไรก็ตาม
- 1.1 อารมณ์และความรู้สึกเจ็บปวดของผู้ถูกทำร้ายความรู้สึก
- 1.2 การประเมินตนเอง
- 1.3 การอนุมานสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึก

- 1.4 การรับรู้ผลของการทำร้ายความรู้สึก
2. ความแตกต่างระหว่างเพศของผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึกในเรื่อง
  - 2.1 อารมณ์และความรู้สึกเจ็บปวด
  - 2.2 การประเมินตนเอง
  - 2.3 การอนุมานสาเหตุ
  - 2.4 ปฏิกริยาที่เกิดขึ้น
  - 2.5 การรับรู้ผลของการทำร้ายความรู้สึก
3. ความแตกต่างของผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึกในช่วงอายุต่างๆกันในเรื่อง
  - 3.1 อารมณ์และความรู้สึกเจ็บปวด
  - 3.2 การประเมินตนเอง
  - 3.3 การอนุมานสาเหตุ
  - 3.4 ปฏิกริยาที่เกิดขึ้น
  - 3.5 การรับรู้ผลของการทำร้ายความรู้สึก

ตัวแปรที่ต้องการศึกษา

1. ปรัชญาการณ์ของการทำร้ายความรู้สึก
  - 1.1 อารมณ์ความรู้สึก แบ่งเป็น อารมณ์ทางบวก และ อารมณ์ทางลบ
  - 1.2 การประเมินตนเอง แบ่งเป็น การประเมินตนเองทางบวก และ การประเมินตนเองทางลบ
2. ปฏิกริยาหลังการทำร้ายความรู้สึก จำแนกเป็น
  - บอกกับผู้อื่นว่าถูกทำร้ายความรู้สึก
  - แสดงอารมณ์โกรธให้ผู้อื่นเห็น
  - ร้องไห้ต่อหน้าผู้อื่น
  - ร้องไห้คนเดียว
  - ใต้กลีบแบบรุนแรง และไม่มีเหตุผล
3. ผลที่เกิดตามมาจากเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก
  - สัมพันธภาพ
  - ความไว้วางใจ
  - ความชอบ

- ความนับถือตนเอง
- ความมั่นใจในตนเอง

4. การอนุมานสาเหตุ แบ่งเป็น 7 สาเหตุได้แก่

- ผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึก
- ผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึกสมควรที่จะถูกทำร้ายความรู้สึก
- ผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกไม่มีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกของผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึก
- ผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกไม่มีความอ่อนไหวต่อความรู้สึกของผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึก
- ผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกพยายามที่จะแก้แค้นผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึก
- ผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกคิดว่ากำลังช่วยผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึก
- ผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกไม่เห็นความสำคัญของผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึก

ขอบเขตของการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นบุคคลที่กำลังมีสัมพันธภาพแบบคู่รัก และแบบคู่สมรสที่มีอายุ 18 – 50 ปี ในกรณีที่เป็นคู่รักต้องคบกันมาแล้วไม่ต่ำกว่า 6 เดือน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ความรู้สึกถูกทำร้าย หมายถึง ความรู้สึกเจ็บปวดเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึกในการวิจัยนี้ หมายถึงคะแนนที่ได้จากการตอบมาตราวัดความรู้สึกเจ็บปวด มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่าแบบลิเคิร์ต 7 จุด จาก 1-7 โดย 1 หมายถึง รู้สึกเจ็บปวดน้อยที่สุด 4 หมายถึง รู้สึกเจ็บปวดปานกลาง และ 7 หมายถึง รู้สึกเจ็บปวดมากที่สุด

ปรากฏการณ์ของการทำร้ายความรู้สึก หมายถึง ประสบการณ์ที่เกิดกับผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึก และผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกประกอบด้วยอารมณ์ และการประเมินตนเอง

อารมณ์ หมายถึง อารมณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก ในการวิจัยนี้ หมายถึง คะแนนที่ได้จากการตอบมาตราวัดอารมณ์ ซึ่งอารมณ์ทางบวกได้แก่ กระตือรือร้น สนใจ ปลงตก ตื่นเต้น อยากรู้อยากเห็นอย่าง ตื่นตัว อยากรู้อยากเห็น ไม่หวั่นไหว ทะนงตน ใสใจ มีความสุข และอารมณ์ทางลบได้แก่ ตื่นตกใจ กลัว อารมณ์เสีย เป็นทุกข์ หงุดหงิด กระทบกระชวย ละอายใจ

รู้สึกผิด ขุ่นเคืองใจ เป็นปฏิปักษ์ เจ็บปวดมีลักษณะเป็นมาตรฐานค่าแบบลิเคิร์ต 7 จุด จาก 1-7 โดย 1 หมายถึง มีอารมณ์ที่ระบุในมาตรฐานน้อยที่สุด 4 หมายถึง มีอารมณ์ที่ระบุในมาตรฐานกลาง และ 7 หมายถึง มีอารมณ์ที่ระบุในมาตรฐานมากที่สุด

การประเมินตนเอง หมายถึง การรับรู้ตนเองของผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึก และผู้ที่ทำร้ายความรู้สึก ในการวิจัยนี้หมายถึงคะแนนที่ได้จากการตอบมาตรวัดการประเมินตนเอง โดยให้ประเมินคำคุณศัพท์เกี่ยวกับตนเองทางลบ 6 คำ และทางบวก 6 คำ ได้แก่ โง่ ไม่เป็นที่พึงปรารถนา ไม่เป็นที่ชื่นชอบ ไม่ดึงดูดใจ ไม่มีความสามารถ ไม่มีไหวพริบ ฉลาด เป็นที่พึงปรารถนา เป็นที่ชื่นชอบ ดึงดูดใจ มีความสามารถ และมีไหวพริบ ในมาตรฐานประมาณค่า 7 จุด โดย 1 หมายถึง มีการประเมินตนเองที่ระบุในมาตรไม่จริงที่สุด 4 หมายถึง มีการประเมินตนเองที่ระบุในมาตรจริงและไม่จริงพอๆกัน และ 7 หมายถึง มีการประเมินตนเองที่ระบุในมาตรจริงมากที่สุด

ปฏิริยาหลังการทำร้ายความรู้สึก หมายถึง ปฏิริยาหรือพฤติกรรมของผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึก และผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก ในการวิจัยนี้หมายถึงคะแนนที่ได้จากการตอบมาตรวัดปฏิริยาหลังการทำร้ายความรู้สึก โดยให้ผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึกประเมินว่าเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึกแล้วผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึกมีปฏิริยาอย่างไร ได้แก่

1. บอกกับผู้อื่นว่าถูกทำร้ายความรู้สึก
2. แสดงอารมณ์โกรธให้ผู้อื่นเห็น
3. ร้องไห้ต่อหน้าผู้อื่น
4. ร้องไห้คนเดียว
5. โต้กลับแบบรุนแรงและไม่มีเหตุผล

และผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกประเมินว่าเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกแล้วผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกมีปฏิริยาอย่างไร ได้แก่

1. ไม่แสดงท่าทีอะไรเลย
2. แสดงท่าทางไม่ใส่ใจ
3. ตำหนิผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึก
4. ขอโทษ
5. ขอให้ผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึกให้อภัย

โดยให้ประเมินในมาตรฐานประมาณค่า 7 จุดโดย 1 หมายถึง มีปฏิริยาที่ระบุในมาตร

ไม่จริงที่สุด 4 หมายถึง มีปฏิริยาที่ระบุในมาตรจริงและไม่จริงพอๆกัน และ 7 หมายถึง มีปฏิริยาที่ระบุในมาตรจริงมากที่สุด

ผลที่เกิดตามมาจากเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก หมายถึง ผลที่เกิดตามมาเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก ในการวิจัยนี้หมายถึงคะแนนที่ได้จากการตอบมาตรวัดผลที่เกิดตามมาจากเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก โดยให้ผู้ถูกทำร้ายความรู้สึกประเมินว่าเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกก่อให้เกิดผลตามมาอย่างไร ได้แก่

1. สัมพันธภาพจิตจางลงแบบถาวร
2. สัมพันธภาพจิตจางลงแบบชั่วคราว
3. ทำให้ผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึกไว้วางใจคู่ของตนลดลง
4. ทำให้ผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึกชอบคู่ของตนลดลง
5. ทำให้ผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึกมีความนับถือตนเองลดลง
6. ทำให้ผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึกมีความมั่นใจในตนเองลดลง และให้ผู้ทำร้ายความรู้สึก

ประเมินว่าเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกก่อให้เกิดผลตามมาอย่างไร ได้แก่

1. สัมพันธภาพจิตจางลงแบบถาวร
2. สัมพันธภาพจิตจางลงแบบชั่วคราว
3. ทำให้ผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกไว้วางใจคู่ของตนลดลง
4. ทำให้ผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกชอบคู่ของตนลดลง

โดยให้ประเมินในมาตรประมาณค่า 7 จุดโดย 1 หมายถึง เหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกก่อให้เกิดผลที่ระบุในมาตรไม่จริงที่สุด 4 หมายถึง เหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกก่อให้เกิดผลที่ระบุในมาตรจริงและไม่จริงพอๆกัน และ 7 หมายถึง เหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกก่อให้เกิดผลที่ระบุในมาตรจริงมากที่สุด

การอนุมานสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึก หมายถึง สาเหตุที่ผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึกและผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกคิดว่าทำให้เกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก ในการวิจัยนี้หมายถึงคะแนนที่ได้จากการตอบมาตรวัดการอนุมานสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึก แบ่งเป็น 7 สาเหตุได้แก่

1. ผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึก
2. ผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึกสมควรที่จะถูกทำร้ายความรู้สึก
3. ผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกไม่มีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกของผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึก

4. ผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกไม่มีความอ่อนไหวต่อความรู้สึกของผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึก
5. ผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกพยายามที่จะแก้แค้นผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึก
6. ผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกคิดว่ากำลังช่วยผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึก
7. ผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกไม่เห็นความสำคัญของผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึก

โดยให้ประเมินในมาตราประมาณค่า 7 จุด โดย 1 หมายถึง หมายถึง เหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกเป็นเพราะสาเหตุที่ระบุในมาตราไม่จริงที่สุด 4 หมายถึง เหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกเป็นเพราะสาเหตุที่ระบุในมาตราจริงและไม่จริงพอๆกัน และ 7 หมายถึง เหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกเป็นเพราะสาเหตุที่ระบุในมาตราจริงมากที่สุด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผู้วิจัยคาดว่ากรวิจัยครั้งนี้จะทำให้

1. ทราบถึงลักษณะของเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก ผล และการอนุมานสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึกในคู่รักและคู่สมรส
2. สามารถนำผลการวิจัยมาเป็นแนวทางในการรักษาสัมพันธ์ภาพระหว่างคู่รักและคู่สมรสให้ยืนยาวต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น ผลของการทำร้ายความรู้สึก และการอนุมานสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึกของบุคคลที่กำลังมีสัมพันธภาพแบบคู่รักและคู่สมรส

การออกแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยมีเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก ปรากฏการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก ปฏิกริยาหลังการทำร้ายความรู้สึก และผลที่เกิดตามมาจากเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกเป็นตัวแปรที่ต้องการศึกษา ปรากฏการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกแบ่งออกเป็น อารมณ์ ความรู้สึก การรับรู้ตนเอง และการอนุมานสาเหตุ ผลที่เกิดตามมาจากเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกแบ่งออกเป็น สัมพันธภาพ ความไว้วางใจ ความชอบ การนับถือตนเอง และความมั่นใจในตนเอง

กลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 ขั้นตอนคือ

1. กลุ่มตัวอย่างในชั้นสร้างเครื่องมือ

กลุ่มตัวอย่างในชั้นสร้างเครื่องมือมีจำนวนทั้งสิ้น 240 คนเป็นนิสิตปริญญาตรี

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำนวน 120 คน และเป็นประชาชนทั่วไปจำนวน 120 คน

2. กลุ่มตัวอย่างจริงในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นบุคคลทั่วไปที่กำลังมีสัมพันธภาพแบบคู่รัก และบุคคลที่กำลังมีสัมพันธภาพแบบคู่สมรสที่มีอายุ 18-50 ปี จำนวนทั้งสิ้น 1,200 คน ในกรณีที่เป็นคู่รักต้องคบกันมาแล้วไม่ต่ำกว่า 6 เดือน แบ่งเป็นเพศชาย 600 คน เพศหญิง 600 คน อายุระหว่าง 18-25 ปี จำนวน 400 คน อายุระหว่าง 26-39 ปี จำนวน 400 คน และอายุระหว่าง 40-50 ปี จำนวน 400 คน ดังปรากฏในตารางที่ 1

ตารางที่ 1

จำนวนตัวอย่างจำแนกตามเงื่อนไข อายุและเพศ

เงื่อนไข	อายุ(ปี)	เพศ		รวม
		ชาย	หญิง	
กลุ่มที่ถูกคู่รัก/ คู่สมรสทำร้าย	18-25	100	100	200
คู่สมรสทำร้าย	26-39	100	100	200
ความรู้สึกลึก	40-50	100	100	200
กลุ่มที่ทำร้าย	18-25	100	100	200
คู่สมรสทำร้าย	26-39	100	100	200
คู่รัก/คู่สมรส	40-50	100	100	200
	รวม	600	600	1,200

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้พัฒนาเครื่องมือเพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1. แบบสำรวจเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก
2. มาตรการวัดอารมณ์
3. มาตรการวัดความรู้สึกเมื่อเกิดการทำร้ายความรู้สึก
4. มาตรการวัดการประเมินตนเอง
5. มาตรการวัดการอนุมานสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึก
6. มาตรการวัดปฏิกิริยาเมื่อมีการทำร้ายความรู้สึก
7. มาตรการวัดผลที่เกิดจากการทำร้ายความรู้สึก

โดยทุกมาตรการบรรจุอยู่ในแบบสอบถามฉบับเดียวกัน โดยแบ่งเป็นส่วนๆ มีรายละเอียดเกี่ยวกับมาตรวัดแต่ละชนิดและขั้นตอนในการพัฒนาดังนี้

1. แบบสำรวจเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก

เป็นแบบสำรวจที่มีจุดประสงค์เพื่อสำรวจว่ามีเหตุการณ์ใดบ้างที่ทำร้ายความรู้สึกของบุคคลที่กำลังมีสัมพันธภาพแบบคู่รักและคู่สมรส (โปรดดูภาคผนวก ก) โดยให้กลุ่มตัวอย่าง

จำนวนทั้งสิ้น 100 คน เขียนเหตุการณ์ที่ตนเคยทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรส หรือถูกคู่รัก/คู่สมรสทำร้ายความรู้สึกเท่าที่นึกได้ จากนั้นนำเหตุการณ์ที่ได้มาแจกแจงความถี่ และนำเหตุการณ์ที่มีความถี่สูงสุด 5 อันดับแรกไปใช้ในแบบสอบถามจริง ดังปรากฏในตารางดังนี้

ตารางที่ 2

เหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกเรียงลำดับตามความถี่สูงสุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกคู่รัก/คู่สมรส	เหตุการณ์ที่ถูกคู่รัก/คู่สมรสทำร้ายความรู้สึก
1	พูดทำร้ายความรู้สึก ส่อเสียด ประชดประชัน	คู่รัก/คู่สมรสโกหก
2	นอกใจ แอบไปมีคนอื่น	คู่รัก/คู่สมรสนอกใจ แอบไปมีคนอื่น
3	โกหก	คู่รัก/คู่สมรสพูดทำร้ายความรู้สึก ส่อเสียด ประชดประชัน
4	เอาแต่ใจตนเอง	คู่รัก/คู่สมรสไม่สนใจ
5	ดื่มสุรา	คู่รัก/คู่สมรสไม่ตรงเวลา

จากนั้นนำเหตุการณ์ที่ได้มาใส่ในแบบสอบถามจริง (ดูข้อที่ 6 ตอนที่ 1 ภาคผนวก ข และ ค) เพื่อให้ผู้ร่วมการวิจัยเลือกเหตุการณ์ที่เคยทำร้ายความรู้สึกคู่รัก/คู่สมรสหรือถูกทำร้ายความรู้สึกจากคู่รัก/คู่สมรสที่ตรงกับตนเองมากที่สุด หากเหตุการณ์ที่ยกตัวอย่างมาไม่ตรงกับเหตุการณ์ที่เกิดกับตนก็ให้ระบุในช่องอื่นๆ ที่ต้องทำเช่นนี้เพราะต้องการให้ผู้ร่วมการวิจัยนึกถึงเรื่องที่เคยถูกคู่รัก/คู่สมรสทำร้ายความรู้สึก หรือเคยทำร้ายความรู้สึกคู่รัก/คู่สมรสได้ง่ายขึ้น

2. มาตรวัดอารมณ์

เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้รายงานอารมณ์ของผู้ประเมิน มาตรวัดอารมณ์นี้ถูกพัฒนาขึ้นตามมาตรวัดอารมณ์ (PANAS SCALE) ของ Watson, Clark, และ Tellegan (1988) มีรายละเอียดในการสร้างดังนี้

วิธีการสร้างมาตร

1. ผู้วิจัยแปลคำศัพท์ที่ระบุอารมณ์จำนวน 20 คำตามมาตรวัดอารมณ์ของ Watson และคณะ (1988) ได้แก่ กระตือรือร้น (enthusiastic) สนใจ (interested) ปลงตก (determined) ตื่นเต้น (excited) อยากทำอะไรสักอย่าง (inspired) ตื่นตัว (alert)

อยากตอบโต้ (active) ไม่หวั่นไหว (strong) ทะนงตน (proud) ใส่ใจ (attentive)
ตื่นตกใจ (scared) กลัว (afraid) อารมณ์เสีย (upset) เป็นทุกข์ (distressed) หงุดหงิด (jittery)
กระวนกระวาย (nervous) ละอายใจ (ashamed) รู้สึกผิด (guilty) ชุ่นเคืองใจ (irritable) เป็น
ปฏิปักษ์ (hostile) และผู้วิจัยได้เพิ่มคำศัพท์ที่ระบุอารมณ์ด้านบวกและลบที่เกี่ยวกับการทำร้าย
ความรู้สึกอีก 2 คำได้แก่ มีความสุข (happy) และ เจ็บปวด (hurt) จากนั้นผู้วิจัยได้นำคำศัพท์ทั้ง
22 คำมาทำเป็นมาตราประมาณค่าแบบ 7 จุด (ตัวอย่างคำถามเหมือนมาตราที่นำมาใช้จริงใน
ภาคผนวก ข และ ค ตอนที่ 2.1 เพียงแต่มีคำศัพท์ระบุอารมณ์จำนวน 22 คำ) เพื่อให้ผู้ร่วมการวิจัย
ประเมิน โดย

- 1 หมายถึง มีอารมณ์ที่ระบุในมาตรน้อยที่สุด
- 2 หมายถึง มีอารมณ์ที่ระบุในมาตรน้อย
- 3 หมายถึง มีอารมณ์ที่ระบุในมาตรค่อนข้างน้อย
- 4 หมายถึง มีอารมณ์ที่ระบุในมาตรปานกลาง
- 5 หมายถึง มีอารมณ์ที่ระบุในมาตรค่อนข้างมาก
- 6 หมายถึง มีอารมณ์ที่ระบุในมาตรมาก
- 7 หมายถึง มีอารมณ์ที่ระบุในมาตรมากที่สุด

2. นำคำคุณศัพท์ที่ระบุอารมณ์ทั้ง 22 คำมาให้ผู้ร่วมการวิจัยจำนวน 240 คนเป็นนิสิต
ปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำนวน 120 คน ได้รับแบบสอบถามที่ต้องนึกถึงสถานการณ์
ที่เป็นฝ่ายถูกทำร้ายความรู้สึกจำนวน 60 คนและได้รับแบบสอบถามที่ต้องนึกถึงสถานการณ์ที่เป็น
ฝ่ายที่ทำร้ายความรู้สึกจำนวน 60 คนโดยการสุ่ม และผู้ร่วมการวิจัยที่เป็นประชาชนทั่วไปจำนวน
120 คนได้รับแบบสอบถามที่ต้องนึกถึงสถานการณ์ที่เป็นฝ่ายถูกทำร้ายความรู้สึกจำนวน 60 คน
และได้รับแบบสอบถามที่ต้องนึกถึงสถานการณ์ที่เป็นฝ่ายที่ทำร้ายความรู้สึกจำนวน 60 คนโดย
การสุ่มเช่นเดียวกัน โดยกลุ่มที่ถูกสุ่มให้นึกถึงสถานการณ์ที่เป็นฝ่ายถูกทำร้ายความรู้สึกต้อง
ประเมินอารมณ์ของตนเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึก ในขณะที่กลุ่มที่ถูกสุ่มให้นึกถึงสถานการณ์ที่เป็น
ฝ่ายที่ทำร้ายความรู้สึกต้องประเมินอารมณ์ของผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึก

3. จากนั้นผู้วิจัยทำการทดสอบความเที่ยงของมาตราด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับผลรวมของข้อกระทงอื่นๆ ทั้งหมดในมาตร (ดูภาคผนวก ง) ซึ่ง
แบบสอบถามที่ถูกสุ่มให้นึกถึงสถานการณ์ที่เป็นฝ่ายถูกทำร้ายความรู้สึกได้ข้อกระทงที่มีคุณภาพ
เป็นอารมณ์ทางบวกจำนวน 6 ข้อได้แก่ กระตือรือร้น สนใจ ตื่นเต้น อยากทำอะไรสักอย่าง ตื่นตัว
และใส่ใจ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .78 และข้อกระทงที่เป็นอารมณ์ทางลบจำนวน 9 ข้อได้แก่ เป็น

ปฏิบัติ กระวนกระวาย เจ็บปวด กลัว อารมณ์เสีย เป็นทุกข์ หงุดหงิด ชุ่นเคืองใจ และตื่นตกใจ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .83 (ดูข้อที่ 1-15 ตอนที่ 2.1 ในภาคผนวก ข) ส่วนแบบสอบถามที่ถูกสุ่มให้นึกถึงสถานการณ์ที่เป็นฝ่ายที่ทำร้ายความรู้สึกได้ข้อกระทงที่มีคุณภาพเป็นอารมณ์ทางบวกจำนวน 6 ข้อเช่นเดียวกัน มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .73 และข้อกระทงที่เป็นอารมณ์ทางลบจำนวน 11 ข้อได้แก่ เป็นปฏิบัติ กระวนกระวาย รู้สึกผิด เจ็บปวด ละอายใจ กลัว อารมณ์เสีย เป็นทุกข์ หงุดหงิด ชุ่นเคืองใจ และตื่นตกใจ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .82 แต่ผู้วิจัยได้ตัดอารมณ์รู้สึกผิด และละอายใจทิ้งเพื่อให้ได้ค่าอารมณ์ทางลบเท่ากับในแบบสอบถามที่เป็นผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึก (ดูข้อที่ 1-15 ตอนที่ 2.1 ในภาคผนวก ค) เพื่อที่จะได้นำมาเปรียบเทียบกันต่อไป ดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3

คำศัพท์ระบุอารมณ์ที่ผ่านการคัดเลือกแยกตามสถานการณ์

อารมณ์	สถานการณ์ที่เป็นฝ่ายถูกทำร้ายความรู้สึก	สถานการณ์ที่เป็นฝ่ายทำร้ายความรู้สึก
อารมณ์ทางบวก	กระตือรือร้น สนใจ ตื่นเต้น อยากทำอะไรสักอย่าง ตื่นตัว ใส่ใจ	กระตือรือร้น สนใจ ตื่นเต้น อยากทำอะไรสักอย่าง ตื่นตัว ใส่ใจ
อารมณ์ทางลบ	เป็นปฏิบัติ กระวนกระวาย เจ็บปวด กลัว อารมณ์เสีย เป็นทุกข์ หงุดหงิด ชุ่นเคืองใจ ตื่นตกใจ	เป็นปฏิบัติ กระวนกระวาย เจ็บปวด กลัว อารมณ์เสีย เป็นทุกข์ หงุดหงิด ชุ่นเคืองใจ ตื่นตกใจ (รู้สึกผิด) (ละอายใจ)

หมายเหตุ คำศัพท์ระบุอารมณ์ที่อยู่ในวงเล็บตัดทิ้ง

3. มาตรการวัดความรู้สึกเมื่อเกิดการทำร้ายความรู้สึก

เป็นมาตรการที่ผู้วิจัยใช้วัดความรู้สึกเมื่อเกิดการทำร้ายความรู้สึกของผู้ถูกทำร้ายและผู้ที่ทำร้ายอีกฝ่าย ในการวัดความรู้สึกของผู้ถูกทำร้ายผู้ต้องตอบคำถาม 3 ข้อได้แก่

1. “เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านถูกคู่รัก/คู่สมรสทำร้ายความรู้สึกแล้วท่านรู้สึกว่าคุณถูกปฏิบัติ หรือได้รับการยอมรับ”

2. “เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านถูกคู่รัก/คู่สมรสทำร้ายความรู้สึกแล้วท่านรู้สึกว่าคุณรัก/คู่สมรส

ของท่านไม่ชอบหรือชอบท่าน”

3. “เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านถูกคู่รัก/คู่สมรสทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านรู้สึกเจ็บปวดมากเพียงใด” ในมาตราประมาณค่าแบบ 7 จุดจาก 1-7

ในขณะที่กลุ่มที่ถูกสุ่มให้นึกถึงสถานการณ์ที่ผู้ตอบเป็นฝ่ายที่ทำร้ายความรู้สึกต้องประเมินความรู้สึกของผู้ถูกกระทำ โดยมีคำถาม 3 ข้อได้แก่

1. “เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสแล้วท่านคิดว่าคู่รัก/คู่สมรสของท่านรู้สึกว่าคุณปฏิเสธ หรือได้รับการยอมรับ”

2. “เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสแล้วท่านรู้สึกว่าคุณรู้สึกว่าคุณไม่ชอบหรือชอบท่าน”

3. “เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสแล้ว ท่านคิดว่าคู่รัก/คู่สมรสของท่านรู้สึกเจ็บปวดมากเพียงใด” ในมาตราประมาณค่าแบบ 7 จุดจาก 1-7

จากนั้นนำไปให้ผู้ร่วมการวิจัยจำนวน 240 คนเช่นเดียวกับในมาตรวัดอารมณ์ตอบ พบว่าข้อกระทงที่ว่า “เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านถูกคู่รัก/คู่สมรสทำร้ายความรู้สึกแล้วท่านรู้สึกที่ได้รับการยอมรับ หรือถูกปฏิเสธ” และ “เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสแล้วท่านคิดว่าคู่รัก/คู่สมรสของท่านรู้สึกว่าคุณปฏิเสธ หรือได้รับการยอมรับ” มีความซ้ำซ้อนกับข้อกระทงในตอนอื่น จึงได้ตัดข้อนี้ทิ้งไปตั้งนั้นเหลือข้อกระทงจำนวน 2 ข้อ เมื่อทำการทดสอบความเที่ยงของมาตรด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับผลรวมของข้อกระทงอื่น ๆ ทั้งหมดในมาตร (ภาคผนวก ง) โดยแบบสอบถามที่เป็นฝ่ายผู้ถูกกระทำพบว่าข้อกระทงทั้ง 2 ข้อเป็นข้อที่มีคุณภาพ (ดูข้อที่ 1 และ 2 ตอนที่ 2.2 ในภาคผนวก ข) มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .60 ส่วนแบบสอบถามที่เป็นฝ่ายผู้กระทำพบว่าข้อกระทงทั้ง 2 ข้อ (ดูข้อที่ 1 และ 2 ตอนที่ 2.2 ในภาคผนวก ค) ไม่ผ่านการคัดเลือกแต่เนื่องจากข้อกระทงทั้ง 2 ข้อมีความจำเป็นต้องใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยจึงไม่ได้ตัดทิ้ง

4. มาตรวัดการประเมินตนเอง

เป็นมาตรวัดที่ผู้วิจัยใช้วัดการรับรู้ของผู้ประเมินว่า เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกแล้วผู้อื่นทำให้ผู้ประเมินรู้สึกเกี่ยวกับตนเองอย่างไร โดยให้ประเมินคำคุณศัพท์เกี่ยวกับตนเองทางลบ 6 คำ และทางบวก 6 คำ ได้แก่ โง่ (stupid) ไม่เป็นที่พึงปรารถนา (undesirable)

ไม่เป็นที่ชื่นชอบ (likeable) ไม่ดึงดูดใจ (unattractive) ไม่มีความสามารถ (incompetent)) ไม่มีไหวพริบ (foolish) ฉลาด (wise) เป็นที่พึงปรารถนา (desirable) เป็นที่ชื่นชอบ (likeable) ดึงดูดใจ (attractive) มีความสามารถ (competent) และมีไหวพริบ (intelligent) ในมาตรฐานค่าแบบ 7 จุด จาก 1-7 โดยที่

- 1 หมายถึง มีการประเมินตนเองตามทีระบุในมาตรไม่จริงที่สุด
- 2 หมายถึง มีการประเมินตนเองตามทีระบุในมาตรไม่จริง
- 3 หมายถึง มีการประเมินตนเองตามทีระบุในมาตรค่อนข้างไม่จริง
- 4 หมายถึง มีการประเมินตนเองตามทีระบุในมาตรจริงและไม่จริงพอๆกัน
- 5 หมายถึง มีการประเมินตนเองตามทีระบุในมาตรค่อนข้างจริง
- 6 หมายถึง มีการประเมินตนเองตามทีระบุในมาตรจริง
- 7 หมายถึง มีการประเมินตนเองตามทีระบุในมาตรจริงที่สุด

จากนั้นนำไปให้ผู้ร่วมการวิจัยจำนวน 240 คนเช่นเดียวกับในมาตรวัดอารมณ์ตอบ ต่อจากนั้นผู้วิจัยทำการทดสอบความเที่ยงของมาตรด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับผลรวมของข้อกระทงอื่นๆ ทั้งหมดในมาตร (ดูภาคผนวก ง) โดยแบบสอบถามที่เป็นฝ่ายที่ถูกทำร้ายความรู้สึกได้ข้อกระทงที่มีคุณภาพที่เป็นการประเมินตนเองทางบวกจำนวน 6 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .84 และข้อกระทงที่เป็นการประเมินตนเองทางลบจำนวน 6 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .82 และแบบสอบถามที่เป็นฝ่ายที่ทำร้ายความรู้สึกได้ข้อกระทงที่เป็นการประเมินตนเองทางบวกจำนวน 6 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .89 และข้อกระทงที่เป็นการประเมินตนเองทางลบจำนวน 6 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .79 และในมาตรวัดนี้มีข้อคำถามที่ให้ผู้ร่วมการวิจัยประเมินเพิ่มอีก 2 ข้อคือ “เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านรู้สึกว่าจะได้รับการยอมรับจริงหรือไม่เพียงใด” และ “เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านรู้สึกว่าถูกปฏิบัติจริงหรือไม่เพียงใด” (ดูข้อที่ 1 ถึง 14 ตอนที่ 2.3 ในภาคผนวก ข และ ค)

5. มาตรวัดการอนุมานสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึก

เป็นมาตรวัดที่ผู้วิจัยใช้วัดการรับรู้ของผู้ประเมินว่าเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกเกิดขึ้น เพราะสาเหตุที่ระบุให้มากนักน้อยเพียงใด โดยผู้วิจัยได้เรียบเรียงมาจากงานวิจัยของ Leary และคณะ (1998) โดยในแบบสอบถามที่เป็นฝ่ายถูกทำร้ายความรู้สึกมีการอนุมานสาเหตุทั้งภายในและภายนอกรวม 7 สาเหตุ ซึ่งประกอบไปด้วยได้แก่

1. “ท่านคิดว่าคู่รัก/คู่สมรสของท่านมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกของท่าน”
2. “ท่านคิดว่าท่านสมควรที่จะถูกคู่รัก/คู่สมรสทำร้ายความรู้สึก”
3. “ท่านคิดว่าคู่รัก/คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกของท่านเพราะไม่ได้ตั้งใจ”
4. “ท่านคิดว่าคู่รัก/คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกของท่านเพราะไม่มีความอ่อนไหวต่อความรู้สึกของท่าน”
5. “ท่านคิดว่าคู่รัก/คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกของท่านเพราะเขาพยายามที่จะแก้แค้นท่าน”
6. “ท่านคิดว่าคู่รัก/คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกของท่านเพราะเขาคิดว่ากำลังช่วยท่าน”
7. “ท่านคิดว่าคู่รัก/คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกของท่านเพราะเขาไม่เห็นความสำคัญของท่าน”

โดยให้ผู้ร่วมการวิจัยประเมินในมาตราประมาณค่า 7 จุด จาก 1-7 โดยที่

- 1 หมายถึง เป็นสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึกที่ไม่จริงที่สุด
- 2 หมายถึง เป็นสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึกที่ไม่จริง
- 3 หมายถึง เป็นสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึกที่ค่อนข้างไม่จริง
- 4 หมายถึง เป็นสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึกที่เป็นจริงและไม่เป็นจริงพอๆกัน
- 5 หมายถึง เป็นสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึกที่ค่อนข้างจริง
- 6 หมายถึง เป็นสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึกที่เป็นจริง
- 7 หมายถึง เป็นสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึกที่เป็นจริงที่สุด

จากนั้นนำไปให้ผู้ร่วมการวิจัยจำนวน 240 คนตอบ ต่อจากนั้นผู้วิจัยทำการทดสอบความเที่ยงของมาตรด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับผลรวมของข้อกระทงอื่นๆ ทั้งหมดในมาตร (คูภาคผนวก ง) โดยแบบสอบถามที่เป็นฝ่ายที่ถูกทำร้ายความรู้สึกได้ข้อกระทงที่มีคุณภาพจำนวน 6 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .75 ซึ่งข้อกระทงที่ไม่ผ่านการคัดคือข้อกระทงที่ว่า “ท่านคิดว่าท่านสมควรที่จะถูกคู่รัก/คู่สมรสทำร้ายความรู้สึก” แต่ผู้วิจัยไม่ได้ตัดทิ้งเนื่องจากเป็นการอนุมานสาเหตุจากภายในเพียงข้อเดียว ดังนั้นมาตรนี้จึงมีข้อกระทงทั้งสิ้น 7 ข้อ (ดูข้อที่ 1 ถึง 7 ตอนที่ 2.4 ในภาคผนวก ข)

ส่วนในแบบสอบถามที่เป็นฝ่ายที่ทำร้ายความรู้สึกมีการอนุมานสาเหตุทั้งภายในและ

ภายนอกรวม 7 สาเหตุได้แก่

1. “ท่านคิดว่าท่านมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสของท่าน”
2. “ท่านคิดว่าคู่รัก/คู่สมรสของท่านสมควรที่จะถูกทำร้ายความรู้สึก”
3. “ท่านคิดว่าท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสของท่าน เพราะท่านไม่ได้ตั้งใจที่จะทำร้ายความรู้สึก”
4. “ท่านคิดว่าท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสของท่านเพราะท่านไม่มีความอ่อนไหวต่อความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสของท่าน”
5. “ท่านคิดว่าท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสของท่านเพราะท่านพยายามที่จะแก้แค้น”
6. “ท่านคิดว่าท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสของท่านเพราะท่านคิดว่าท่านกำลังช่วยเหลือเขา”
7. “ท่านคิดว่าท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสของท่านเพราะท่านไม่เห็นความสำคัญของเขา”

โดยให้ผู้ร่วมการวิจัยประเมินในมาตราประมาณค่า 7 จุด จาก 1-7 โดยที่

- 1 หมายถึง เป็นสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึกที่ไม่จริงที่สุด
- 2 หมายถึง เป็นสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึกที่ไม่จริง
- 3 หมายถึง เป็นสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึกที่ค่อนข้างไม่จริง
- 4 หมายถึง เป็นสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึกที่เป็นจริงและไม่เป็นจริงพอๆกัน
- 5 หมายถึง เป็นสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึกที่ค่อนข้างจริง
- 6 หมายถึง เป็นสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึกที่เป็นจริง
- 7 หมายถึง เป็นสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึกที่เป็นจริงที่สุด

จากนั้นนำไปให้ผู้ร่วมการวิจัยจำนวน 240 คนตอบ ต่อจากนั้นผู้วิจัยทำการทดสอบความเที่ยงของมาตราด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับผลรวมของข้อกระทงอื่นๆ ทั้งหมดในมาตรา (ดูภาคผนวก ง) โดยแบบสอบถามที่เป็นฝ่ายที่ทำร้ายความรู้สึกได้ข้อกระทงที่มีคุณภาพจำนวน 6 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .73 ซึ่งข้อกระทงที่ไม่ผ่านการคัดคือข้อกระทงที่ว่า “ท่านคิดว่าท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสของท่านเพราะท่านคิดว่าท่านกำลังช่วยเหลือเขา” (ดูข้อที่ 1 ถึง 6 ตอนที่ 2.4 ในภาคผนวก ค)

6. มาตรการปฏิบัติกริยาเมื่อมีการทำร้ายความรู้สึก

เป็นมาตรการวัดที่ใช้วัดปฏิบัติกริยาของผู้ประเมินว่าเมื่อมีเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกแล้วผู้

ประเมินที่เป็นผู้ถูกทำร้ายความรู้สึกมีปฏิกริยาอย่างไร ซึ่งผู้วิจัยได้เรียบเรียงมาจากงานวิจัยของ Leary และคณะ (1998) โดยในแบบสอบถามที่เป็นฝ่ายถูกทำร้ายความรู้สึกประกอบไปด้วย ปฏิกริยาดังต่อไปนี้

1. “ บอกกับผู้อื่นว่าตนถูกทำร้ายความรู้สึก ”
2. “ แสดงอารมณ์โกรธให้ผู้อื่นเห็น ”
3. “ ร้องไห้ต่อหน้าผู้อื่น ”
4. “ ร้องไห้คนเดียว ”
5. “ โต้แย้งหรือป้องกันตนเองด้วยท่าที่สงบ และมีเหตุผล ”
6. “ โต้กลับแบบรุนแรงและไม่มีเหตุผล ”

ส่วนแบบสอบถามที่เป็นฝ่ายที่ทำร้ายความรู้สึกประกอบไปด้วยปฏิกริยาดังต่อไปนี้

1. “ ไม่แสดงท่าทีอะไรเลย ”
2. “ แสดงท่าทางไม่ใส่ใจ ”
3. “ ตำหนิคู่รัก/คู่สมรส ”
4. “ ขอโทษคู่รัก/คู่สมรส ”
5. “ ขอให้คู่รัก/คู่สมรสให้อภัย ”

โดยผู้ร่วมการวิจัยต้องประเมินในมาตราประมาณค่าแบบ 7 จุด จาก 1-7 โดยที่

- 1 หมายถึง มีปฏิกริยาที่ระบุในมาตราไม่จริงมากที่สุด
- 2 หมายถึง มีปฏิกริยาที่ระบุในมาตราไม่จริง
- 3 หมายถึง มีปฏิกริยาที่ระบุในมาตราค่อนข้างไม่จริง
- 4 หมายถึง มีปฏิกริยาที่ระบุในมาตราจริงและไม่จริงพอๆกัน
- 5 หมายถึง มีปฏิกริยาที่ระบุในมาตราค่อนข้างจริง
- 6 หมายถึง มีปฏิกริยาที่ระบุในมาตราจริง
- 7 หมายถึง มีปฏิกริยาที่ระบุในมาตราจริงมากที่สุด

จากนั้นนำไปให้ผู้ร่วมการวิจัยจำนวน 240 คนตอบ ต่อจากนั้นผู้วิจัยทำการทดสอบความเที่ยงของมาตราด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับผลรวมของข้อกระทงอื่นๆ ทั้งหมดในมาตรา (คูภาคผนวก ง) โดยแบบสอบถามที่เป็นฝ่ายที่ถูกทำร้ายความรู้สึกได้ตัดข้อกระทงที่ว่า “ โต้แย้งหรือป้องกันตนเองด้วยท่าที่สงบ และมีเหตุผล ” ซึ่งไม่ผ่านการคัดเลือก ออก เหลือข้อกระทงที่มีคุณภาพจำนวน 5 ข้อ (ดูข้อที่ 1 ถึง 5 ตอนที่ 2.5 ในภาคผนวก ข) มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .68 และแบบสอบถามที่เป็นฝ่ายที่ทำร้ายความรู้สึกได้ข้อกระทงที่ผ่านการ

คัดเลือกทุกข้อ จำนวน 5 ข้อ (ดูข้อที่ 1 ถึง 5 ตอนที่ 2.5 ในภาคผนวก ค) มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .68

7. มาตรการวัดผลที่เกิดจากการทำร้ายความรู้สึก

เป็นมาตรการที่ใช้วัดการรับรู้ของผู้ประเมินว่าเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกแล้ว ก่อให้เกิดผลอย่างไร ซึ่งผู้วิจัยได้เรียบเรียงมาจากงานวิจัยของ Leary และคณะ (1998) โดยในแบบสอบถามที่เป็นฝ่ายถูกทำร้ายความรู้สึกประกอบไปด้วยผล 6 ประการได้แก่

1. "สัมพันธ์ภาพจิตจางลงแบบถาวร"
2. "ไว้วางใจคู่ของตนน้อยลง"
3. "ไม่ชอบคู่ของตนมากขึ้น"
4. "นับถือตนเองลดลง"
5. "สัมพันธ์ภาพจิตจางลงแบบชั่วคราว"
6. "มีความมั่นใจในตนเองลดลง"

โดยให้ผู้ร่วมการวิจัยประเมินในมาตราประมาณค่า 7 จุด จาก 1-7 โดยที่

- 1 หมายถึง เป็นผลที่ระบุในมาตราไม่จริงมากที่สุด
- 2 หมายถึง เป็นผลที่ระบุในมาตราไม่จริง
- 3 หมายถึง เป็นผลที่ระบุในมาตราค่อนข้างไม่จริง
- 4 หมายถึง เป็นผลที่ระบุในมาตราจริงและไม่จริงพอๆกัน
- 5 หมายถึง เป็นผลที่ระบุในมาตราค่อนข้างจริง
- 6 หมายถึง เป็นผลที่ระบุในมาตราจริง
- 7 หมายถึง เป็นผลที่ระบุในมาตราจริงมากที่สุด

จากนั้นนำไปให้ผู้ร่วมการวิจัยจำนวน 240 คนตอบ ต่อจากนั้นผู้วิจัยทำการทดสอบความเที่ยงของมาตรด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับผลรวมของข้อกระทงอื่นๆ ทั้งหมดในมาตรา (ดูภาคผนวก ง) โดยได้ข้อกระทงที่มีคุณภาพจำนวน 6 ข้อ (ดูข้อที่ 1 ถึง 6 ตอนที่ 2.6 ในภาคผนวก ข) มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .78 ส่วนในแบบสอบถามที่เป็นฝ่ายที่ทำร้ายความรู้สึกประกอบไปด้วยผล 4 ประการ ได้แก่

1. "สัมพันธ์ภาพจิตจางลงแบบถาวร"
2. "ไว้วางใจคู่ของตนน้อยลง"
3. "สัมพันธ์ภาพจิตจางลงแบบชั่วคราว"

4. “ไม่ชอบคู่ของตนมากขึ้น”

โดยให้ผู้ร่วมการวิจัยประเมินในมาตราประมาณค่า 7 จุด จาก 1-7 โดยที่

- 1 หมายถึง เป็นผลที่ระบุในมาตราไม่จริงมากที่สุด
- 2 หมายถึง เป็นผลที่ระบุในมาตราไม่จริง
- 3 หมายถึง เป็นผลที่ระบุในมาตราค่อนข้างไม่จริง
- 4 หมายถึง เป็นผลที่ระบุในมาตราจริงและไม่จริงพอๆกัน
- 5 หมายถึง เป็นผลที่ระบุในมาตราค่อนข้างจริง
- 6 หมายถึง เป็นผลที่ระบุในมาตราจริง
- 7 หมายถึง เป็นผลที่ระบุในมาตราจริงมากที่สุด

จากนั้นนำไปให้ผู้ร่วมการวิจัยจำนวน 240 คนตอบ ต่อจากนั้นผู้วิจัยทำการทดสอบความเที่ยงของมาตราด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับผลรวมของข้อกระทงอื่นๆ ทั้งหมดในมาตรา (คูภาคผนวก ง) โดยได้ข้อกระทงที่มีคุณภาพจำนวน 4 ข้อ (ดูข้อที่ 1 ถึง 4 ตอนที่ 2.6 ในภาคผนวก ค) มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .73

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยแบ่งผู้ร่วมการวิจัยออกเป็น 2 กลุ่มกลุ่มละ 600 คนโดยการสุ่ม โดยกลุ่มที่ 1 ได้รับแบบสอบถามให้เป็นผู้ถูกกระทำ โดยให้คิดถึงเหตุการณ์ที่คู่รัก/คู่สมรสพูดหรือทำร้ายความรู้สึกของตน และกลุ่มที่ 2 ได้รับแบบสอบถามให้เป็นผู้กระทำ โดยให้คิดถึงเหตุการณ์ที่ตนพูดหรือทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรส จากนั้นให้ผู้ร่วมการวิจัยทั้งสองกลุ่มประเมินว่าเรื่องใดที่คิดว่าทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรส หรือเรื่องใดที่คู่รัก/คู่สมรสทำร้ายความรู้สึกของตนมากที่สุดจากรายชื่อเรื่องในแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสำรวจมาแล้วว่าเป็นเรื่องที่ทำร้ายความรู้สึกกันมากที่สุด 5 อันดับแรก ต่อจากนั้นผู้วิจัยเหนี่ยวนำให้ผู้ร่วมการวิจัยนึกถึงเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกจากเรื่อง que ผู้ร่วมการวิจัยเลือก โดยให้ผู้ร่วมการวิจัยเขียนอธิบายสั้นๆ (ความยาวไม่เกิน 5 บรรทัด) เกี่ยวกับเรื่องที่เลือก ได้แก่

- เหตุการณ์ที่นำไปสู่สถานการณ์ที่มีการทำร้ายความรู้สึก
- ผู้กระทำ/ผู้ถูกกระทำพูดหรือทำสิ่งใดที่ทำร้ายความรู้สึก
- ผู้ถูกกระทำรู้สึกอย่างไรเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึก/ผู้กระทำคิดว่าผู้ถูกกระทำรู้สึกอย่างไร

เมื่อถูกทำร้ายความรู้สึก

- หลังเกิดเหตุการณ์ที่มีการทำร้ายความรู้สึกแล้วเกิดผลอะไรตามมาบ้าง

จากนั้นให้ผู้ร่วมการวิจัยทั้งสองกลุ่มตอบมาตราวัดซึ่งอยู่ในแบบสอบถามฉบับเดียวกัน โดยแบ่งเป็น 2 ตอนคือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบ่งเป็น

2.1 มาตรวัดอารมณ์

2.2 มาตรวัดความรู้สึกเมื่อเกิดการทำร้ายความรู้สึก

2.3 มาตรวัดกาประเมินตนเอง

2.4 มาตรวัดการอนุমানสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึก

2.5 มาตรวัดปฏิกิริยาเมื่อมีการทำร้ายความรู้สึก และ

2.6 มาตรวัดผลที่เกิดจากการทำร้ายความรู้สึก

โดยกลุ่มที่ 1 ให้ตอบมาตราวัดการทำร้ายความรู้สึกในคู่รัก/คู่สมรส โดยนึกถึงสถานการณ์ที่ ถูกคู่รัก/คู่สมรสทำร้ายความรู้สึก (ภาคผนวก ข) และกลุ่มที่ 2 ให้ตอบมาตราวัดการทำร้าย ความรู้สึกในคู่รัก/คู่สมรส โดยนึกถึงสถานการณ์ที่เป็นผู้ทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรส (ภาคผนวก ค)

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐานดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1,2,3,5,6,9 และ 10 วิเคราะห์ด้วยสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน(Pearson's r)

สมมติฐานข้อที่ 4 และ 7 วิเคราะห์ด้วยวิธีหาความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิต ด้วยสถิติที่แบบกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระจากกัน (t -test dependent groups; t -paired)

สมมติฐานข้อที่ 8 เป็นการรายงานค่ามัชฌิมเลขคณิต

บทที่ 3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเรื่อง “ปรากฏการณ์ ผลและการอนุমানสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึก” ในครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ค่าสถิติพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 การทดสอบสมมุติฐาน

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งสมมุติฐานในเงื่อนไขที่เป็นผู้ที่ถูกคู่รัก/คู่สมรสทำร้ายความรู้สึกเท่านั้น ส่วนในเงื่อนไขที่เป็นผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกคู่รัก/คู่สมรสนั้นผู้วิจัยได้นำเสนอไว้ในส่วนของการวิเคราะห์เพิ่มเติม

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เพิ่มเติม

3.1 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้ถูกระทำ และผู้กระทำในเรื่อง

- อารมณ์และความรู้สึกเจ็บปวดของผู้ถูกทำร้ายความรู้สึก
- การประเมินตนเอง
- การอนุমানสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึก
- การรับรู้ผลของการทำร้ายความรู้สึก

3.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของเพศชายและหญิงในกลุ่มของผู้ถูกระทำใน

เรื่อง

- อารมณ์และความรู้สึกเจ็บปวด
- การประเมินตนเอง
- การอนุমানสาเหตุ
- ปฏิกริยาที่เกิดขึ้น
- การรับรู้ผลของการทำร้ายความรู้สึก

3.3 เปรียบเทียบความแตกต่างของช่วงอายุในกลุ่มของผู้ถูกระทำในเรื่อง

- อารมณ์และความรู้สึกเจ็บปวด
- การประเมินตนเอง
- การอนุมานสาเหตุ
- ปฏิกริยาที่เกิดขึ้น
- การรับรู้ผลของการทำร้ายความรู้สึก

ตอนที่ 1 ค่าสถิติพื้นฐานของผู้ร่วมการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบไปด้วยผู้ร่วมการวิจัยจำนวนทั้งสิ้น 1,200 คน โดยผู้วิจัยได้แบ่งผู้ร่วมการวิจัยออกเป็น 2 เจเนอรัลโดยการสุ่ม คือเจเนอรัลที่เป็นผู้ถูกรัก/คู่สมรสทำร้ายความรู้สึก หรือผู้ถูกระทำ จำนวน 600 คน และเจเนอรัลที่เป็นผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกคู่รัก/คู่สมรส หรือผู้กระทำ จำนวน 600 คน โดยที่แต่ละเจเนอรัลจะมีเพศชายและหญิงอย่างละเท่าๆกัน นอกจากนี้ผู้วิจัยได้แบ่งผู้ร่วมการวิจัยเป็น 3 ช่วงอายุเท่าๆกัน คือ อายุ 18-25 ปี 26-39 ปี และ 40-50 ปี ซึ่งในตอนต้นนี้ผู้วิจัยนำเสนอเฉพาะผู้ร่วมการวิจัยที่เป็นผู้ที่ถูกรัก/คู่สมรสทำร้ายความรู้สึกเท่านั้น ส่วนผู้ร่วมการวิจัยที่เป็นผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสผู้วิจัยจะนำเสนอในส่วนของภาวะหรือข้อมูลเพิ่มเติม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลผู้ร่วมการวิจัยที่เป็นผู้ที่ถูกรัก/คู่สมรสทำร้ายความรู้สึก พบว่าจบการศึกษาระดับปริญญาตรีร้อยละ 53.0 รองลงมาคือ ระดับต่ำกว่าปริญญาตรีร้อยละ 40.8 ปริญญาโทร้อยละ 6.0 และปริญญาเอกร้อยละ 0.2 ตามลำดับ ดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4

จำนวนตัวอย่างในเจเนอรัลของผู้ถูกทำร้ายความรู้สึกจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	ความถี่	ร้อยละ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	245	40.8
ปริญญาตรี	318	53.0
ปริญญาโท	36	6.0
ปริญญาเอก	1	0.2
รวม	600	100.0

ในส่วนของสถานภาพการสมรส พบว่าสมรสแล้วร้อยละ 50.3 และเป็นโสดและมีคู่รักร้อยละ 49.7 ดังแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5

จำนวนตัวอย่างในเงื่อนไขของผู้ถูกทำร้ายความรู้สึกจำแนกตามสถานภาพการสมรส

สถานภาพการสมรส	จำนวน (คน)	ร้อยละ
โสดและมีคู่รัก	298	49.7
สมรส	302	50.3
รวม	600	100.0

เมื่อพิจารณาถึงระยะเวลาของสัมพันธภาพพบว่าผู้ร่วมการวิจัยมีสัมพันธภาพแบบคู่รัก/คู่สมรสต่ำสุด 6 เดือน และสูงสุด 32 ปี

ในเรื่องของเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกพบว่าเรื่องที่ถูกคู่รัก/คู่สมรสทำร้ายความรู้สึกมากที่สุดคือ คู่รัก/คู่สมรสโกหกร้อยละ 25.5 รองลงมาคือ คู่รัก/คู่สมรสพูดทำร้ายความรู้สึก ส่อเสียด หรือประชดประชัน ร้อยละ 25 คู่รัก/คู่สมรสนอกใจร้อยละ 20.7 คู่รัก/คู่สมรสไม่สนใจร้อยละ 13.5 คู่รัก/คู่สมรสไม่ตรงเวลาร้อยละ 8.5 และอื่นๆร้อยละ 6.8 ได้แก่ ไม่ยอมรับโทรศัพท์ บอกว่าดีเกินไป ตามลำดับ ดังแสดงในตารางที่ 6

ตารางที่ 6

ความถี่และร้อยละของเหตุการณ์ที่ถูกคู่รัก/คู่สมรสทำร้ายความรู้สึก

เหตุการณ์ที่ถูกคู่รัก/คู่สมรสทำร้ายความรู้สึก	ความถี่	ร้อยละ
คู่รัก/คู่สมรสโกหก	153	25.5
คู่รัก/คู่สมรสพูดทำร้ายความรู้สึก ส่อเสียด หรือประชดประชัน	150	25.0
คู่รัก/คู่สมรสนอกใจ	124	20.7
คู่รัก/คู่สมรสไม่สนใจ	81	13.5
คู่รัก/คู่สมรสไม่ตรงเวลา	51	8.5
อื่นๆ	41	6.8
รวม	600	100.0

เมื่อพิจารณาถึงอารมณ์เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก พบว่าเมื่อถูกคู่รัก/คู่สมรสทำร้ายความรู้สึกผู้ร่วมการวิจัยมีอารมณ์ทางลบปานกลาง ($M = 4.17, SD = 1.17$) และอารมณ์ทางบวกค่อนข้างน้อย ($M = 3.74, SD = 1.14$) ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7

ค่ามัธยฐานเลขคณิต และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของอารมณ์เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก (N= 600)

อารมณ์เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก	M	SD
อารมณ์ทางลบ	4.17	1.17
อารมณ์ทางบวก	3.74	1.14

เมื่อพิจารณาความรู้สึกเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึก พบว่าเมื่อถูกคู่รัก/คู่สมรสทำร้ายความรู้สึกผู้ร่วมการวิจัยรู้สึกที่คู่รัก/คู่สมรสค่อนข้างไม่ชอบตน ($M = 3.74, SD = 1.38$) และรู้สึกเจ็บปวดกับเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกในระดับปานกลาง ($M = 4.83, SD = 1.56$) ดังแสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 8

ค่ามัธยฐานเลขคณิต และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้สึกเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก (N= 600)

ความรู้สึกเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก	M	SD
คู่รัก/คู่สมรสไม่ชอบตน	3.74	1.38
ความรู้สึกเจ็บปวด	4.83	1.56

ในส่วนของการประเมินตนเอง พบว่าเมื่อถูกคู่รัก/คู่สมรสทำร้ายความรู้สึกผู้ร่วมการวิจัยมีการประเมินตนเองทางบวกค่อนข้างต่ำ ($M = 3.46, SD = 1.21$) และมีการประเมินตนเองทางลบในระดับปานกลาง ($M = 4.17, SD = 1.17$) ดังแสดงในตารางที่ 9

ตารางที่ 9

ค่ามัธยฐานเลขคณิต และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการประเมินตนเอง (N= 600)

การประเมินตนเอง	M	SD
การประเมินตนเองทางบวก	3.46	1.21
การประเมินตนเองทางลบ	4.17	1.17

เมื่อพิจารณาถึงการอนุมานสาเหตุ พบว่าผู้ร่วมการวิจัยมีการอนุมานสาเหตุว่าคู่รัก/คู่สมรสทำร้ายความรู้สึกเพราะไม่ได้ตั้งใจสูงที่สุด ($M = 4.41, SD = 1.67$) และอนุมานสาเหตุว่าตนสมควรที่จะถูกคู่รัก/คู่สมรสทำร้ายความรู้สึกต่ำที่สุด ($M = 2.61, SD = 1.46$) รายละเอียดดังตารางที่ 10

ตารางที่ 10

ค่ามัธยฐานเลขคณิต และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการอนุมานสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึก (N = 600)

การอนุมานสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึก	M	SD
ผู้กระทำเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึก	3.27	1.64
ผู้ถูกกระทำสมควรถูกทำร้ายความรู้สึก	2.61	1.46
ผู้กระทำไม่ได้ตั้งใจทำร้ายความรู้สึก	4.41	1.67
ผู้กระทำไม่มีความอ่อนไหวต่อความรู้สึกของผู้ถูกกระทำ	4.18	1.71
ผู้กระทำพยายามแก้แค้นผู้ถูกกระทำ	2.62	1.49
ผู้กระทำคิดว่ากำลังช่วยผู้ถูกกระทำ	3.06	1.58
ผู้กระทำไม่เห็นความสำคัญของผู้ถูกกระทำ	3.52	1.82

เมื่อพิจารณาค่ามัธยฐานเลขคณิตของปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึก พบว่าเมื่อถูกคู่รัก/คู่สมรสทำร้ายความรู้สึกผู้ร่วมการวิจัยมักจะร้องไห้คนเดียวสูงที่สุด ($M = 4.40, SD = 1.98$) และร้องไห้ต่อหน้าผู้อื่นต่ำที่สุด ($M = 2.44, SD = 1.45$) รายละเอียดดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11

ค่ามัธยฐานเลขคณิต และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึก
(N = 600)

ปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึก	M	SD
บอกกับคนอื่นว่าถูกทำร้ายความรู้สึก	3.44	1.78
แสดงอารมณ์โกรธให้ผู้อื่นเห็น	3.27	1.64
ร้องไห้ต่อหน้าผู้อื่น	2.44	1.45
ร้องไห้คนเดียว	4.40	1.98
ได้กลับแบบรุนแรงและไม่มีเหตุผล	3.54	1.75

เมื่อพิจารณาผลที่เกิดจากการทำร้ายความรู้สึก พบว่าเมื่อถูกคู่รัก/คู่สมรสทำร้ายความรู้สึก ผู้ร่วมการวิจัยประเมินว่ารู้สึกไว้วางใจคู่รัก/คู่สมรสน้อยลงในระดับปานกลาง ($M = 4.04$, $SD = 1.78$) สัมพันธภาพจิตใจสงบแบบชั่วคราวในระดับปานกลาง ($M = 3.99$, $SD = 1.61$) และสัมพันธภาพจิตใจสงบแบบถาวรในระดับค่อนข้างต่ำ ($M = 3.09$, $SD = 1.57$) รายละเอียดดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12

ค่ามัธยฐานเลขคณิต และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลที่เกิดขึ้นเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึก
(N = 600)

ผลที่เกิดขึ้นเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึก	M	SD
ทำให้สัมพันธภาพจิตใจสงบแบบถาวร	3.09	1.57
ทำให้ไว้วางใจผู้กระทำน้อยลง	4.04	1.78
ทำให้ไม่ชอบผู้ทำร้ายความรู้สึก	3.52	1.62
ทำให้รู้สึกนับถือตนเองลดลง	2.85	1.46
ทำให้สัมพันธภาพจิตใจสงบแบบชั่วคราว	4.00	1.61
ทำให้รู้สึกมั่นใจในตนเองลดลง	3.48	1.66

ตอนที่ 2 การทดสอบสมมุติฐาน

สมมุติฐานข้อที่ 1 การถูกทำร้ายความรู้สึกมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับอารมณ์ทางลบ และมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับอารมณ์ทางบวก

เมื่อนำคะแนนความรู้สึกเจ็บปวดจากการถูกทำร้ายความรู้สึก กับค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนอารมณ์ทางลบ และค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนอารมณ์ทางบวกมาทดสอบด้วยสถิติสหสัมพันธ์ของเพียร์สันดังตารางที่ 13 พบว่าความรู้สึกเจ็บปวดจากการถูกทำร้ายความรู้สึกมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับอารมณ์ทางลบโดยมีขนาดความสัมพันธ์ปานกลาง ($r = .57, p < .001$) แต่ความรู้สึกเจ็บปวดไม่ได้มีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับอารมณ์ทางบวก ตรงกันข้ามกลับพบว่าความรู้สึกเจ็บปวดจากการถูกทำร้ายความรู้สึกมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับอารมณ์ทางบวกขนาดความสัมพันธ์ค่อนข้างต่ำ ($r = .30, p < .001$) ผลการวิจัยจึงสนับสนุนสมมุติฐานข้อที่ 1 บางส่วน

ตารางที่ 13

สหสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกเจ็บปวดจากการถูกทำร้ายความรู้สึกกับอารมณ์ทางลบ และอารมณ์ทางบวก ($N = 600$)

ตัวแปร	M	SD	r	
			NF2	MGNE
ความรู้สึกเจ็บปวดจากการถูกทำร้ายความรู้สึก (NF2)	4.83	1.56	-	
อารมณ์ทางบวก (MGNE)	3.74	1.14	.30***	-
อารมณ์ทางลบ (MBNE)	4.17	1.17	.57***	.46***

*** $p < .001$.

สมมุติฐานข้อที่ 2 การถูกทำร้ายความรู้สึกมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับการประเมินตนเองทางลบของผู้ถูกทำร้ายความรู้สึก

หลังจากที่นำคะแนนความรู้สึกเจ็บปวดจากการถูกทำร้ายไปวิเคราะห์สหสัมพันธ์กับค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการประเมินตนเองทางลบ พบว่ามีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกขนาดความสัมพันธ์ปานกลาง ($r = .44, p < .001$) ดังตารางที่ 14 แสดงให้เห็นว่าเมื่อรู้สึก

เจ็บปวดจากการถูกทำร้ายความรู้สึกมากก็ยิ่งมีการประเมินตนเองในทางลบมากขึ้น ผลการวิจัยจึงสนับสนุนสมมุติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 14

สหสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกเจ็บปวดจากการถูกทำร้ายความรู้สึกกับการประเมินตนเองทางลบ (N = 600)

ตัวแปร	M	SD	r
			NF2
ความรู้สึกเจ็บปวดจากการถูกทำร้ายความรู้สึก (NF2)	4.83	1.56	-
การประเมินตนเองทางลบ (MBNP)	3.60	1.25	.44***

*** $p < .001$.

สมมุติฐานข้อที่ 3 ความรู้สึกถูกปฏิเสธมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับการประเมินตนเองทางลบ

เมื่อนำคะแนนความรู้สึกถูกปฏิเสธกับค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการประเมินตนเองทางลบมาทดสอบด้วยสถิติสหสัมพันธ์ของเพียร์สันดังตารางที่ 15 พบว่าความรู้สึกถูกปฏิเสธมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับการประเมินตนเองทางลบขนาดความสัมพันธ์ปานกลาง ($r = .62, p < .001$) จึงสนับสนุนสมมุติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 15

สหสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกถูกปฏิเสธกับการประเมินตนเองทางลบ (N = 600)

ตัวแปร	M	SD	r
			NF2
ความรู้สึกถูกปฏิเสธ (NP14)	4.11	1.72	-
การประเมินตนเองทางลบ (MBNP)	3.60	1.25	.62***

*** $p < .001$.

สมมุติฐานข้อที่ 4 ผู้ถูกทำร้ายความรู้สึกก่อนนอนสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึก เพราะไม่เห็นความสำคัญมากกว่านอนสาเหตุว่าผู้กระทำมีเจตนาที่ทำร้ายความรู้สึกของตน

การทดสอบว่าผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึกก่อนนอนสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกเพราะไม่เห็นความสำคัญมากกว่านอนสาเหตุว่าผู้กระทำมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกหรือไม่ ผู้วิจัยนำคะแนนการนอนสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกเพราะไม่เห็นความสำคัญ ($M = 3.52$) กับคะแนนการนอนสาเหตุว่าผู้กระทำมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึก ($M = 3.27$) มาวิเคราะห์ความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิต ด้วยสถิติที่แบบกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระจากกัน ผลการวิเคราะห์พบว่า ผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึกก่อนนอนสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกเพราะไม่เห็นความสำคัญมากกว่านอนสาเหตุว่าผู้กระทำมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $t(599) = 3.70, p < .001$ (one-tailed) จึงสนับสนุนสมมุติฐาน ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 16

ตารางที่ 16

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของการนอนสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกเพราะไม่เห็นความสำคัญกับการนอนสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกเพราะเจตนา ($N = 600$)

การนอนสาเหตุ	M	M_{diff}	SD	t	p
ผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกเพราะไม่เห็นความสำคัญ (NA7)	3.52				
ผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกเพราะเจตนา (NA1)	3.27	0.25	1.64	3.70	.000

(one-tailed)

สมมุติฐานข้อที่ 5 ผู้ถูกกระทำไม่สบายใจหรือทุกข์ใจน้อยเมื่อนอนสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกโดยไม่เจตนา

เมื่อนำค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนอารมณ์เป็นทุกข์กับคะแนนการนอนสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกเพราะไม่ได้ตั้งใจมาทดสอบด้วยสถิติสหสัมพันธ์เพียร์สันดังตารางที่ 17 พบว่าความไม่สบายใจหรือทุกข์ใจมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับการนอนสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกเพราะไม่ได้ตั้งใจขนาดความสัมพันธ์ต่ำ ($r = -.10, p < .01$) จึงสนับสนุนสมมุติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 17

สหสัมพันธ์ระหว่างอารมณ์เป็นทุกข์กับการอนุมานสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกเพราะไม่ได้ตั้งใจ ($N = 600$)

ตัวแปร	M	SD	r
			NNE11
ความไม่สบายใจหรือทุกข์ใจ (MNE11)	4.17	1.17	-
ผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกเพราะไม่ได้ตั้งใจ (NA3)	4.41	1.67	-.10**

** $p < .01$.

สมมุติฐานข้อที่ 6 ปฏิกริยาหรือพฤติกรรมของผู้ถูกกระทำมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวก กับอารมณ์ทางลบที่เกิดจากการประเมินเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก

ในการพิจารณาสหสัมพันธ์ระหว่างปฏิกริยาของผู้ถูกกระทำที่เกิดขึ้นเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึก กับอารมณ์ทางลบจากการประเมินเหตุการณ์ที่ถูกทำร้าย ผู้วิจัยนำคะแนนรวมของปฏิกริยาที่เกิดขึ้นเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึกมาวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์กับค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนอารมณ์ทางลบ ซึ่งพบว่ามีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวก ขนาดความสัมพันธ์ปานกลาง ($r = .42, p < .001$) จึงสนับสนุนสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ดังแสดงในตารางที่ 18

และเมื่อวิเคราะห์แยกแต่ละปฏิกริยา พบผลที่สอดคล้องกับการวิเคราะห์คะแนนรวมของปฏิกริยา กล่าวคือพบสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกระหว่างทุกปฏิกริยาที่ผู้ถูกกระทำแสดงออกมากับอารมณ์ทางลบ ขนาดความสัมพันธ์ค่อนข้างต่ำ โดยปฏิกริยาการร้องไห้คนเดียว มีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับอารมณ์ทางลบที่เกิดจากการประเมินเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกมากที่สุด ($r = .36, p < .001$) รองลงมาคือ การแสดงอารมณ์โกรธให้ผู้อื่นเห็น ($r = .28, p < .001$) การบอกกับผู้อื่นว่าถูกทำร้ายความรู้สึก ($r = .25, p < .001$) การร้องไห้ต่อหน้าผู้อื่น ($r = .25, p < .001$) และการโต้กลับแบบรุนแรงและไม่มีเหตุผล ($r = .22, p < .001$) ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่าผลการวิจัยสนับสนุนสมมุติฐานทั้งเมื่อวิเคราะห์ด้วยคะแนนรวมและเมื่อวิเคราะห์แยกทีละปฏิกริยา

ตารางที่ 18

ความสัมพันธ์ระหว่างปฏิกริยาหรือพฤติกรรมของผู้ถูกระทำ กับอารมณ์ทางลบที่เกิดจากการประเมินเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก (N = 600)

ตัวแปร	M	SD	r					
			NR1	NR2	NR3	NR4	NR5	SNR
บอกกับคนอื่นว่าถูกทำร้ายความรู้สึก (NR1)	3.44	1.78	-					
แสดงอารมณ์โกรธให้ผู้อื่นเห็น (NR2)	3.27	1.64	.49***	-				
ร้องไห้ต่อหน้าผู้อื่น (NR3)	2.44	1.46	.43***	.44***	-			
ร้องไห้คนเดียว (NR4)	4.40	1.98	.19***	.12**	.31***	-		
ได้กลับแบบรุนแรงและไม่มีเหตุผล (NR5)	3.54	1.75	.30***	.33***	.27***	.15***	-	
คะแนนรวมของปฏิกริยาที่เกิดขึ้นเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึก (SNR)	17.10	5.67	.72***	.70***	.71***	.57***	.62***	-
ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนอารมณ์ทางลบ (MBNE)	4.17	1.17	.25***	.28***	.25***	.36***	.22***	.42***

*** $p < .001$.

สมมุติฐานข้อที่ 7 ผู้ถูกระทำประเมินว่าเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกทำให้สัมพันธ์ภาพจิตจางลงแบบถาวรมากกว่าชั่วคราว

เมื่อพิจารณาค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนผลที่เกิดจากการทำร้ายความรู้สึกที่ผู้ถูกระทำประเมิน พบว่าผู้ร่วมการวิจัยประเมินว่าเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกนั้น ทำให้สัมพันธ์ภาพจิตจางลงแบบถาวรไม่มากกว่าแบบชั่วคราว ($M = 3.09$ vs $M = 3.99$, $Mdiff. = -0.90$, $SD = 2.14$) และเมื่อนำมาทดสอบสมมุติฐาน ด้วยสถิติทีแบบกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระจากกัน พบว่าการทำร้ายความรู้สึกนั้น ทำให้สัมพันธ์ภาพจิตจางลงแบบถาวรไม่มากกว่าแบบชั่วคราว ตรงกันข้ามผลการวิจัยกลับพบว่าการทำร้ายความรู้สึกทำให้สัมพันธ์ภาพจิตจางลงแบบถาวรน้อย

กว่าแบบชั่วคราวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $t(599) = -10.30, p < .001$ (two-tailed) ดังนั้นผลการวิจัยจึงปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 7 ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 19

ตารางที่ 19

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่ามัธยฐานเลขคณิตของผลที่เกิดจากการทำร้ายความรู้สึกระหว่างการทำให้สัมพันธ์ภาพกับคู่รัก/คู่สมรสจีตจางลงแบบถาวร กับแบบชั่วคราว ($N = 600$)

เหตุการณ์ทำร้ายความรู้สึกมีผลทำให้สัมพันธ์ภาพกับคู่รัก/คู่สมรส	<i>M</i>	<i>Mdiff.</i>	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i> (two-tailed)
จีตจางลงแบบถาวร	3.09	- 0.90	2.14	-10.30	.000
จีตจางลงแบบชั่วคราว	3.99				

สมมติฐานข้อที่ 8 ผู้ถูกกระทำประเมินว่าเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกทำให้ผู้ถูกกระทำไว้วางใจและชอบผู้กระทำลดลงกว่าก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก

เมื่อพิจารณาค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนผลที่เกิดจากเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกทำให้ผู้ถูกกระทำไว้วางใจผู้กระทำลดลง พบว่ากลุ่มตัวอย่างประเมินว่าเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกทำให้ผู้ถูกกระทำไว้วางใจผู้กระทำลดลง ($M = 4.04, SD = 1.78$) และเมื่อนำมาทดสอบความแตกต่างจากค่ากลางของมาตรซึ่งเท่ากับ 4 (หมายความว่าผู้ถูกกระทำประเมินว่าไว้วางใจผู้กระทำลดลงจริงและไม่จริงพอ ๆ กัน) ด้วยสถิติที่แบบกลุ่มเดียว (t -test one group) พบว่าการทำร้ายความรู้สึกนั้นไม่ทำให้ผู้ถูกกระทำไว้วางใจผู้กระทำลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $t(599) = 0.50, ns$

และเมื่อพิจารณาค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนผลที่เกิดจากเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกทำให้ผู้ถูกกระทำชอบผู้กระทำลดลงนั้น พบว่ากลุ่มตัวอย่างประเมินว่าเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกไม่ทำให้ผู้ถูกกระทำชอบผู้กระทำลดลง ($M = 3.52, SD = 1.62$) และเมื่อนำมาทดสอบความแตกต่างจากค่ากลางของมาตรซึ่งเท่ากับ 4 (หมายความว่าผู้ถูกกระทำประเมินว่าไว้วางใจผู้กระทำลดลงจริงและไม่จริงพอ ๆ กัน) ด้วยสถิติที่แบบกลุ่มเดียว พบว่าการทำร้ายความรู้สึกนั้นไม่ทำให้ผู้ถูกกระทำชอบผู้กระทำลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $t(599) = -7.24, p < .001$ (one-tailed) ดังนั้นผลการวิจัยจึงปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 8 ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 20

ตารางที่ 20

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่ามัธยฐานเลขคณิตของผลที่เกิดจากการทำร้ายความรู้สึกทำให้ผู้ถูกระทำได้วางใจผู้กระทำลดลงและไม่ชอบผู้กระทำมากขึ้น (N = 600)

ผลที่เกิดจากการทำร้ายความรู้สึก	M	Mdiff	SD	t	p
ไว้วางใจผู้กระทำลดลง (NC2)	4.04	.04	1.78	0.50	.615
ชอบผู้กระทำลดลง (NC3)	3.52	-.48	1.62	-7.24	.000

สมมติฐานข้อที่ 9 ความรู้สึกเจ็บปวดจากเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับความนับถือตนเอง และความมั่นใจในตนเอง

ในการวัดผลที่เกิดจากการทำร้ายความรู้สึกว่าส่งผลอย่างไรต่อความนับถือตนเองของผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึก ผู้วิจัยใช้ข้อคำถามว่า “เหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกทำให้ท่านนับถือตนเองลดลง” โดยให้ผู้ร่วมการวิจัยประเมินว่าข้อความนี้เป็นจริงสำหรับผู้ร่วมการวิจัยมากน้อยเพียงใด ถ้าผู้ร่วมการวิจัยตอบว่าไม่จริง หมายความว่าผู้ร่วมวิจัยยังรู้สึกกับตนเองในทางบวก คือยังรู้สึกนับถือตนเองอยู่ แต่ถ้าตอบว่าจริงนั้นหมายความว่าผู้ร่วมการวิจัยรู้สึกว่ามีการนับถือตนเองลดลง ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการกลับคะแนน พบว่าค่ามัธยฐานเลขคณิตของการประเมินเท่ากับ 5.15 ซึ่งหมายความว่าผู้ร่วมการวิจัยคิดว่าข้อความนี้ค่อนข้างจริง นั่นคือเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกแล้วผู้ร่วมวิจัยยังค่อนข้างรู้สึกนับถือตนเองอยู่ เมื่อหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความรู้สึกเจ็บปวดจากการถูกทำร้ายความรู้สึกกับคะแนนการนับถือตนเอง พบว่ามีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบ ($r = -.21, p < .001$) หมายความว่าความรู้สึกเจ็บปวดจากการถูกทำร้ายความรู้สึกกับความนับถือตนเองมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกัน หมายความว่าผู้ร่วมการวิจัยที่รู้สึกเจ็บปวดจากการถูกทำร้ายความรู้สึกมากก็จะมีความนับถือตนเองน้อย จึงอาจกล่าวได้ว่าผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานในส่วนนี้

ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกเจ็บปวดจากการทำร้ายความรู้สึก และความมั่นใจในตนเอง ผู้วิจัยใช้ข้อคำถามว่า “เหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกทำให้ท่านรู้สึกมั่นใจในตนเองลดลง” โดยให้ผู้ร่วมการวิจัยประเมินว่าข้อความนี้เป็นจริงสำหรับผู้ร่วมการวิจัยมากน้อยเพียงใด ถ้าผู้ร่วมการวิจัยตอบว่าไม่จริง หมายความว่าผู้ร่วมวิจัยยังรู้สึกกับตนเองในทางบวก คือยังรู้สึกมั่นใจในตนเองอยู่ แต่ถ้าตอบว่าจริงนั้นหมายความว่าผู้ร่วมการวิจัยรู้สึกว่ามีความมั่นใจในตนเองลดลง ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการกลับคะแนน พบว่าค่ามัธยฐานเลขคณิตของการประเมินเท่ากับ 4.52 ซึ่ง

หมายความว่าผู้ร่วมการวิจัยคิดว่าข้อความนี้ค่อนข้างจริง นั่นคือเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกแล้วผู้ร่วมการวิจัยรู้สึกว่ายังค่อนข้างมีความมั่นใจในตนเองอยู่ เมื่อหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความรู้สึกเจ็บปวดจากการถูกทำร้ายความรู้สึกกับคะแนนการประเมินความมั่นใจในตนเอง พบว่ามีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบ ($r = .32, p < .001$) หมายความว่าความรู้สึกเจ็บปวดจากการถูกทำร้ายความรู้สึกกับความมั่นใจในตนเองมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกัน หรือหมายความว่าถ้าผู้ร่วมการวิจัยรู้สึกเจ็บปวดจากการถูกทำร้ายความรู้สึกมากก็จะมี ความมั่นใจในตนเองน้อย จึงอาจกล่าวได้ว่าผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานในส่วนนี้ ดังแสดงในตารางที่ 21

ตารางที่ 21

สหสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกเจ็บปวดจากเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก ความนับถือตนเอง และความมั่นใจในตนเอง ($N = 600$)

ตัวแปร	M	SD	r	
			NF2	NC4
คะแนนความรู้สึกเจ็บปวดจากการถูกทำร้ายความรู้สึก (NF2)	4.83	1.56	-	
การถูกทำร้ายความรู้สึกทำให้รู้สึกนับถือตนเองลดลง (NC4)	5.15	1.46	-.21***	-
การถูกทำร้ายความรู้สึกทำให้รู้สึกมั่นใจในตนเองลดลง (NC6)	4.52	1.66	-.32***	.56***

สมมติฐานข้อที่ 10 ผู้ถูกกระทำที่อนุমানสาเหตุว่าเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกเกิดจากการที่ผู้กระทำมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกจะประเมินว่าสัมพันธ์ภาพจิตจางลงอย่างถาวร

สมมติฐานข้อนี้เป็นการพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างการอนุমানสาเหตุในการทำร้ายความรู้สึกของผู้กระทำกับการประเมินสัมพันธ์ภาพ ซึ่งผลการวิเคราะห์พบว่า ผู้ถูกกระทำที่อนุমানสาเหตุว่าเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกเกิดจากการที่ผู้กระทำมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับการประเมินว่าการทำร้ายความรู้สึกทำให้สัมพันธ์ภาพจิตจางลงแบบถาวร ขนาดความสัมพันธ์ปานกลาง ($r = .43, p < .001$) แสดงให้เห็นว่าเมื่อผู้ถูกกระทำอนุমানสาเหตุว่าผู้กระทำมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกของตนเอง ก็ประเมินว่าสัมพันธ์ภาพระหว่างผู้กระทำกับผู้ถูกกระทำจะจิตจางลงอย่างถาวรด้วย จึงสนับสนุนสมมติฐาน ดังแสดงในตารางที่ 22

ตารางที่ 22

สหสัมพันธ์ระหว่างการอนุมานสาเหตุของผู้ถูกระทำว่าผู้กระทำมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกกับการประเมินว่าการทำร้ายความรู้สึกทำให้สัมพันธ์ภาพจิตจางลงแบบถาวร (N = 600)

ตัวแปร	M	SD	r
			NA1
การอนุมานสาเหตุของผู้ถูกระทำว่าผู้กระทำมีเจตนาจะทำร้ายความรู้สึก (NA1)	3.27	1.64	-
การประเมินว่าการทำร้ายความรู้สึกทำให้สัมพันธ์ภาพจิตจางลงแบบถาวร (NC1)	3.09	1.57	.42***

*** $p < .001$.

การวิเคราะห์เพิ่มเติม

เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้ถูกระทำ และผู้กระทำ

หลังจากทดสอบสมมุติฐานทั้ง 10 ข้อแล้ว ผู้วิจัยได้วิเคราะห์เพิ่มเติมเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการประเมินความรู้สึกของผู้ถูกระทำที่ได้ประเมินตนเอง กับการที่ผู้กระทำประเมินความรู้สึกที่คาดว่าจะเกิดขึ้นกับผู้ถูกระทำ โดยการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิต ด้วยสถิติที่แบบกลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน (t -independent) พบว่าผู้ถูกระทำประเมินความรู้สึกของตนเองว่ามีอารมณ์ทางบวกน้อยกว่าที่ผู้กระทำประเมินอารมณ์ทางบวกของผู้ถูกระทำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$M = 3.74$, $SD = 1.14$ vs $M = 3.94$, $SD = 1.19$, $t(1198) = -2.87$, $p < .01$ (two-tailed)] ส่วนการประเมินอารมณ์ทางลบ [$M = 4.17$, $SD = 1.17$ vs $M = 4.10$, $SD = 1.14$, $t(1198) = 1.02$, $p = .309$ (two-tailed)] และความรู้สึกเจ็บปวดของผู้ถูกระทำนั้น [$M = 4.83$, $SD = 1.56$ vs $M = 4.79$, $SD = 1.45$, $t(1198) = 0.46$, $p = .646$ (two-tailed)] พบว่าผู้กระทำและผู้ถูกระทำประเมินไม่แตกต่างกัน ดังตารางที่ 23

ตารางที่ 23

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการประเมินอารมณ์ทางบวก
อารมณ์ทางลบ และความรู้สึกเจ็บปวด ระหว่างผู้ที่ถูกกระทำและผู้กระทำ

การประเมินความรู้สึกของ ผู้ถูกกระทำ	ผู้ถูกกระทำ (n = 600)		ผู้กระทำ (n = 600)		t	p (two-tailed)
	M	SD	M	SD		
ค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนน อารมณ์ทางบวก	3.74	1.14	3.94	1.19	-2.87	.004
ค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนน อารมณ์ทางลบ	4.17	1.17	4.10	1.14	1.02	.309
คะแนนการประเมินความรู้สึก เจ็บปวด	4.83	1.56	4.79	1.45	0.46	.646

เมื่อพิจารณาคะแนนการประเมินตนเองหลังจากเกิดเหตุการณ์ทำร้ายความรู้สึกของผู้ถูกกระทำและผู้กระทำ พบว่าผู้ถูกกระทำประเมินตนเองทางบวกมากกว่าที่ผู้กระทำประเมินตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$M = 3.46, SD = 1.21$ vs $M = 3.15, SD = 1.14, t(1198) = 4.56, p < .001$ (two-tailed)] และประเมินตนเองทางลบน้อยกว่าที่ผู้กระทำประเมินตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$M = 3.60, SD = 1.25$ vs $M = 3.78, SD = 1.12, t(1198) = -2.61, p < .01$ (two-tailed)]

นอกจากนี้ ยังพบว่าผู้ถูกกระทำรู้สึกที่ตนเองได้รับการยอมรับจากคู่รัก/คู่สมรสของตนมากกว่าที่ผู้กระทำรู้สึกที่ตนเองได้รับการยอมรับจากคู่รัก/คู่สมรสของตนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$M = 3.44, SD = 1.58$ vs $M = 3.18, SD = 1.51, t(1198) = 2.93, p < .01$ (two-tailed)] ดังตารางที่ 24

ตารางที่ 24

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัชฌิมเลขคณิต ของคะแนนการประเมินตนเองหลังเกิดเหตุการณ์ทำร้ายความรู้สึกระหว่างผู้ที่ถูกกระทำและผู้กระทำ

การประเมินตนเอง หลังเกิดเหตุการณ์ทำร้ายความรู้สึก	ผู้ถูกกระทำ (n = 600)		ผู้กระทำ (n = 600)		t	p (two-tailed)
	M	SD	M	SD		
ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการประเมินตนเองทางบวก	3.46	1.21	3.15	1.14	4.56	.000
ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการประเมินตนเองทางลบ	3.60	1.25	3.78	1.12	-2.61	.009
ความรู้สึกว่าตนเองได้รับการยอมรับ	3.44	1.58	3.18	1.51	2.93	.003
ความรู้สึกว่าตนเองถูกปฏิเสธ	4.11	1.72	3.92	1.71	1.83	.067

หมายเหตุ ค่า t ที่ขีดเส้นใต้ คำนวณโดยแยกความแปรปรวน

ในการอนุมานสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึก พบว่าผู้ถูกกระทำคิดว่าผู้กระทำเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกของตนมากกว่าที่ผู้กระทำคิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$M = 3.27, SD = 1.64$ vs $M = 2.57, SD = 1.59, t(1198) = 7.54, p < .001$ (two-tailed)] ผู้ถูกกระทำประเมินว่าตนเองสมควรถูกทำร้ายความรู้สึกน้อยกว่าที่ผู้กระทำประเมิน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$M = 2.61, SD = 1.46$ vs $M = 2.98, SD = 1.69, t(1198) = -4.05, p < .001$ (two-tailed)]

สำหรับการประเมินความรู้สึกตั้งใจในการทำร้าย พบว่าผู้ถูกกระทำประเมินว่าผู้กระทำไม่ได้ตั้งใจทำร้ายความรู้สึกน้อยกว่าที่ผู้กระทำประเมินตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$M = 4.41, SD = 1.67$ vs $M = 5.08, SD = 1.64, t(1198) = -6.98, p < .001$ (two-tailed)] และผู้ถูกกระทำประเมินว่าผู้กระทำไม่มีความอ่อนไหวต่อความรู้สึกของผู้ถูกกระทำมากกว่าที่ผู้กระทำประเมินตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$M = 4.18, SD = 1.71$ vs $M = 3.66, SD = 1.80, t(1198) = 5.11, p < .001$ (two-tailed)]

นอกจากนี้ผู้ถูกกระทำยังคิดว่าผู้กระทำไม่เห็นความสำคัญของตนมากกว่าที่ผู้กระทำคิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$M = 3.52, SD = 1.82$ vs $M = 2.52, SD = 1.55, t(1198) = 10.22, p < .001$ (two-tailed)] อย่างไรก็ตามทั้งผู้ถูกกระทำและผู้กระทำไม่ได้คิดว่าการทำร้ายความรู้สึก

เป็นเพราะผู้กระทำพยายามแก้แค้นผู้ถูกระทำ โดยพิจารณาจากค่ามัธยฐานเลขคณิตของคนสองกลุ่มนี้ [$M = 2.62, SD = 1.49$ vs $M = 2.57, SD = 1.67$ ตามลำดับ และค่า $t(1198) = 0.53, ns$] ดังตารางที่ 25

ตารางที่ 25

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานเลขคณิต ของคะแนนการอนุมานสาเหตุของการทำร้าย ความรู้สึกระหว่างผู้ถูกระทำและผู้กระทำ

การอนุมานสาเหตุ ของการทำร้ายความรู้สึก	ผู้ถูกระทำ ($n = 600$)		ผู้กระทำ ($n = 600$)		t	p (two-tailed)
	M	SD	M	SD		
ผู้กระทำเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึก	3.27	1.64	2.57	1.59	7.54	.000
ผู้ถูกระทำสมควรถูกทำร้าย ความรู้สึก	2.61	1.46	2.98	1.69	<u>-4.05</u>	.000
ผู้กระทำไม่ได้ตั้งใจทำร้ายความรู้สึก	4.41	1.67	5.08	1.64	-6.98	.000
ผู้กระทำไม่มีความอ่อนไหวต่อ ความรู้สึกของผู้ถูกระทำ	4.18	1.71	3.66	1.80	<u>5.11</u>	.000
ผู้กระทำพยายามแก้แค้นผู้ถูกระทำ	2.62	1.49	2.57	1.67	<u>0.53</u>	.597
ผู้กระทำไม่เห็นความสำคัญของ ผู้ถูกระทำ	3.52	1.82	2.52	1.55	<u>10.22</u>	.000

หมายเหตุ ค่า t ที่ขีดเส้นใต้ คำนวณโดยแยกความแปรปรวน

ในการรับรู้ผลของการทำร้ายความรู้สึก พบว่าผู้ถูกระทำและผู้กระทำประเมินว่าการทำร้ายความรู้สึกจะทำให้สัมพันธภาพเจิดจางลงไม่แตกต่างกัน ทั้งแบบถาวร [$M = 3.09, SD = 1.57$ vs $M = 3.02, SD = 1.65, t(1198) = 0.82, p = .410$ ((two-tailed))] และแบบชั่วคราว [$M = 3.99, SD = 1.61$ vs $M = 3.91, SD = 1.57, t(1198) = 0.88, p = .375$ (two-tailed)]

ทั้งนี้จากเหตุการณ์ทำร้ายความรู้สึก ทำให้ผู้ถูกระทำประเมินตนเองว่าไว้วางใจผู้กระทำ น้อยลง [$M = 4.04, SD = 1.78$ vs $M = 3.46, SD = 1.63, t(1198) = 5.86, p < .001$ (two-tailed)] และรู้สึกไม่ชอบผู้กระทำ มากกว่าที่ผู้กระทำประเมิน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$M = 3.52, SD = 1.62$ vs $M = 3.12, SD = 1.62, t(1198) = 4.31, p < .001$ (two-tailed)] ดังตารางที่ 26

ตารางที่ 26

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่ามัธยฐานและอันดับ ของคะแนนการรับรู้ผลของการทำร้าย ความรู้สึกระหว่างผู้ที่ถูกกระทำและผู้กระทำ

การรับรู้ผลของ การทำร้ายความรู้สึก	ผู้ถูกระทำ ($n = 600$)		ผู้กระทำ ($n = 600$)		t	p (two-tailed)
	M	SD	M	SD		
ทำให้สัมพันธ์ภาพจิตใจลงแบบ ถาวร	3.09	1.57	3.02	1.65	0.82	.410
ทำให้ผู้ถูกระทำไว้วางใจผู้กระทำ น้อยลง	4.04	1.78	3.46	1.63	<u>5.86</u>	.000
ทำให้ผู้ถูกระทำไม่ชอบผู้กระทำ	3.52	1.62	3.12	1.62	4.31	.000
ทำให้สัมพันธ์ภาพจิตใจลงแบบ ชั่วคราว	3.99	1.61	3.91	1.57	0.88	.375

หมายเหตุ ค่า t ที่ขีดเส้นใต้ คำนวณโดยแยกความแปรปรวน

การวิเคราะห์เพิ่มเติมเปรียบเทียบความแตกต่างของเพศชายและหญิงในกลุ่มของ ผู้ถูกระทำ

ในกลุ่มที่เป็นผู้ถูกระทำ ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบอารมณ์ความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายหลังการถูก ทำร้ายความรู้สึกระหว่างเพศชายและหญิง พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่การ ประเมินอารมณ์ของตนเอง กล่าวคือเพศชายมีอารมณ์ทางบวกสูงกว่าเพศหญิง [$M = 3.89, SD = 1.16$ vs $M = 3.59, SD = 1.11, t(598) = 3.14, p < .01$ (two-tailed)] และมีอารมณ์ทางลบ น้อยกว่าเพศหญิง [$M = 4.02, SD = 1.20$ vs $M = 4.32, SD = 1.13, t(598) = -3.08, p < .01$ (two-tailed)] ส่วนการประเมินความชอบที่คู่รัก/คู่สมรสมีต่อตน [$M = 3.82, SD = 1.45$ vs $M = 3.70, SD = 1.31, t(598) = 1.00, p = .317$ (two-tailed)] และการประเมินความรู้สึกเจ็บปวดของ

ผู้ถูกกระทำนั้น [$M = 4.17$, $SD = 1.55$ vs $M = 4.95$, $SD = 1.56$, $t(598) = -1.91$, $p = .056$ (two-tailed)] ไม่พบความแตกต่างกันระหว่างเพศชายและหญิง ดังตารางที่ 27

ตารางที่ 27

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานเลขคณิต ของคะแนนการประเมินอารมณ์ความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายหลังการถูกทำร้ายความรู้สึกระหว่างเพศชายและหญิงที่เป็นผู้ถูกกระทำ

อารมณ์ความรู้สึกที่เกิดขึ้น ภายหลังการถูกทำร้ายความรู้สึก	ชาย ($n = 300$)		หญิง ($n = 300$)		t	p (two-tailed)
	M	SD	M	SD		
ค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนน อารมณ์ทางบวก	3.89	1.16	3.59	1.11	3.14	.002
ค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนน อารมณ์ทางลบ	4.02	1.20	4.32	1.13	-3.08	.002
คะแนนการประเมินความชอบที่คู่รัก/ คู่สมรสมีต่อตน	3.82	1.45	3.70	1.31	1.00	.317
คะแนนการประเมินความรู้สึก เจ็บปวดของผู้ถูกกระทำ	4.17	1.55	4.95	1.56	-1.91	.056

เมื่อวิเคราะห์คะแนนการประเมินตนเองภายหลังเกิดเหตุการณ์ทำร้ายความรู้สึก ของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ถูกกระทำเพศชายและหญิง พบว่าเพศชายและหญิง มีการประเมินตนเองไม่แตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นการประเมินตนเองทางบวก [$M = 3.44$, $SD = 1.23$ vs $M = 3.48$, $SD = 1.19$, $t(598) = -0.35$, $p = .728$ (two-tailed)] การประเมินตนเองทางลบ [$M = 3.55$, $SD = 1.18$ vs $M = 3.66$, $SD = 1.31$, $t(598) = -1.10$, $p = .271$ (two-tailed)] ความรู้สึกที่ตนเองได้รับการยอมรับ [$M = 3.44$, $SD = 1.59$ vs $M = 3.43$, $SD = 1.58$, $t(598) = 0.10$, $p = .918$ (two-tailed)] และความรู้สึกที่ตนเองถูกปฏิเสธ [$M = 4.12$, $SD = 1.67$ vs $M = 4.09$, $SD = 1.77$, $t(598) = 0.21$, $p = .831$ (two-tailed)] ดังตารางที่ 28

ตารางที่ 28

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานเลขคณิต ของคะแนนการประเมินตนเองภายหลังเกิดเหตุการณ์ถูกทำร้ายความรู้สึก ระหว่างเพศชายและหญิงที่เป็นผู้ถูกระทำ

การประเมินตนเอง	ชาย (n = 300)		หญิง (n = 300)		t	p (two-tailed)
	M	SD	M	SD		
หลังเกิดเหตุการณ์ทำร้ายความรู้สึก						
ค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการประเมินตนเองทางบวก	3.44	1.23	3.48	1.19	-0.35	.728
ค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการประเมินตนเองทางลบ	3.55	1.18	3.66	1.31	<u>-1.10</u>	.271
ความรู้สึกว่าตนเองได้รับการยอมรับ	3.44	1.59	3.43	1.58	0.10	.918
ความรู้สึกว่าตนเองถูกปฏิเสธ	4.12	1.67	4.09	1.77	0.21	.831

หมายเหตุ ค่า t ที่ขีดเส้นใต้ คำนวณโดยแยกความแปรปรวน

ในการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างเพศชายกับหญิงที่เป็นผู้ถูกระทำ ในการอนุมานสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึกนั้น พบว่ามีความแตกต่างกันในการประเมินว่าตนเองสมควรถูกทำร้ายความรู้สึก กล่าวคือเพศชายประเมินว่าตนเองสมควรถูกทำร้ายมากกว่าที่เพศหญิงประเมินอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$M = 2.75, SD = 1.54$ vs $M = 2.47, SD = 1.36, t(598) = 2.33, p < .05$ (two-tailed)] และเพศชายอนุมานสาเหตุที่ถูกทำร้ายว่าเพราะผู้กระทำไม่มีความอ่อนไหวต่อความรู้สึกของผู้ถูกระทำน้อยกว่าที่เพศหญิงประเมิน [$M = 4.03, SD = 1.64$ vs $M = 4.32, SD = 1.76, t(598) = -2.04, p < .05$ (two-tailed)]

นอกจากนี้ ในการอนุมานสาเหตุที่ผู้กระทำได้ทำร้ายความรู้สึกของตนเองว่าเพราะผู้กระทำได้ต้องการช่วยผู้ถูกระทำ พบว่าเพศชายอนุมานสาเหตุไปที่สาเหตุดังกล่าวมากกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$M = 3.27, SD = 1.61$ vs $M = 2.86, SD = 1.53, t(598) = 3.22, p < .01$ (two-tailed)]

ดังตารางที่ 29

ตารางที่ 29

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานและอันดับของคะแนนการอนุมานสาเหตุของทำร้าย
ความรู้สึกระหว่างเพศชายและหญิงที่เป็นผู้ถูกระทำ

การอนุมานสาเหตุ ของการทำร้ายความรู้สึก	ชาย (n = 300)		หญิง (n = 300)		t	p (two-tailed)
	M	SD	M	SD		
ผู้กระทำเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึก	3.26	1.61	3.28	1.68	-0.20	.842
ผู้ถูกระทำสมควรถูกทำร้าย ความรู้สึก	2.75	1.54	2.47	1.36	<u>2.33</u>	.020
ผู้กระทำไม่ได้ตั้งใจทำร้ายความรู้สึก	4.37	1.62	4.45	1.73	-0.59	.559
ผู้กระทำไม่มีความอ่อนไหวต่อ ความรู้สึกของผู้ถูกระทำ	4.03	1.64	4.32	1.76	<u>-2.04</u>	.042
ผู้กระทำพยายามแก้แค้นผู้ถูกระทำ ความรู้สึก	2.70	1.55	2.53	1.43	1.42	.156
ผู้กระทำคิดว่ากำลังช่วยผู้ถูกระทำ	3.27	1.61	2.86	1.53	3.22	.001
ผู้กระทำไม่เห็นความสำคัญของ ผู้ถูกระทำ	3.52	1.77	3.52	1.86	0.02	.982

หมายเหตุ ค่า t ที่ขีดเส้นใต้ คำนวณโดยแยกความแปรปรวน

เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกขึ้น ผู้ถูกระทำที่เป็นเพศชายจะร้องไห้ทั้งต่อหน้า
ผู้อื่น [M = 2.24, SD = 1.33 vs M = 2.63, SD = 1.54, t(598) = -3.34, p < .001 (two-tailed)]
และร้องไห้คนเดียวน้อยกว่าผู้ถูกระทำที่เป็นเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [M = 3.79, SD
= 1.99 vs M = 5.01, SD = 1.77, t(598) = -7.91, p < .001 (two-tailed)] และมีปฏิริยาโต้กลับ
แบบรุนแรงและไม่มีเหตุผลน้อยกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน [M = 3.30, SD =
1.62 vs M = 3.78, SD = 1.83, t(598) = -3.35, p < .001 (two-tailed)] ดังตารางที่ 30

ตารางที่ 30

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนปฏิกริยาที่เกิดขึ้นเมื่อถูกทำร้าย ความรู้สึกระหว่างเพศชายและหญิงที่เป็นผู้ถูกรกระทำ

ปฏิกริยาที่เกิดขึ้นเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึก	ชาย (n = 300)		หญิง (n = 300)		t	p (two-tailed)
	M	SD	M	SD		
บอกกับคนอื่นว่าถูกทำร้ายความรู้สึก	3.30	1.75	3.59	1.80	-1.96	.051
แสดงอารมณ์โกรธให้ผู้อื่นเห็น	3.26	1.60	3.29	1.69	-0.17	.862
ร้องไห้ต่อหน้าผู้อื่น	2.24	1.33	2.63	1.54	<u>-3.34</u>	.001
ร้องไห้คนเดียว	3.79	1.99	5.01	1.77	<u>-7.91</u>	.000
ได้กลับแบบรุนแรงและไม่มีเหตุผล	3.30	1.62	3.78	1.83	<u>-3.35</u>	.001

หมายเหตุ ค่า t ที่ขีดเส้นใต้ คำนวณโดยแยกความแปรปรวน

นอกจากนี้เมื่อนำคะแนนการรับรู้ผลของการทำร้ายความรู้สึกด้านต่างๆของผู้ถูกรกระทำที่เป็นเพศชายและหญิงมาวิเคราะห์ความแตกต่างของค่ามัธยฐานเลขคณิต พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในด้านความรู้สึกไว้วางใจเพียงด้านเดียวเท่านั้น กล่าวคือ ผู้ถูกรกระทำที่เป็นเพศชายรับรู้ว่าการเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกทำให้สูญเสียความไว้วางใจในตัวเองน้อยกว่าผู้ถูกรกระทำที่เป็นเพศหญิง [$M = 3.89, SD = 1.70$ vs $M = 4.18, SD = 1.86, t(598) = -2.02, p < .05$ (two-tailed)] ดังตารางที่ 31

ตารางที่ 31

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการรับรู้ผลของการทำร้ายความรู้สึกระหว่างเพศชายและหญิงที่เป็นผู้ถูกรกระทำ

การรับรู้ผลของการทำร้ายความรู้สึก	ชาย (n = 300)		หญิง (n = 300)		t	p (two-tailed)
	M	SD	M	SD		
ทำให้สัมพันธ์ภาพจิตจางลงแบบถาวร	3.11	1.55	3.07	1.59	0.31	.755
ทำให้ไว้วางใจผู้กระทำน้อยลง	3.89	1.70	4.18	1.86	<u>-2.02</u>	.044
ทำให้ไม่ชอบผู้ทำร้ายความรู้สึก	3.47	1.57	3.57	1.68	<u>-0.80</u>	.422
ทำให้รู้สึกนับถือตนเองลดลง	2.96	1.52	2.74	1.38	1.83	.068
ทำให้สัมพันธ์ภาพจิตจางลงแบบชั่วคราว	4.00	1.59	3.99	1.64	0.05	.960
ทำให้รู้สึกมั่นใจในตนเองลดลง	3.57	1.65	3.40	1.66	1.23	.218

หมายเหตุ ค่า t ที่ขีดเส้นใต้ คำนวณโดยแยกความแปรปรวน

การวิเคราะห์เพิ่มเติมในกลุ่มที่เป็นผู้ถูกทำร้ายความรู้สึกโดยแยกตามช่วงอายุ

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์เพิ่มเติมในกลุ่มที่เป็นผู้ถูกทำร้ายความรู้สึกโดยแยกตามช่วงอายุ ในเรื่องของอารมณ์และความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึก พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 18-25 ปีมีค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงกว่ากลุ่มอายุ 26-39 ปี และกลุ่มอายุ 40-50 ปีในเรื่องของอารมณ์ทางบวก ($M = 3.85, SD = 1.04$) อารมณ์ทางลบ ($M = 4.32, SD = 1.12$) ความชอบที่คู่รัก/คู่สมรสมีต่อตนเอง ($M = 3.86, SD = 1.41$) และความรู้สึกเจ็บปวดจากการถูกทำร้ายความรู้สึก ($M = 5.00, SD = 1.51$) ดังตารางที่ 32

ตารางที่ 32

ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของอารมณ์และความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึกแยกตามช่วงอายุ

อารมณ์และความรู้สึกที่เกิดขึ้น เมื่อถูกทำร้ายความรู้สึก	อายุ					
	18-25 ปี		26-39 ปี		40-50 ปี	
	$(n = 200)$		$(n = 200)$		$(n = 200)$	
	M	SD	M	SD	M	SD
ค่าเฉลี่ยของคะแนนอารมณ์ทางบวก	3.85	1.04	3.80	1.18	3.57	1.20
ค่าเฉลี่ยของคะแนนอารมณ์ทางลบ	4.32	1.12	4.20	1.11	4.00	1.27
คะแนนการประเมินความชอบที่คู่รัก/คู่สมรส มีต่อตนเอง	3.86	1.41	3.71	1.33	3.72	1.42
คะแนนการประเมินความรู้สึกเจ็บปวดของ ผู้ถูกทำร้ายความรู้สึก	5.00	1.51	4.87	1.60	4.62	1.56

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) ของอารมณ์ความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึกในแต่ละช่วงอายุ พบว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนอารมณ์ทางบวกมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05, $F(2, 597) = 3.43, p < .05$ ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนอารมณ์ทางลบ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05, $F(2, 597) = 3.61, p < .05$ และคะแนนการประเมินความรู้สึกเจ็บปวดของผู้ถูก

ทำร้ายความรู้สึกมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05, $F(2, 597) = 3.17, p < .05$ ดังตารางที่ 33

ตารางที่ 33

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของอารมณ์ความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึกในแต่ละช่วงอายุ

อารมณ์ความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึก	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนอารมณ์ทางบวก	ระหว่างกลุ่ม	8.92	2	4.46	3.43	.033
	ภายในกลุ่ม	776.05	597	1.30		
	รวม	784.97	599			
ค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนอารมณ์ทางลบ	ระหว่างกลุ่ม	10.01	2	5.01	3.61	.026
	ภายในกลุ่ม	816.44	597	1.36		
	รวม	826.46	599			
คะแนนการประเมินความชอบที่คู่รัก/คู่สมรสมีต่อตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	2.73	2	1.37	0.71	.492
	ภายในกลุ่ม	1,146.71	597	1.92		
	รวม	1,149.44	599			
คะแนนการประเมินความรู้สึกเจ็บปวดของผู้ถูกทำร้ายความรู้สึก	ระหว่างกลุ่ม	15.34	2	7.67	3.17	.043
	ภายในกลุ่ม	1,443.78	597	2.42		
	รวม	1,459.32	599			

ผู้วิจัยได้ทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของตัวแปรที่พบว่ามีความแตกต่างระหว่างกลุ่มอายุอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้วยสถิติ Bonferroni ผลการวิเคราะห์แสดงในตารางที่ 34

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 34

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของอารมณ์ความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายหลังการถูกทำร้ายความรู้สึก ในช่วงอายุที่แตกต่างกัน ($n = 200$)

อารมณ์ความรู้สึกที่เกิดขึ้นหลัง การถูกทำร้ายความรู้สึก	M	กลุ่มอายุ	
		18-25 ปี	26-39 ปี
อารมณ์ทางบวก			
18-25 ปี	3.85	-	
26-39 ปี	3.80	0.05	-
40-50 ปี	3.57	0.28*	0.23
อารมณ์ทางลบ			
18-25 ปี	4.31	-	
26-39 ปี	4.20	0.12	-
40-50 ปี	4.00	0.31*	0.20
ความรู้สึกเจ็บปวดของผู้ถูกทำ ร้ายความรู้สึก			
18-25 ปี	5.00	-	
26-39 ปี	4.87	0.13	-
40-50 ปี	4.62	0.38*	0.25

* $p < .05$.

จากการวิเคราะห์พบว่า ผู้ร่วมการวิจัยที่อยู่ในช่วงอายุ 26-39 ปีมีค่ามัธยฐานคะแนนของคะแนนอารมณ์ทางบวกไม่แตกต่างกับผู้ร่วมการวิจัยที่อยู่ในช่วงอายุ 18-25 ปี และ 40-50 ปีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนผู้ร่วมการวิจัยที่อยู่ในช่วงอายุ 18-25 ปีมีค่ามัธยฐานคะแนนอารมณ์ทางบวกมากกว่าผู้ร่วมการวิจัยที่อยู่ในช่วงอายุ 40-50 ปีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ในส่วนของอารมณ์ทางลบ พบว่าผู้ร่วมการวิจัยที่อยู่ในช่วงอายุ 26-39 ปีมีค่ามัธยฐานคะแนนของคะแนนอารมณ์ทางลบไม่แตกต่างกับผู้ร่วมการวิจัยที่อยู่ในช่วงอายุ 18-25 ปี และ 40-50 ปีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนผู้ร่วมการวิจัยที่อยู่ในช่วงอายุ 18-25 ปีมีค่ามัธยฐานคะแนนของคะแนนอารมณ์ทางลบมากกว่าผู้ร่วมการวิจัยที่อยู่ในช่วงอายุ 40-50 ปีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ในการวิเคราะห์คะแนนการประเมินความรู้สึกเจ็บปวดของผู้ถูกทำร้ายความรู้สึกพบว่าผู้ร่วมการวิจัยที่อยู่ในช่วงอายุ 26-39 ปีมีค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการประเมินความรู้สึกเจ็บปวดของผู้ถูกทำร้ายความรู้สึกไม่แตกต่างกับผู้ร่วมการวิจัยที่อยู่ในช่วงอายุ 18-25 ปี และ 40-50 ปีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนผู้ร่วมการวิจัยที่อยู่ในช่วงอายุ 18-25 ปีมีค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการประเมินความรู้สึกเจ็บปวดของผู้ถูกทำร้ายความรู้สึกมากกว่าผู้ร่วมการวิจัยที่อยู่ในช่วงอายุ 40-50 ปีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์เพิ่มเติมในกลุ่มที่เป็นผู้ถูกทำร้ายความรู้สึกโดยแยกตามช่วงอายุในเรื่องการประเมินตนเองหลังเกิดเหตุการณ์ทำร้ายความรู้สึก พบว่าผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 18-25 ปี มีค่าเฉลี่ยของคะแนนการประเมินตนเองทางลบ ($M = 3.75, SD = 1.19$) มากกว่าผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 26-39 ปี ($M = 3.68, SD = 1.27$) และ 40-50 ปี ($M = 3.38, SD = 1.26$) ส่วนผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 26-39 ปี มีค่าเฉลี่ยของคะแนนการประเมินตนเองทางลบ ($M = 3.68, SD = 1.27$) มากกว่าผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 40-50 ปี ($M = 3.38, SD = 1.26$) ส่วนในเรื่องของการประเมินตนเองทางบวกพบว่าผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 18-25 ปี มีค่าเฉลี่ยคะแนนในเรื่องการประเมินตนเองทางบวก ($M = 3.47, SD = 1.12$) มากกว่าผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 26-39 ปี ($M = 3.39, SD = 1.19$) แต่น้อยกว่าผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 40-50 ปี ($M = 3.52, SD = 1.31$) ผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 26-39 ปี มีค่าเฉลี่ยคะแนนในเรื่องการประเมินตนเองทางบวกน้อยกว่าผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 40-50 ปี

ในเรื่องความรู้สึกว่าตนเองได้รับการยอมรับ พบว่าผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 18-25 ปี มีค่าเฉลี่ยคะแนนในเรื่องความรู้สึกว่าตนเองได้รับการยอมรับ ($M = 3.48, SD = 1.48$) มากกว่าผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 26-39 ปี ($M = 3.28, SD = 1.59$) แต่น้อยกว่าผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 40-50 ปี ($M = 3.56, SD = 1.67$) และผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 26-39 ปี มีค่าเฉลี่ยคะแนนในเรื่องความรู้สึกว่าตนเองได้รับการยอมรับน้อยกว่าผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 40-50 ปี

ส่วนในเรื่องความรู้สึกว่าตนเองถูกปฏิเสธพบว่า ผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 18-25 ปี มีค่าเฉลี่ยคะแนนในเรื่องความรู้สึกว่าตนเองถูกปฏิเสธ ($M = 4.14, SD = 1.73$) น้อยกว่าผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 26-39 ปี ($M = 4.30, SD = 1.70$) แต่มากกว่าผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 40-50 ปี ($M = 3.88, SD = 1.71$) และผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 26-39 ปี มีค่าเฉลี่ยคะแนนในเรื่องความรู้สึกว่าตนเองถูกปฏิเสธมากกว่าผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 40-50 ปี ดังตารางที่ 35

ตารางที่ 35

ค่ามัชฌิมเลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการประเมินตนเองหลังเกิดเหตุการณ์ทำร้ายความรู้สึกแยกตามช่วงอายุ ($n = 200$)

การประเมินตนเอง หลังเกิดเหตุการณ์ทำร้ายความรู้สึก	อายุ					
	18-25 ปี		26-39 ปี		40-50 ปี	
	M	SD	M	SD	M	SD
การประเมินตนเองทางบวก	3.47	1.12	3.39	1.19	3.52	1.31
การประเมินตนเองทางลบ	3.75	1.19	3.68	1.27	3.38	1.26
ความรู้สึกว่าตนเองได้รับการยอมรับ	3.48	1.48	3.28	1.59	3.56	1.67
ความรู้สึกว่าตนเองถูกปฏิเสธ	4.14	1.73	4.30	1.70	3.88	1.71

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) ของการประเมินตนเองหลังเกิดเหตุการณ์ทำร้ายความรู้สึกในแต่ละช่วงอายุ พบว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการประเมินตนเองทางลบ และคะแนนความรู้สึกว่าตนเองถูกปฏิเสธมีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มอายุอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(2, 597) = 5.17, p < .01$ และ $F(2, 597) = 2.99, p < .05$ ตามลำดับดังตารางที่ 36 ผู้วิจัยจึงทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างกลุ่มอายุต่างๆ ด้วยสถิติ Bonferroni ต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 36

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของการประเมินตนเองหลังเกิดเหตุการณ์ทำร้าย
ความรู้สึกในแต่ละช่วงอายุ

การประเมินตนเอง หลังเกิดเหตุการณ์ทำร้ายความรู้สึก	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ค่าเฉลี่ยของคะแนนการประเมิน ตนเองทางบวก	ระหว่างกลุ่ม	1.58	2	0.79	0.54	.584
	ภายในกลุ่ม	875.99	597	1.47		
	รวม	877.57	599			
ค่าเฉลี่ยของคะแนนการประเมิน ตนเองทางลบ	ระหว่างกลุ่ม	15.88	2	7.94	5.17	.006
	ภายในกลุ่ม	917.08	597	1.54		
	รวม	923.95	599			
ความรู้สึกว่าตนเองได้รับการยอมรับ	ระหว่างกลุ่ม	8.40	2	4.20	1.68	.188
	ภายในกลุ่ม	1,495.19	597	2.51		
	รวม	1,503.59	599			
ความรู้สึกว่าตนเองถูกปฏิเสธ	ระหว่างกลุ่ม	17.59	2	8.76	2.99	.051
	ภายในกลุ่ม	1,756.80	597	2.94		
	รวม	1,774.39	599			

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการประเมินตนเองหลังเกิดเหตุการณ์ทำร้าย
ความรู้สึกในช่วงอายุที่แตกต่างกันในด้านของการประเมินตนเองทางลบ และความรู้สึกว่าตนเอง
ถูกปฏิเสธ ดังปรากฏในตารางที่ 37

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 37

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการประเมินตนเองหลังเกิดเหตุการณ์ทำร้ายความรู้สึกในช่วงอายุที่แตกต่างกัน

การประเมินตนเองหลังเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก	M	กลุ่มอายุ	
		18-25 ปี	26-39 ปี
การประเมินตนเองทางลบ			
18-25 ปี	3.75	-	
26-39 ปี	3.67	0.08	-
40-50 ปี	3.38	0.38**	0.30*
ความรู้สึกว่าตนเองถูกปฏิเสธ			
18-25 ปี	4.14	-	
26-39 ปี	4.30	0.16	-
40-50 ปี	3.88	0.26	0.42*

* $p < .05$. ** $p < .01$.

จากการวิเคราะห์การประเมินตนเองเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกพบว่าผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 18-25 ปี มีการประเมินตนเองทางลบไม่แตกต่างกับผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 26-39 ปีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะที่ผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 18-25 ปีมีการประเมินตนเองทางลบมากกว่าผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 40-50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 26-39 ปีมีการประเมินตนเองทางลบมากกว่าผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 40-50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการศึกษาความรู้สึกว่าตนเองถูกปฏิเสธจากคู่รัก/คู่สมรสเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกพบว่าผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 18-25 ปีรู้สึกที่ตนเองถูกปฏิเสธจากคู่รัก/คู่สมรสไม่แตกต่างกับผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 26-39 ปี และ 40-50 ปีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะที่ผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 26-39 ปีรู้สึกที่ตนเองถูกปฏิเสธจากคู่รัก/คู่สมรสมากกว่าผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 40-50 ปีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยของแต่ละสมมติฐานดังแสดงในตารางที่ 38

ตารางที่ 38

สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน	ผลการวิจัย
1. $r_{NF2,MBNE}$ + $r_{NF2,MGNE}$ -	สนับสนุน ไม่สนับสนุน $r_{NF2,MGNE}$ +
2. $r_{NF2,MBNP}$ +	สนับสนุน
3. $r_{NP14,MBNP}$ +	สนับสนุน
4. NA7 > NA1	สนับสนุน
5. $r_{MNE11,NA3}$ -	สนับสนุน
6. $r_{SNR,NBNE}$ +	สนับสนุน
7. NC1 > NC5	ไม่สนับสนุน NC1 < NC5
8. MNC2 > 4 MNC3 > 4	ไม่สนับสนุน MNC2 ≈ 4 ไม่สนับสนุน MNC3 < 4
9. $r_{NF2,NC4}$ - $r_{NF2,NC6}$ -	สนับสนุน สนับสนุน
10. NA1,NC1 +	สนับสนุน

หมายเหตุ	NF2	การทำร้ายความรู้สึก
	MBNE	อารมณ์ทางลบ
	MGNE	อารมณ์ทางบวก
	MBNP	การประเมินตนเองทางลบ
	NP14	ความรู้สึกถูกปฏิเสธ
	NA7	การอนุมานสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกเพราะไม่เห็นความสำคัญ
	NA1	การอนุมานสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกเพราะเจตนา
	MNE11	ทุกข์ใจ
	NA3	การอนุมานสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกเพราะไม่เจตนา
	SNR	ปฏิกริยา
	NC1	สัมพันธภาพจิตจางลงแบบถาวร
	NC2	ความไว้วางใจ
	NC3	ความชอบ
	NC4	ความนับถือตนเอง
	NC5	สัมพันธภาพจิตจางลงแบบชั่วคราว
	NC6	ความมั่นใจในตนเอง

บทที่ 4

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลของงานวิจัยเรื่อง “ปรากฏการณ์ ผล และการอนุมานสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึก” ซึ่งได้นำเสนอไปแล้วในบทที่ผ่านมา ผู้วิจัยขออภิปรายผลการวิจัยดังกล่าวโดยแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 อภิปรายผลตามสมมุติฐานข้อที่ 1- 11

ตอนที่ 2 อภิปรายผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติม แบ่งออกเป็น

- 2.1 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้ถูกระทำ และผู้กระทำ
- 2.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของเพศชายและหญิงในกลุ่มของผู้ถูกระทำ
- 2.3 เปรียบเทียบความแตกต่างของช่วงอายุในกลุ่มของผู้ถูกระทำ

ตอนที่ 1

สมมุติฐานข้อที่ 1 การถูกทำร้ายความรู้สึกมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับอารมณ์ ทางลบ และมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับอารมณ์ทางบวก

ผลการวิจัยครั้งนี้สนับสนุนสมมุติฐานบางส่วน พบว่าความรู้สึกเจ็บปวดจากการถูกทำร้ายความรู้สึกมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนอารมณ์ทางลบขนาดความสัมพันธ์ปานกลาง ($r = .57, p < .001$) ในขณะที่ความรู้สึกเจ็บปวดจากการถูกทำร้ายความรู้สึกมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนอารมณ์ทางบวกขนาดความสัมพันธ์ค่อนข้างต่ำ ($r = .30, p < .001$)

ผลการวิจัยนี้อธิบายได้ว่าเมื่อผู้ถูกระทำถูกรัก/คู่สมรสทำร้ายความรู้สึกแล้วรู้สึกเจ็บปวดจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมากก็ยังมีอารมณ์ทางลบมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Leary และคณะ (1998) ที่ได้ทำการวิจัยและพบว่าความรู้สึกเจ็บปวดจากการถูกทำร้ายความรู้สึกมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับอารมณ์ทางลบ แต่ในการวิจัยครั้งนี้พบว่าเมื่อผู้ถูกระทำถูกรัก/คู่สมรสทำร้ายความรู้สึกแล้วรู้สึกเจ็บปวดจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมากก็มีอารมณ์ทางบวกมากด้วย ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐาน และไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ Leary และคณะ (1998) ที่ได้ทำการวิจัยและพบว่าความรู้สึกเจ็บปวดจากการถูกทำร้ายความรู้สึกมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรง

ทางลบกับอารมณ์ทางบวก ที่เป็นเช่นนี้ผู้วิจัยคิดว่าอาจเป็นเพราะในขณะที่ผู้ร่วมการวิจัยตอบแบบสอบถามนั้นเหตุการณ์ที่ถูกคู่รัก/คู่สมรสทำร้ายความรู้สึกนั้นได้เกิดขึ้นไปนานแล้ว จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างมีอารมณ์ทางลบที่ไม่เข้มข้น และยังมีอารมณ์ทางบวกเกิดขึ้นอีกด้วย นอกจากนี้วัฒนธรรมของการให้อภัยและอะลุ่มอะล่วยต่อคนใกล้ชิดอันเป็นลักษณะของคนไทยยังน่าจะทำให้ผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึกไม่ได้มีอารมณ์ทางลบอย่างเด่นชัดนัก โดยสังเกตจากค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความรู้สึกเจ็บปวดจากการถูกทำร้ายความรู้สึกที่มีค่าปานกลาง ($M = 4.83$) ค่ามัชฌิมเลขคณิตของอารมณ์ทางลบมีค่าปานกลาง ($M = 4.17$) และค่ามัชฌิมเลขคณิตของอารมณ์ทางบวกมีค่อนข้างต่ำ ($M = 3.74$)

สมมุติฐานข้อที่ 2 การถูกทำร้ายความรู้สึกมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับการประเมินตนเองทางลบของผู้ถูกทำร้ายความรู้สึก

ผลการวิจัยนี้พบว่าเมื่อผู้ถูกกระทำถูกคู่รัก/คู่สมรสทำร้ายความรู้สึกแล้วรู้สึกเจ็บปวดจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมากก็จะมี การประเมินตนเองทางลบมาก ซึ่งสนับสนุนสมมุติฐานที่ตั้งไว้ อธิบายได้ว่าเมื่อคนเราถูกทำร้ายความรู้สึกจากคนที่เรารักยอมทำให้เรารู้สึกเจ็บปวด ยิ่งเรารู้สึกเจ็บปวดมากเท่าไรก็ยิ่งทำให้เราประเมินว่าตัวเราแย่งเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Leary และคณะ (1998) ที่ได้ทำการวิจัยและพบว่าความรู้สึกเจ็บปวดจากการถูกทำร้ายความรู้สึกมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับการประเมินตนเองทางลบ

สมมุติฐานข้อที่ 3 ความรู้สึกถูกปฏิเสธมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับการประเมินตนเองทางลบ

เมื่อนำคะแนนความรู้สึกถูกปฏิเสธกับค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการประเมินตนเองทางลบมาทดสอบด้วยสถิติสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน พบว่าคะแนนความรู้สึกถูกปฏิเสธมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการประเมินตนเองทางลบขนาดความสัมพันธ์ปานกลาง ($r = .62, p < .001$) สนับสนุนสมมุติฐานที่ตั้งไว้ อธิบายได้ว่าเมื่อคนที่เรารักทำร้ายความรู้สึกของเราและเรารู้สึกว่าถูกคนที่เรารักปฏิเสธก็ยิ่งทำให้เราประเมินตนเองแย่ง และยิ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่ว่าความรู้สึกถูกปฏิเสธมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับการประเมินตนเองทางลบ (Leary et al., 1998)

สมมุติฐานข้อที่ 4 ผู้ถูกทำร้ายความรู้สึกอนุমানสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึก เพราะไม่เห็นความสำคัญมากกว่าอนุমানสาเหตุว่าผู้กระทำมีเจตนาที่ทำร้ายความรู้สึกของตน

ผู้วิจัยทดสอบว่าผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึกอนุমানสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกเพราะไม่เห็นความสำคัญมากกว่าอนุমানสาเหตุว่าผู้กระทำมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกหรือไม่ ผลการวิเคราะห์พบว่าผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึกอนุমানสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกเพราะไม่เห็นความสำคัญมากกว่าอนุমানสาเหตุว่าผู้กระทำมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$M = 3.52$ vs. $M = 3.27$, $M_{diff} = 0.25$, $SD = 1.64$, $t(599) = 3.70$, $p < .001$ (one-tailed)] สนับสนุนสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ผลการวิจัยนี้อธิบายได้ว่า การที่ผู้ถูกทำร้ายความรู้สึกอนุমানสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกของตนเพราะไม่เห็นความสำคัญอาจเป็นเพราะต้องการให้ตนเองสบายใจว่าคนที่เรารักไม่ได้มีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกของเรามากกว่า ซึ่งถ้าคิดอย่างนี้จะช่วยให้เราสบายใจมากขึ้น เพราะถ้าอนุমানสาเหตุว่าคนที่เรารักทำร้ายความรู้สึกของเราเพราะเขามีเจตนาที่จะทำร้ายย่อมทำให้เราเสียใจมากและอาจมีผลกับสัมพันธภาพตามมาได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Leary และคณะ (1998) ที่ได้ทำการวิจัยและพบว่าผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึกอนุমানสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกเพราะไม่เห็นความสำคัญมากกว่าอนุমানสาเหตุว่าผู้กระทำมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึก

สมมุติฐานข้อที่ 5 ผู้ถูกกระทำไม่สบายใจหรือทุกข์ใจน้อยเมื่ออนุমানสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกโดยไม่เจตนา

เมื่อนำค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความทุกข์ใจกับคะแนนการอนุমানสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกโดยไม่เจตนามาทดสอบด้วยสถิติสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน พบว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความทุกข์ใจมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการอนุমানสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกโดยไม่เจตนา ขนาดความสัมพันธ์ต่ำ ($r = -.10$, $p < .01$) สนับสนุนสมมุติฐานที่ตั้งไว้ อธิบายได้ว่าเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึกแล้วผู้ถูกกระทำอนุমানสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกเพราะไม่ได้ตั้งใจก็จะมีอารมณ์ทางลบน้อย

สมมุติฐานข้อที่ 6 ปฏิกริยาหรือพฤติกรรมของผู้ถูกระทำมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวก กับอารมณ์ทางลบที่เกิดจากการประเมินเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก

ผู้วิจัยนำคะแนนรวมของปฏิกริยาที่เกิดขึ้นเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึกมาวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์กับค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนอารมณ์ทางลบที่เกิดจากการประเมินเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก พบว่ามีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวก ขนาดความสัมพันธ์ปานกลาง ($r = .42, p < .001$) สนับสนุนสมมุติฐานที่ตั้งไว้ อธิบายได้ว่าเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกแล้ว ผู้ถูกระทำมีปฏิกริยาต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมากก็จะมีอารมณ์ลบมากด้วย และเมื่อลองวิเคราะห์แยกแต่ละปฏิกริยา พบผลที่สอดคล้องกับการวิเคราะห์คะแนนรวมของปฏิกริยา กล่าวคือพบสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกระหว่างทุกปฏิกริยาที่ผู้ถูกระทำแสดงออกมากับอารมณ์ทางลบ ขนาดความสัมพันธ์ค่อนข้างต่ำ โดยปฏิกริยาการร้องไห้คนเดียว มีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับอารมณ์ทางลบที่เกิดจากการประเมินเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกมากที่สุด ($r = .36, p < .001$) รองลงมาคือ การแสดงอารมณ์โกรธให้ผู้อื่นเห็น ($r = .28, p < .001$) การบอกกับผู้อื่นว่าถูกทำร้ายความรู้สึก ($r = .25, p < .001$) การร้องไห้ต่อหน้าผู้อื่น ($r = .25, p < .001$) และการโต้กลับแบบรุนแรงและไม่มีเหตุผล ($r = .22, p < .001$) ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่าสนับสนุนสมมุติฐานทั้งเมื่อวิเคราะห์ด้วยคะแนนรวมและเมื่อวิเคราะห์แยกทีละปฏิกริยา นั่นคือเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกผู้ถูกระทำจะมีการแสดงพฤติกรรม หรือปฏิกริยาออกมาไม่ว่าจะเมื่ออยู่คนเดียวหรือเมื่อต้องอยู่ต่อหน้าผู้อื่นในขณะเดียวกันก็จะมีอารมณ์ทางลบเกิดขึ้นด้วย

สมมุติฐานข้อที่ 7 ผู้ถูกระทำประเมินว่าเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกทำให้สัมพันธภาพจิตจางลงแบบถาวรมากกว่าชั่วคราว

เมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนผลที่เกิดจากการทำร้ายความรู้สึก ด้วยสถิติที่แบบกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระจากกัน พบว่าการทำร้ายความรู้สึกนั้น ทำให้สัมพันธภาพจิตจางลงแบบถาวรไม่มากกว่าแบบชั่วคราว ตรงกันข้ามผลการวิจัยกลับพบว่าการทำร้ายความรู้สึกทำให้สัมพันธภาพจิตจางลงแบบถาวرن้อยกว่าแบบชั่วคราวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $t(599) = -10.30, p < .001$ (two-tailed) จึงปฏิเสธสมมุติฐาน ที่เป็นเช่นนี้น่าจะอธิบายได้ว่าในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่ปัจจุบันกำลังมีสัมพันธภาพแบบคู่รัก และคู่สมรสอยู่ แม้ว่าจะมีเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกเกิดขึ้นแต่กลุ่มตัวอย่างก็ยังมีสัมพันธภาพแบบคู่รัก/คู่

สมรสอยู่ จึงทำให้ประเมินว่าเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกมีผลทำให้สัมพันธภาพจีตจางลงแบบถาวรไม่มากไปกว่าแบบชั่วคราว และอีกเหตุผลหนึ่งน่าจะเป็นเพราะความแตกต่างของวัฒนธรรมลักษณะของคนไทยยังไม่ค่อยมีการเปิดเผยในเรื่องปัญหาของสัมพันธภาพเท่าใดนัก

สมมุติฐานข้อที่ 8 ผู้ถูกกระทำประเมินว่าเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกทำให้ผู้ถูกกระทำไว้วางใจและชอบผู้กระทำลดลงกว่าก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก

ผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติทีแบบกลุ่มเดียว (*t*-test one group) พบว่าการทำร้ายความรู้สึกนั้นไม่ทำให้ผู้ถูกกระทำไว้วางใจผู้กระทำลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $t(599) = 0.504, ns$ และพบว่าการทำร้ายความรู้สึกนั้นไม่ทำให้ผู้ถูกกระทำชอบผู้กระทำลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $t(599) = -7.240, p < .001$ (one-tailed) ซึ่งปฏิเสธสมมุติฐาน อธิบายได้ว่าเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกที่กลุ่มตัวอย่างประเมินนั้นไม่รุนแรงพอที่จะทำให้กลุ่มตัวอย่างรู้สึกไม่ไว้วางใจผู้กระทำลดลง และไม่ชอบผู้กระทำมากขึ้น และความแตกต่างทางวัฒนธรรมก็อาจมีผล เนื่องจากลักษณะของคนไทยจะมีการให้อภัย และประนีประนอมจึงทำให้กลุ่มตัวอย่างประเมินความไว้วางใจ และความชอบในตัวของผู้กระทำไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

สมมุติฐานข้อที่ 9 ความรู้สึกเจ็บปวดจากเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับความนับถือตนเอง และความมั่นใจในตนเอง

จากผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน พบว่าความรู้สึกเจ็บปวดจากการถูกทำร้ายความรู้สึกมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับการนับถือตนเอง ขนาดความสัมพันธ์ต่ำ ($r = -.21, p < .001$) และมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับความมั่นใจในตนเอง ขนาดความสัมพันธ์ค่อนข้างต่ำ ($r = .32, p < .001$) สนับสนุนสมมุติฐาน อธิบายได้ว่าเมื่อถูกคนที่เรารักทำร้ายความรู้สึกแล้วรู้สึกเจ็บปวดจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็จะมีความนับถือตนเองและมั่นใจตนเองลดลง

สมมุติฐานข้อที่ 10 ผู้ถูกระทำที่อนุমানสาเหตุว่าเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกเกิดจากการที่ผู้กระทำมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกจะประเมินว่าสัมพันธ์ภาพจิตจางลงอย่างถาวร

สมมุติฐานข้อนี้เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอนุমানสาเหตุในการทำร้ายความรู้สึกของผู้กระทำกับการประเมินสัมพันธ์ภาพ ซึ่งผลการวิเคราะห์พบว่า ผู้ถูกระทำที่อนุমানสาเหตุว่าเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกเกิดจากการที่ผู้กระทำมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับการประเมินว่าการทำร้ายความรู้สึกทำให้สัมพันธ์ภาพจิตจางลงแบบถาวร ขนาดความสัมพันธ์ปานกลาง ($r = .43, p < .001$) แสดงให้เห็นว่าเมื่อผู้ถูกระทำอนุমানสาเหตุว่าผู้กระทำมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกของตนเอง ก็ประเมินว่าสัมพันธ์ภาพระหว่างผู้กระทำกับผู้ถูกระทำจะจิตจางลงอย่างถาวรด้วย สนับสนุนสมมุติฐานที่ตั้งไว้ อธิบายได้ว่าถ้าผู้ถูกระทำคิดว่าผู้กระทำมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกของตนก็จะรู้สึกว่าร้อสัมพันธ์ภาพระหว่างผู้กระทำและผู้ถูกระทำแย่งลงอย่างถาวร

ตอนที่ 2 อภิปรายผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติม แบ่งออกเป็น

2.1 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้ถูกระทำ และผู้กระทำ

จากผลการวิเคราะห์อารมณ์เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก พบว่า ผู้ถูกระทำประเมินความรู้สึกของตนเองว่ามีอารมณ์ทางบวกน้อยกว่าที่ผู้กระทำประเมินอารมณ์ทางบวกของผู้ที่ถูกกระทำ อธิบายได้ว่า ผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกคิดว่าผู้ถูกระทำน่าจะมีอารมณ์ทางบวกมากกว่าที่ผู้ถูกระทำรู้สึกจริงๆ อาจเนื่องมาจากผู้กระทำอาจคิดว่าเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกไม่รุนแรงพอที่จะทำให้ผู้ถูกระทำมีอารมณ์ทางบวกน้อย

ส่วนการประเมินอารมณ์ทางลบและความรู้สึกเจ็บปวดของผู้ถูกระทำนั้น พบว่าผู้กระทำและผู้ถูกระทำ ประเมินไม่แตกต่างกัน อธิบายได้ว่า ผู้กระทำเข้าใจความรู้สึกของผู้ถูกระทำว่า เหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกทำให้ผู้ถูกระทำรู้สึกเจ็บปวด และมีอารมณ์ทางลบ มากน้อยแค่ไหนในเรื่องของการประเมินตนเอง พบว่า ผู้ถูกระทำประเมินตนเองทางบวกมากกว่าที่ผู้กระทำประเมินตนเอง และประเมินตนเองทางลบน้อยกว่าที่ผู้กระทำประเมินตนเอง อธิบายได้ว่าผู้ถูกระทำถึงแม้ว่าจะถูกทำร้ายความรู้สึก แต่ก็ยังรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่าจึงประเมินตนเองในทางบวก ส่วนผู้กระทำประเมินตนเองในทางลบมากกว่าผู้ถูกระทำ อาจเป็นเพราะผู้กระทำรู้สึกตนเองแย่งไปทำร้ายความรู้สึกของผู้ถูกระทำ และยังพบว่าผู้ถูกระทำรู้สึกที่ตนเองได้รับการ

ยอมรับมากกว่าผู้กระทำ อาจเป็นเพราะว่าผู้กระทำคิดว่า การไปทำร้ายความรู้สึกของผู้ถูกระทำ จะทำให้ผู้ถูกระทำมีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อผู้กระทำ ทำให้ประเมินตนเองว่าได้รับการยอมรับน้อย

ในการอนุมานสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึก พบว่า ผู้ถูกระทำคิดว่าผู้กระทำเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกของตนมากกว่าที่ผู้กระทำคิด ทำให้ผู้ถูกระทำที่อนุมานสาเหตุว่าผู้กระทำมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกของตนก็จะรู้สึกเจ็บปวดกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ในขณะที่ผู้กระทำอาจไม่ได้ตระหนักว่าเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกจะทำให้ผู้ถูกระทำรู้สึกเสียใจ จึงประเมินว่าตนเองมีเจตนาในการทำร้ายความรู้สึกของผู้ถูกระทำน้อยกว่าที่ผู้ถูกระทำประเมิน นอกจากนี้ การประเมินความรู้สึกตั้งใจในการทำร้าย พบว่า ผู้ถูกระทำประเมินว่าผู้กระทำไม่ได้ตั้งใจทำร้ายความรู้สึกน้อยกว่าที่ผู้กระทำประเมินตนเอง

ในเรื่องของผลการทำร้ายความรู้สึก พบว่า ผู้ถูกระทำและผู้กระทำประเมินว่าการทำร้ายความรู้สึกทำให้สัมพันธ์ภาพจิตใจลงไม่แตกต่างกันทั้งแบบถาวรและชั่วคราว อาจเป็นเพราะว่าผู้กระทำและผู้ถูกระทำรับรู้ว่าการทำร้ายความรู้สึกนั้นมีผลต่อสัมพันธ์ภาพเท่าๆกันทั้งผู้กระทำและผู้ถูกระทำ นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้ถูกระทำประเมินตนเองว่าไว้ใจผู้กระทำน้อยลงและรู้สึกไม่ชอบผู้กระทำมากกว่าที่ผู้กระทำประเมิน อาจเป็นเพราะว่าผู้กระทำไม่ตระหนักว่าเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกจะมีผลมากพอที่จะทำให้ผู้ถูกระทำไว้ใจในผู้กระทำน้อยลงและไม่ชอบผู้กระทำมากขึ้น

2.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของเพศชายและหญิงในกลุ่มของผู้ถูกระทำ

เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกพบว่าเพศชายมีอารมณ์ทางบวกมากกว่าเพศหญิง และมีอารมณ์ทางลบน้อยกว่าเพศหญิง อธิบายได้ว่าธรรมชาติของเพศหญิงมักมีอารมณ์ที่อ่อนไหวต่อเหตุการณ์มากกว่าเพศชายเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึกจึงมีอารมณ์ทางบวกน้อยกว่าเพศชาย และมีอารมณ์ทางลบมากกว่าเพศชาย ส่วนการประเมินความชอบที่ผู้กระทำมีต่อตนเอง และการประเมินความรู้สึกเจ็บปวดเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึกไม่พบความแตกต่างระหว่างเพศหญิงและเพศชาย อาจเป็นเพราะโดยทั่วไปคนมักมองว่าเพศชายเป็นเพศที่เข้มแข็ง ส่วนเพศหญิงเป็นเพศที่อ่อนแอกว่า เมื่อถูกทำร้ายความรู้สึกแล้วเพศหญิงน่าจะรู้สึกเจ็บปวดมากกว่า แต่ในความเป็นจริงแล้วในเรื่องของความรู้สึกนั้นความแตกต่างระหว่างเพศอาจไม่มีผลมากนัก ทำให้เมื่อถูกทำร้ายความรู้สึกแล้วเพศชายจึงรู้สึกเจ็บปวดได้พอๆกับเพศหญิง

ในส่วนของการประเมินตนเองไม่ว่าจะเป็นการประเมินตนเองทางบวก การประเมินตนเองทางลบ ความรู้สึกที่ได้รับการยอมรับ และความรู้สึกว่าถูกปฏิเสธพบว่ามีแตกต่างกันในเพศหญิงและเพศชาย สำหรับการอนุมานสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึก พบว่ามีความแตกต่างกันในการประเมินว่าตนเองสมควรที่จะถูกทำร้ายความรู้สึก กล่าวคือเพศชายประเมินว่าตนเองสมควรที่จะถูกทำร้ายความรู้สึกมากกว่าที่เพศหญิงประเมินตนเอง อาจเป็นเพราะคนมักมองว่าเพศหญิงเป็นเพศที่อ่อนแอกว่าเพศชาย จึงทำให้เพศหญิงรู้สึกว่าจะถูกเพศชายทำร้ายความรู้สึก และผลการวิจัยยังพบว่าเพศชายมีการอนุมานสาเหตุว่าผู้กระทำไม่มีความอ่อนไหวต่อความรู้สึกของผู้ถูกกระทำน้อยกว่าที่เพศหญิงประเมิน อธิบายได้ว่าสังคมมักมองว่าเพศชายเป็นเพศที่มีความอ่อนไหวต่อความรู้สึกน้อย จึงทำให้เพศหญิงมองว่าการที่เพศชายทำร้ายความรู้สึกของตนเพราะเพศชายไม่มีความอ่อนไหวต่อความรู้สึกมากกว่าที่เพศชายประเมิน

เมื่อพิจารณาถึงปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นเมื่อมีการทำร้ายความรู้สึก พบว่าเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึกเพศชายจะร้องไห้ต่อหน้าผู้อื่น ร้องไห้เมื่ออยู่คนเดียว และได้กลับแบบรุนแรงและไม่มีเหตุผลน้อยกว่าเพศหญิง อาจเป็นเพราะเหตุผลในเรื่องของบทบาททางเพศ นั่นคือการที่สังคมมองว่าเพศชายเป็นเพศที่มีความเข้มแข็ง ดังนั้นการแสดงออกที่สังคมมองว่าเป็นความอ่อนไหว หรืออ่อนแอเช่น การร้องไห้จึงเป็นปฏิกิริยาที่เพศชายแสดงออกน้อยกว่าเพศหญิง

ในส่วนของผลที่เกิดตามมาจากเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก พบว่าในเรื่องของสัมพันธภาพที่ชัดเจนลงทั้งแบบชั่วคราว และแบบถาวร ความไม่ชอบในตัวของผู้กระทำ ความนับถือตนเอง และความมั่นใจในตนเองพบว่ามีแตกต่างกันในเพศหญิง และเพศชาย ในขณะที่เป็นเรื่องความไว้วางใจ พบว่าเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึกเพศหญิงมีการประเมินว่าไว้วางใจในตัวผู้กระทำลดลงมากกว่าเพศชาย

2.3 เปรียบเทียบความแตกต่างของช่วงอายุในกลุ่มของผู้ถูกกระทำ

จากผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวโดยแบ่งตามช่วงอายุของผู้ถูกกระทำเป็น 3 ช่วง คือ 18-25 ปี 26-39 ปี และ 40-50 ปี ในเรื่องของอารมณ์และความรู้สึก พบว่า ผู้ร่วมการวิจัยที่อยู่ในช่วงอายุ 26-39 ปีมีค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนอารมณ์ทางบวกไม่แตกต่างกับผู้ร่วมการวิจัยที่อยู่ในช่วงอายุ 18-25 ปี และ 40-50 ปีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนผู้ร่วมการวิจัยที่อยู่ในช่วงอายุ 18-25 ปีมีค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนอารมณ์ทางบวกมากกว่าผู้ร่วมการวิจัยที่อยู่ในช่วงอายุ 40-50 ปีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ในส่วนของการมณทางลบ พบว่าผู้ร่วมการวิจัยที่อยู่ในช่วงอายุ 26-39 ปีมีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการมณทางลบไม่แตกต่างกับผู้ร่วมการวิจัยที่อยู่ในช่วงอายุ 18-25 ปี และ 40-50 ปีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนผู้ร่วมการวิจัยที่อยู่ในช่วงอายุ 18-25 ปีมีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการมณทางลบมากกว่าผู้ร่วมการวิจัยที่อยู่ในช่วงอายุ 40-50 ปีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ในการวิเคราะห์คะแนนการประเมินความรู้สึกเจ็บปวดของผู้ถูกทำร้ายความรู้สึกพบว่าผู้ร่วมการวิจัยที่อยู่ในช่วงอายุ 26-39 ปีมีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการประเมินความรู้สึกเจ็บปวดของผู้ถูกทำร้ายความรู้สึกไม่แตกต่างกับผู้ร่วมการวิจัยที่อยู่ในช่วงอายุ 18-25 ปี และ 40-50 ปีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนผู้ร่วมการวิจัยที่อยู่ในช่วงอายุ 18-25 ปีมีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการประเมินความรู้สึกเจ็บปวดของผู้ถูกทำร้ายความรู้สึกมากกว่าผู้ร่วมการวิจัยที่อยู่ในช่วงอายุ 40-50 ปีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อธิบายได้ว่า ผู้ถูกกระทำที่มีช่วงอายุน้อย มีความเข้มข้นทางด้านอารมณ์และความรู้สึกมากกว่าผู้ถูกกระทำในช่วงอายุมาก ผู้ถูกกระทำที่มีช่วงอายุมาก มีประสบการณ์ชีวิตที่ทำให้สามารถระงับอารมณ์และความรู้สึกได้ดีกว่าผู้ถูกกระทำที่อยู่ในช่วงอายุน้อย

จากการศึกษาการประเมินตนเองเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกพบว่าในช่วงอายุ 18-25 ปี และช่วงอายุ 26-39 ปีมีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการประเมินตนเองทางลบมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในช่วงอายุ 40-50 ปี อธิบายได้ว่า คนอายุน้อยจะมองเรื่องต่างๆ ในระดับที่มีความเข้มข้นรุนแรงกว่าคนอายุมาก และมีปฏิกิริยาต่อเหตุการณ์ณ์ต่างๆ รุนแรงกว่า

จากการศึกษาความรู้สึกว่าตนเองถูกปฏิเสธเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกพบว่าผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 18-25 ปี มีค่าเฉลี่ยคะแนนในเรื่องความรู้สึกว่าตนเองถูกปฏิเสธ น้อยกว่าผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 26-39 ปี แต่มากกว่าผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 40-50 ปีและผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 26-39 ปี มีค่าเฉลี่ยคะแนนในเรื่องความรู้สึกว่าตนเองถูกปฏิเสธมากกว่าผู้ร่วมการวิจัยที่มีช่วงอายุ 40-50 ปี ซึ่งเหตุผลที่เป็นเช่นนี้ก็มักจะเหมือนกับในเรื่องของการประเมินตนเอง

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก ปราบฎการณที่เกดขึ้น ผลของการทำร้ายความรู้สึก การอนุมาณสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึกและการประเมินสัมพันธภาพของคู่รักและคู่สมรส

สมมติฐานที่ใช้ในการวิจัย

1. การถูกทำร้ายความรู้สึกมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับอารมณ์ทางลบ และมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับอารมณ์ทางบวก
2. การถูกทำร้ายความรู้สึกมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับการประเมินตนเองทางลบของผู้ถูกทำร้ายความรู้สึก
3. ความรู้สึกถูกปฏิเสธมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับการประเมินตนเองทางลบ
4. ผู้ถูกทำร้ายความรู้สึกอนุมาณสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกเพราะไม่เห็นความสำคัญมากกว่าอนุมาณสาเหตุว่าผู้กระทำมีเจตนาที่ทำร้ายความรู้สึกของตน
5. ผู้ถูกกระทำไม่สบายใจหรือทุกข์ใจน้อยเมื่ออนุมาณสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกโดยไม่เจตนา
6. ปฏิกริยาหรือพฤติกรรมของผู้ถูกกระทำมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับอารมณ์ทางลบที่เกิดจากการประเมินเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก
7. ผู้ถูกกระทำประเมินว่าเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกทำให้สัมพันธภาพจิตจางลงแบบถาวรมากกว่าชั่วคราว
8. ผู้ถูกกระทำประเมินว่าเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกทำให้ผู้ถูกกระทำไว้วางใจและชอบผู้กระทำลดลงกว่าก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก
9. ความรู้สึกเจ็บปวดจากเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับความนับถือตนเอง และความมั่นใจในตนเอง

10. ผู้ถูกกระทำที่อนุমানสาเหตุว่าเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกเกิดจากการที่ผู้กระทำมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกจะประเมินว่าสัมพันธ์กับสภาพจิตดวงลงอย่างถาวร

คำถามการวิจัย

นอกจากสมมติฐานข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยยังต้องการศึกษาว่า

1. หลังเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึก และผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกมีความแตกต่างกันในประเด็นต่อไปนี้หรือไม่ อย่างไร

1.1 อารมณ์และความรู้สึกเจ็บปวดของผู้ถูกทำร้ายความรู้สึก

1.2 การประเมินตนเอง

1.3 การอนุমানสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึก

1.4 การรับรู้ผลของการทำร้ายความรู้สึก

2. ความแตกต่างระหว่างเพศของผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึกในเรื่อง

2.1 อารมณ์และความรู้สึกเจ็บปวด

2.2 การประเมินตนเอง

2.3 การอนุমানสาเหตุ

2.4 ปฏิกริยาที่เกิดขึ้น

2.5 การรับรู้ผลของการทำร้ายความรู้สึก

3. ความแตกต่างของผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึกในช่วงอายุต่างๆกันในเรื่อง

3.1 อารมณ์และความรู้สึกเจ็บปวด

3.2 การประเมินตนเอง

3.3 การอนุমানสาเหตุ

3.4 ปฏิกริยาที่เกิดขึ้น

3.5 การรับรู้ผลของการทำร้ายความรู้สึก

ตัวแปรที่ต้องการศึกษา

1. ปรัชญาการณ์ของการทำร้ายความรู้สึก

1.1 อารมณ์ความรู้สึก แบ่งเป็น อารมณ์ทางบวก และ อารมณ์ทางลบ

1.2 การประเมินตนเอง แบ่งเป็น การประเมินตนเองทางบวก และ การประเมินตนเองทางลบ

2. ปฏิบัติการหลังการทำร้ายความรู้สึก จำแนกเป็น

- บอกกับผู้อื่นว่าถูกทำร้ายความรู้สึก
- แสดงอารมณ์โกรธให้ผู้อื่นเห็น
- ร้องไห้ต่อหน้าผู้อื่น
- ร้องไห้คนเดียว
- ได้กลับแบบรุนแรง และไม่มีเหตุผล

3. ผลที่เกิดตามมาจากเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก

- สัมพันธภาพ
- ความไว้วางใจ
- ความชอบ
- ความนับถือตนเอง
- ความมั่นใจในตนเอง

4. การอนุมานสาเหตุ แบ่งเป็น 7 สาเหตุได้แก่

- ผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึก
- ผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึกสมควรที่จะถูกทำร้ายความรู้สึก
- ผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกไม่มีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกของผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึก
- ผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกไม่มีความอ่อนไหวต่อความรู้สึกของผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึก
- ผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกพยายามที่จะแก้แค้นผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึก
- ผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกคิดว่ากำลังช่วยผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึก
- ผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกไม่เห็นความสำคัญของผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึก

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

1. กลุ่มตัวอย่างในชั้นสร้างเครื่องมือ

กลุ่มตัวอย่างในชั้นสร้างเครื่องมือมีจำนวนทั้งสิ้น 240 คนเป็นนิสิตปริญญาตรี

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำนวน 120 คน และเป็นประชาชนทั่วไปจำนวน 120 คน

2. กลุ่มตัวอย่างจริงในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นบุคคลทั่วไปที่กำลังมีสัมพันธภาพแบบคู่รัก และบุคคลที่กำลังมีสัมพันธภาพแบบคู่สมรสที่มีอายุ 18-50 ปี จำนวนทั้งสิ้น 1,200 คน ในกรณีที่เป็นคู่รักต้องคบกันมาแล้วไม่ต่ำกว่า 6 เดือน และกำหนดจำนวนตัวอย่างในช่วงอายุต่างๆให้ได้สัดส่วนเดียวกันกับประชากรจริง แบ่งเป็นเพศชาย 600 คน เพศหญิง 600 คน อายุระหว่าง 18-25 ปี จำนวน 400 คน อายุระหว่าง 26-39 ปี จำนวน 400 คน และอายุระหว่าง 40-50 ปี จำนวน 400 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสำรวจเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก

2. มาตรวัดอารมณ์

เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้รายงานอารมณ์ของผู้ประเมิน มาตรวัดอารมณ์นี้ถูกพัฒนาขึ้นตามมาตรวัดอารมณ์ (PANAS SCALE) ของ Watson และคณะ (1988)

3. มาตรวัดความรู้สึกเมื่อเกิดการทำร้ายความรู้สึก

4. มาตรวัดการรับรู้ตนเอง

5. มาตรวัดการอนุมานสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึก

6. มาตรวัดปฏิบัติการเมื่อมีการทำร้ายความรู้สึก

มาตรวัดผลที่เกิดจากการทำร้ายความรู้สึก

ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยแบ่งผู้ร่วมการวิจัยออกเป็น 2 กลุ่มกลุ่มละ 600 คนโดยการสุ่ม โดยกลุ่มที่ 1 ได้รับแบบสอบถามให้เป็นผู้ถูกกระทำ โดยให้คิดถึงเหตุการณ์ที่คู่รัก/คู่สมรสพูดหรือทำร้ายความรู้สึกของตน และกลุ่มที่ 2 ได้รับแบบสอบถามให้เป็นผู้กระทำ โดยให้คิดถึงเหตุการณ์ที่ตนพูดหรือทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรส จากนั้นให้ผู้ร่วมการวิจัยทั้งสองกลุ่มประเมินว่าเรื่องใดที่คิดว่าทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรส หรือเรื่องใดที่คู่รัก/คู่สมรสทำร้ายความรู้สึกของตนมากที่สุดจากรายชื่อเรื่องในแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสำรวจมาแล้วว่าเป็นเรื่องที่ทำร้ายความรู้สึกกันมากที่สุด 5 อันดับแรก ต่อจากนั้นผู้วิจัยเหนี่ยวนำให้ผู้ร่วมการวิจัยนึกถึงเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกจากเรื่อง que ผู้ร่วมการวิจัยเลือก โดยให้ผู้ร่วมการวิจัยเขียนอธิบายสั้นๆ (ความยาวไม่เกิน 5 บรรทัด) เกี่ยวกับเรื่องที่เลือก ได้แก่

- เหตุการณ์ที่นำไปสู่สถานการณ์ที่มีการทำร้ายความรู้สึก
- ผู้กระทำ/ผู้ถูกกระทำพูดหรือทำสิ่งใดที่ทำร้ายความรู้สึก
- ผู้ถูกกระทำรู้สึกอย่างไรเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึก/ผู้กระทำคิดว่าผู้ถูกกระทำรู้สึกอย่างไร

เมื่อถูกทำร้ายความรู้สึก

- หลังเกิดเหตุการณ์ที่มีการทำร้ายความรู้สึกแล้วเกิดผลอะไรตามมาบ้าง

จากนั้นให้ผู้ร่วมการวิจัยทั้งสองกลุ่มตอบมาตราวัดซึ่งอยู่ในแบบสอบถามฉบับเดียวกัน โดยแบ่งเป็น 2 ตอนคือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบ่งเป็น

2.1 มาตราวัดอารมณ์

2.2 มาตราวัดความรู้สึกเมื่อเกิดการทำร้ายความรู้สึก

2.3 มาตราวัดกาประเมินตนเอง

2.4 มาตราวัดการอนุমানสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึก

2.5 มาตราวัดปฏิกิริยาเมื่อมีการทำร้ายความรู้สึก และ

2.6 มาตราวัดผลที่เกิดจากการทำร้ายความรู้สึก โดยกลุ่มที่ 1 ให้ตอบมาตราวัดการ

ทำร้ายความรู้สึกในคู่รัก/คู่สมรส โดยนึกถึงสถานการณ์ที่ถูกคู่รัก/คู่สมรสทำร้ายความรู้สึก และกลุ่มที่ 2 ให้ตอบมาตราวัดการทำร้ายความรู้สึกในคู่รัก/คู่สมรส โดยนึกถึงสถานการณ์ที่เป็นผู้ทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรส

ผลการวิจัย

1. ความรู้สึกเจ็บปวดจากการถูกทำร้ายความรู้สึกมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับอารมณ์ทางลบขนาดความสัมพันธ์ปานกลาง ($r = .57, p < .001$) และความรู้สึกเจ็บปวดจากการถูกทำร้ายความรู้สึกมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับอารมณ์ทางบวกขนาดความสัมพันธ์ค่อนข้างต่ำ ($r = .30, p < .001$) แสดงให้เห็นว่าสนับสนุนสมมุติฐาน
2. ความรู้สึกเจ็บปวดจากการถูกทำร้ายสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับการประเมินตนเองทางลบ ขนาดความสัมพันธ์ปานกลาง ($r = .44, p < .001$)

3. คะแนนความรู้สึกถูกปฏิบัติธรรมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับการประเมินตนเองทางลบ ขนาดความสัมพันธ์ปานกลาง ($r = .62, p < .001$)
4. ผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึกอนุমানสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกเพราะไม่เห็นความสำคัญมากกว่าอนุমানสาเหตุว่าผู้กระทำมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $t(599) = 3.70, p < .001$ (one-tailed)]
5. ความทุกข์ใจมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับการอนุমানสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกเพราะไม่ได้ตั้งใจขนาดความสัมพันธ์ต่ำ ($r = -.10, p < .01$)
6. ปฏิกริยาหรือพฤติกรรมของผู้ถูกกระทำมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวก กับอารมณ์ทางลบที่เกิดจากการประเมินเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกทางบวก ขนาดความสัมพันธ์ปานกลาง ($r = .42, p < .001$)
7. ผู้ถูกกระทำประเมินว่าการทำร้ายความรู้สึกทำให้สัมพันธ์ภาพเจ็ดจางลงแบบถาวรไม่มากกว่าแบบชั่วคราวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $t(599) = -10.30, p < .001$ (two-tailed)
8. ผู้ถูกกระทำประเมินว่าเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกไม่ทำให้ผู้ถูกกระทำไว้วางใจผู้กระทำลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $t(599) = 0.50, ns$ และการทำร้ายความรู้สึกนั้นไม่ทำให้ผู้ถูกกระทำชอบผู้กระทำลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $t(599) = -7.240, p < .001$ (one-tailed)
9. ความรู้สึกเจ็บปวดจากการถูกทำร้ายความรู้สึกมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับการนับถือตนเอง ขนาดความสัมพันธ์ต่ำ ($r = -.21, p < .001$) และมีสหสัมพันธ์ทางลบกับความมั่นใจในตนเองขนาดความสัมพันธ์ค่อนข้างต่ำ ($r = .32, p < .001$)
10. ผู้ถูกกระทำที่อนุমানสาเหตุว่าเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกเกิดจากการที่ผู้กระทำมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับการประเมินว่าการทำร้ายความรู้สึกทำให้สัมพันธ์ภาพเจ็ดจางลงแบบถาวร ขนาดความสัมพันธ์ปานกลาง ($r = .43, p < .001$)

สรุปผลการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้พบว่าเมื่อผู้ถูกกระทำรู้สึกเจ็บปวดจากการถูกทำร้ายความรู้สึกมากก็จะมีอารมณ์ทางลบมาก และมีการประเมินตนเองทางลบมากด้วย
2. ผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึกมักอนุমানสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกเพราะไม่เห็น

ความสำคัญมากกว่าอนุমানสาเหตุว่าผู้กระทำมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกและถ้าผู้ถูกกระทำอนุমানสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกเพราะไม่ได้ตั้งใจก็จะมีอารมณ์ทางลบเกิดขึ้นน้อย

3. ผู้ถูกกระทำประเมินว่าการทำร้ายความรู้สึกทำให้สัมพันธ์ภาพจิตจางลงแบบถาวรไม่มากกว่า แบบชั่วคราว และเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกไม่ทำให้ความไว้วางใจ และความชอบในตัวของผู้กระทำเปลี่ยนแปลงไป
4. ผู้ถูกกระทำที่อนุমানสาเหตุว่าผู้กระทำทำร้ายความรู้สึกเพราะไม่ได้ตั้งใจจะมีอารมณ์ทางลบน้อย
5. เมื่อผู้ถูกกระทำรู้สึกเจ็บปวดจากการถูกทำร้ายความรู้สึกมากก็จะมีการนับถือตนเองและความมั่นใจในตนเองลดลง
6. ผู้ถูกกระทำที่อนุমানสาเหตุว่าเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกเกิดจากการที่ผู้กระทำมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกจะประเมินว่าสัมพันธ์ภาพจิตจางลงแบบถาวร

ข้อเสนอแนะ

1. การวิจัยนี้เป็นการศึกษาเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกในบุคคลที่กำลังมีสัมพันธ์ภาพแบบคู่รัก/คู่สมรส อาจทำให้การประเมินอารมณ์ ความรู้สึก การอนุমানสาเหตุ ปฏิกริยาที่เกิดขึ้นและผลที่เกิดตามมาจากการถูกทำร้ายความรู้สึกไม่ชัดเจน หากนำไปวิจัยในกลุ่มตัวอย่างที่มีการหย่าร้าง หรือเลิกคบกันแบบคู่รักไปแล้วมาเปรียบเทียบดูอาจทำให้ผลที่ได้แตกต่างกันได้
2. ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกในบุคคลที่กำลังมีสัมพันธ์ภาพแบบคู่รัก/คู่สมรสโดยศึกษาทั้ง 2 ฝ่ายคือผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกและผู้ที่ถูกทำร้ายความรู้สึก แต่ไม่ใช่คู่รัก/คู่สมรสเป็นคู่ๆ จริงๆ หากนำไปวิจัยโดยให้คู่รัก/คู่สมรสที่เป็นคู่กันจริงๆ ทำแล้วนำผลที่ได้มาเปรียบเทียบกันอาจทำให้ผลที่ได้แตกต่างกัน
3. ในการนำมามาตรวัดอารมณ์ (PANAS SCALE) ไปใช้ ควรมีความระมัดระวังเนื่องจากคำศัพท์ที่แสดงอารมณ์ทางบวกเป็นคำที่มีลักษณะแสดงพฤติกรรมไม่ได้เป็นคำศัพท์ที่แสดงอารมณ์ทางบวกที่เป็นความรู้สึก

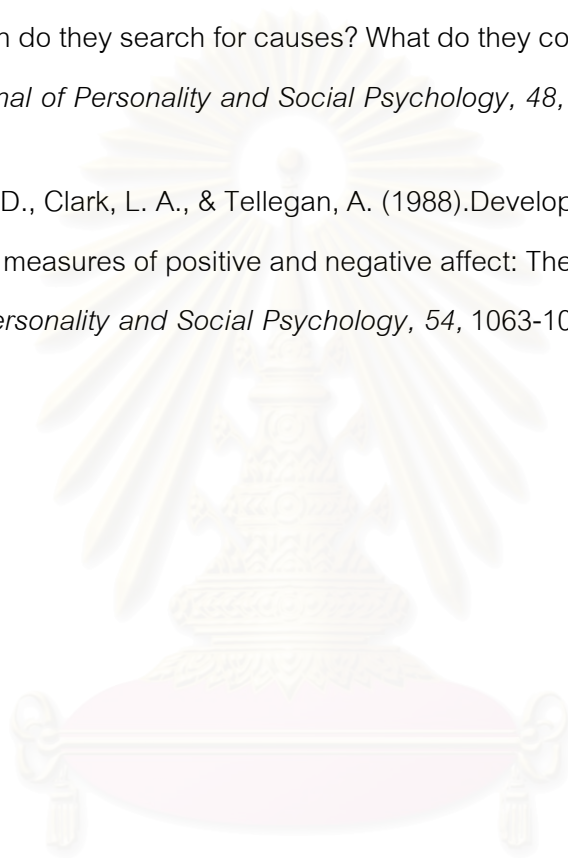
รายการอ้างอิง

- Baron, R. A., & Byrne, D. (1991). *Social psychology: Understanding human interaction* (6th ed.). Boston: Allyn and Bacon.
- Baron, R. A., & Byrne, D. (1994). *Social psychology: Understanding human interaction* (7th ed.). Boston: Allyn and Bacon.
- Baumeister, R. F., & Leary, M. R. (1995). The need to belong: Desire for interpersonal attachments as a fundamental human motivation. *Psychological Bulletin*, 117, 497-429.
- Bradbury, T. N., & Fincham, F. D. (1990). Attributions in marriage: Review and critique. *Psychological Bulletin*, 107, 3-33.
- Bradbury, T. N., & Fincham, F. D. (1992). Attributions and behavior in marital interaction. *Journal of Personality and Social Psychology*, 63, 613-628.
- Cameron, J. J., Ross, M., & Holmes, J. G. (2002). Loving the one you hurt: Positive effects of recounting a transgression against an intimate partner. *Journal of Experimental Social Psychology*, 38, 307-314.
- Fiske, S. T., & Taylor, S. E. (1991). *Social cognition* (2nd ed.). New York: McGraw-Hill.
- Leary, M. R., Springer, C., Negel, L., Ansell, E., & Evans, K. (1998). The cause, phenomenology, and consequences of hurt feelings. *Journal of Personality and Social Psychology*, 74, 1225-1237.
- Leary, M. R., Tamber, E. S., Terdal, S. K., & Downs, D. L. (1995). Self-esteem as an interpersonal monitor: The sociometer hypothesis. *Journal of Personality and Social Psychology*, 68, 518-530.

Lippa, R. A. (1994). *Introduction to social psychology* (2nd ed.). Belmont, CA: Brooks/Cole.

Munroe, A. H., & Jacobson, N. S. (1985). Causal attributions of married couples: When do they search for causes? What do they conclude when they do? *Journal of Personality and Social Psychology*, 48, 1398-1412.

Watson, D., Clark, L. A., & Tellegan, A. (1988). Development and validation of brief measures of positive and negative affect: The PANAS Scales. *Journal of Personality and Social Psychology*, 54, 1063-1070.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

แบบสำรวจการทำร้ายความรู้สึกในคู่รักและคู่สมรส

แบบสำรวจเพื่อการวิจัยฉบับนี้มีจุดประสงค์เพื่อสำรวจการทำร้ายความรู้สึกในคู่รักและคู่สมรส เพื่อประกอบเป็นข้อมูลในการทำวิทยานิพนธ์ ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชา จิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้วิจัยจึงใคร่ขอความร่วมมือให้ท่านโปรดตอบแบบสำรวจนี้ทุกข้อความด้วยความรู้สึกที่ตรงกับตัวท่านมากที่สุด ข้อมูลจากการตอบของท่านจะถือเป็นความลับ และไม่มีผลกระทบต่อตัวท่านทั้งสิ้น

แบบสำรวจนี้มี 2 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามในการสำรวจการทำร้ายความรู้สึกในคู่รักและคู่สมรส

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

คำแนะนำในการตอบ โปรดตอบคำถามลงในช่องว่าง โดยเป็นคำตอบที่ตรงกับตัวท่านมากที่สุด และโปรดตอบทุกข้อ

1. เพศ ชาย หญิง

2. อายุ .....ปี

3. ระดับการศึกษา ต่ำกว่าปริญญาตรี

ปริญญาตรี

ปริญญาโท

ปริญญาเอก

4. สถานภาพการสมรส

โสด และ มีคู่รัก

สมรส

5. ระยะเวลาของสัมพันธภาพของท่านกับคู่รัก/คู่สมรส .....ปี.....เดือน

(ในกรณีที่ท่านสมรสแล้วให้นับตั้งแต่วันที่ท่านเริ่มคบกับคู่สมรสของท่าน)

ตอนที่ 2 แบบสอบถาม

คำแนะนำในการตอบ โปรดตอบคำถามลงในช่องว่าง โดยเขียนเรื่องที่ท่านเคยทำร้ายความรู้สึกคู่รัก/คู่สมรสหรือถูกทำร้ายความรู้สึกจากคู่รัก/คู่สมรสของท่าน โปรดตอบเท่าที่นึกได้

เรื่องที่ท่านเคยทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรส

- 1.....
- 2.....
- 3.....
- 4.....
- 5.....
- 6.....
- 7.....
- 8.....
- 9.....

เรื่องที่ท่านเคยถูกคู่รัก/คู่สมรสทำร้ายความรู้สึก

- 1.....
- 2.....
- 3.....
- 4.....
- 5.....
- 6.....
- 7.....
- 8.....
- 9.....

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสำรวจความคิดเห็น

เรื่อง

การทำร้ายความรู้สึก
ในคู่รักและคู่สมรส

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำชี้แจง

แบบสำรวจฉบับนี้มีจุดประสงค์เพื่อสำรวจการทำร้ายความรู้สึกในคู่รัก และคู่สมรส เพื่อประกอบเป็นข้อมูลในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้วิจัยจึงขอความร่วมมือให้ท่านโปรดตอบแบบสำรวจนี้ทุกข้อด้วยความรู้สึกที่ตรงกับตัวท่านมากที่สุด ข้อมูลจากการตอบของท่านจะถือเป็นความลับ และไม่มีผลกระทบบใด ๆ ต่อตัวท่านทั้งสิ้น

ขอขอบคุณเป็นอย่างสูงสำหรับความร่วมมือของท่าน
 รอยเอกหญิงสุดาจันทร์ สุภาวกุล
 ผู้วิจัย

ตอนที่ 1
 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง

โปรดเติมข้อความลงในช่องว่าง หรือเขียนเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อความที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่าน

- เพศ ( ) 1 ชาย ( ) 2 หญิง
- อายุ .....ปี
- ระดับการศึกษา ( ) 1 ต่ำกว่าปริญญาตรี ( ) 2 ปริญญาตรี ( ) 3 ปริญญาโท ( ) 4 ปริญญาเอก
- สถานภาพการสมรส ( ) 1 โสด และมีคู่รัก ( ) 2 สมรส
- ระยะเวลาของสัมพันธภาพของท่านกับคู่รัก / คู่สมรส .....ปี ..... เดือน
 (ในกรณีที่ท่านสมรสแล้ว ให้นับตั้งแต่วันที่ท่านเริ่มคบกับคู่สมรสของท่านในฐานะคู่รัก)

6. ขอให้ท่านนึกถึงเหตุการณ์ที่ท่านเคยถูกคู่รัก / คู่สมรสคนปัจจุบันของท่านทำร้าย ความรู้สึก แล้วทำเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อความที่ตรงกับเหตุการณ์ที่ท่านถูกคู่รัก / คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกมากที่สุด เพียง 1 ข้อ

- ( ) 1. คู่รัก / คู่สมรสของท่านโกหกท่าน
  - ( ) 2. คู่รัก / คู่สมรสของท่านนอกใจ แอบไปมีคนอื่น
  - ( ) 3. คู่รัก / คู่สมรสของท่านพูดทำร้ายความรู้สึก
- ..... ข้อเสียด หรือประชดประชัน

โปรดเลือกเพียงข้อเดียว

- ( ) 4. คู่รัก / คู่สมรสของท่านไม่สนใจท่าน
- ( ) 5. คู่รัก / คู่สมรสของท่านไม่ตรงเวลา
- ( ) 6. อื่น ๆ โปรดระบุ .....

7. ขอให้ท่านอธิบายเหตุการณ์ที่ท่านเลือกในข้อ 6 สั้น ๆ โดยตอบคำถามทุกข้อต่อไปนี้

- เหตุการณ์ใดที่นำไปสู่สถานการณ์ที่ทำให้ท่านถูกคู่รัก / คู่สมรสทำร้ายความรู้สึก
 .....
- คู่รัก/คู่สมรสของท่านพูดหรือทำสิ่งใดที่ทำร้ายความรู้สึกของท่าน
 .....
- ท่านรู้สึกอย่างไรเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึก
 .....
- หลังเกิดเหตุการณ์ที่มีการทำร้ายความรู้สึกแล้วมีอะไรเกิดตามมาบ้าง
 .....

2

ตอนที่ 2

คำชี้แจงวิธีการตอบมาตรฐานที่ 2.1

โปรดนึกถึงเหตุการณ์ที่ท่านถูกคู่รัก / คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึก แล้วประเมินว่าท่านมีอาการความรู้สึกในแต่ละข้อมากน้อยเพียงใด และวงกลมล้อมรอบตัวเลขที่ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด

หากท่านมีอาการที่ระบุในมาตร

- น้อยที่สุด   ขอให่วงกลม ล้อมรอบเลข 1
 น้อย   ขอให่วงกลม ล้อมรอบเลข 2
 ค่อนข้างน้อย   ขอให่วงกลม ล้อมรอบเลข 3
 ปานกลาง   ขอให่วงกลม ล้อมรอบเลข 4
 ค่อนข้างมาก   ขอให่วงกลม ล้อมรอบเลข 5
 มาก   ขอให่วงกลม ล้อมรอบเลข 6
 มากที่สุด   ขอให่วงกลม ล้อมรอบเลข 7

ตัวอย่างคำถาม

เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านถูกคู่รัก / คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึก ท่านมีอาการต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

อาการ	น้อยที่สุด	น้อย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มาก	มากที่สุด
	1	2	3	4	5	6	7
กระตือรือร้น	1	2	3	4	5	6	7

ตัวอย่างการตอบ

หากท่านรู้สึกว่าคุณมีอาการกระตือรือร้นน้อยที่สุดให้ท่านทำเครื่องหมายวงกลม ล้อมรอบเลข 1 ดังนี้

อาการ	น้อยที่สุด	น้อย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มาก	มากที่สุด
	1	2	3	4	5	6	7
กระตือรือร้น	①	2	3	4	5	6	7

3

ตอนที่ 2.1 มาตรฐานวัดอารมณ์เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก
 .....
 เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านถูกคู่รัก / คู่สมรสคนปัจจุบันของท่านทำร้ายความรู้สึก
 ท่านมีอาการต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

อาการ	น้อยที่สุด	น้อย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มาก	มากที่สุด
1 กระตือรือร้น	1	2	3	4	5	6	7
2 เป็นปฏิปักษ์	1	2	3	4	5	6	7
3 กระวนกระวาย	1	2	3	4	5	6	7
4 สนใจ	1	2	3	4	5	6	7
5 เจ็บปวด	1	2	3	4	5	6	7
6 ตื่นเต้น	1	2	3	4	5	6	7
7 ยากทำอะไรสักอย่าง	1	2	3	4	5	6	7
8 กลัว	1	2	3	4	5	6	7
9 ตื่นตัว	1	2	3	4	5	6	7
10 อารมณ์เสีย	1	2	3	4	5	6	7
11 เป็นทุกข์	1	2	3	4	5	6	7
12 หงุดหงิด	1	2	3	4	5	6	7
13 ซุนเคืองใจ	1	2	3	4	5	6	7
14 ใฝ่ใจ	1	2	3	4	5	6	7
15 ตื่นตกใจ	1	2	3	4	5	6	7

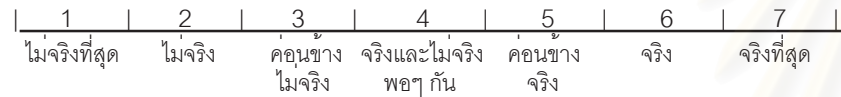
4

คำชี้แจงวิธีการตอบมาตรฐานที่ 2.2 ถึง 2.6

โปรดอ่านคำถามแต่ละข้อ แล้วพิจารณาว่าท่านรู้สึกตรงกับคำตอบทางด้านซ้ายมือหรือขวามือ และประเมินว่าท่านมีความรู้สึกเช่นนั้นเข้มข้นมากน้อยเพียงใด จากนั้นจึงวงกลมล้อมรอบตัวเลขในช่องที่ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด

ตัวอย่างคำถาม

เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านถูกคู่รัก / คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านรู้สึกว่าคุณใจ

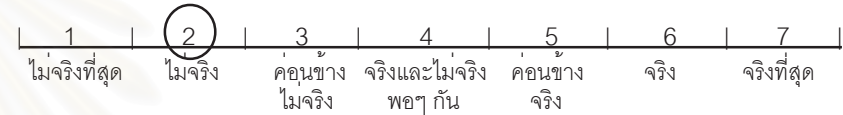
หากท่านรู้สึกว่าคุณใจว่า “เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านถูกคู่รัก / คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านรู้สึกว่าคุณใจ” นั้น สำหรับท่านแล้ว

- ไม่จริงที่สุด   ขอให่วงกลม ล้อมรอบเลข 1
- ไม่จริง   ขอให่วงกลม ล้อมรอบเลข 2
- ค่อนข้างไม่จริง   ขอให่วงกลม ล้อมรอบเลข 3
- จริงและไม่จริงพอๆ กัน   ขอให่วงกลม ล้อมรอบเลข 4
- ค่อนข้างจริง   ขอให่วงกลม ล้อมรอบเลข 5
- จริง   ขอให่วงกลม ล้อมรอบเลข 6
- จริงที่สุด   ขอให่วงกลม ล้อมรอบเลข 7

5

ตัวอย่างการตอบ

หากท่านรู้สึกว่าคุณใจว่า “เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านถูกคู่รัก / คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านรู้สึกว่าคุณใจ” นั้น **ไม่จริง** ให้ท่านวงกลม ล้อมรอบเลข 2 ดังนี้

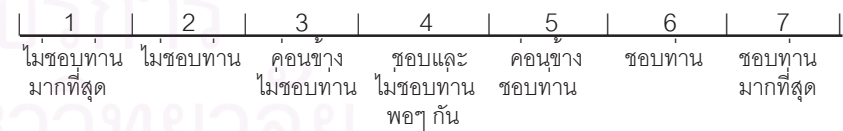
หากท่านรู้สึกว่าคุณใจว่า “เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านถูกคู่รัก / คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านรู้สึกว่าคุณใจ” นั้น **จริง** ให้ท่านวงกลม ล้อมรอบเลข 6 ดังนี้

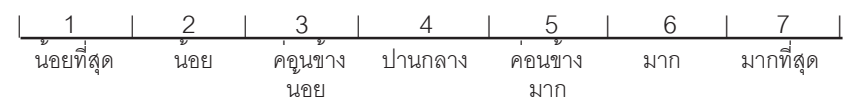
ตอนที่ 2.2 มาตราวัดความรู้สึก

โปรดวงกลม ล้อมรอบตัวเลขในช่องคำตอบที่ตรงกับความคิดหรือความรู้สึกของท่านมากที่สุด

1. เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านถูกคู่รัก / คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านรู้สึกว่าคุณใจคู่รักคู่สมรสของท่าน

2. เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านถูกคู่รัก / คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านรู้สึกเจ็บปวด

8

10. เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านถูกคู่รัก / คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านรู้สึกว่าคุณไม่เป็นที่ชื่นชอบ

1	2	3	4	5	6	7
ไม่จริงที่สุด	ไม่จริง	ค่อนข้างไม่จริง	จริงและไม่จริงพอๆ กัน	ค่อนข้างจริง	จริง	จริงที่สุด

11. เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านถูกคู่รัก / คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านรู้สึกว่าท่านฉลาด

1	2	3	4	5	6	7
ไม่จริงที่สุด	ไม่จริง	ค่อนข้างไม่จริง	จริงและไม่จริงพอๆ กัน	ค่อนข้างจริง	จริง	จริงที่สุด

12. เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านถูกคู่รัก / คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านรู้สึกว่าท่านมีไหวพริบ

1	2	3	4	5	6	7
ไม่จริงที่สุด	ไม่จริง	ค่อนข้างไม่จริง	จริงและไม่จริงพอๆ กัน	ค่อนข้างจริง	จริง	จริงที่สุด

13. เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านถูกคู่รัก / คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านรู้สึกว่าท่านได้รับการยอมรับ

1	2	3	4	5	6	7
ไม่จริงที่สุด	ไม่จริง	ค่อนข้างไม่จริง	จริงและไม่จริงพอๆ กัน	ค่อนข้างจริง	จริง	จริงที่สุด

14. เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านถูกคู่รัก / คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านรู้สึกว่าท่านถูกปฏิเสธ

1	2	3	4	5	6	7
ไม่จริงที่สุด	ไม่จริง	ค่อนข้างไม่จริง	จริงและไม่จริงพอๆ กัน	ค่อนข้างจริง	จริง	จริงที่สุด

9

ตอนที่ 2.4 มาตรการจัดการอนุมานสาเหตุของการทำร้ายความรู้สึก

โปรดวงกลม ล้อมรอบตัวเลขในช่องคำตอบที่ตรงกับความคิดหรือความรู้สึกของท่านมากที่สุด

1. ท่านคิดว่าคู่รัก / คู่สมรสของท่านมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกของท่าน

1	2	3	4	5	6	7
ไม่จริงที่สุด	ไม่จริง	ค่อนข้างไม่จริง	จริงและไม่จริงพอๆ กัน	ค่อนข้างจริง	จริง	จริงที่สุด

2. ท่านคิดว่าท่านสมควรที่จะถูกคู่รัก / คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึก

1	2	3	4	5	6	7
ไม่จริงที่สุด	ไม่จริง	ค่อนข้างไม่จริง	จริงและไม่จริงพอๆ กัน	ค่อนข้างจริง	จริง	จริงที่สุด

3. ท่านคิดว่า คู่รัก / คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกของท่าน เพราะไม่ได้ตั้งใจ

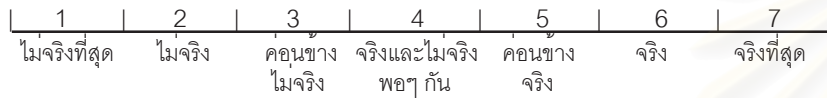
1	2	3	4	5	6	7
ไม่จริงที่สุด	ไม่จริง	ค่อนข้างไม่จริง	จริงและไม่จริงพอๆ กัน	ค่อนข้างจริง	จริง	จริงที่สุด

4. ท่านคิดว่า คู่รัก / คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกของท่าน เพราะไม่มีความอ่อนไหวต่อความรู้สึกของท่าน

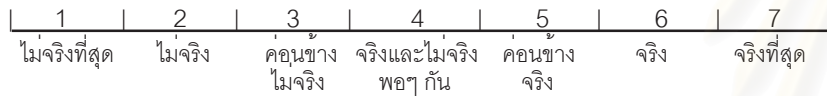
1	2	3	4	5	6	7
ไม่จริงที่สุด	ไม่จริง	ค่อนข้างไม่จริง	จริงและไม่จริงพอๆ กัน	ค่อนข้างจริง	จริง	จริงที่สุด

10

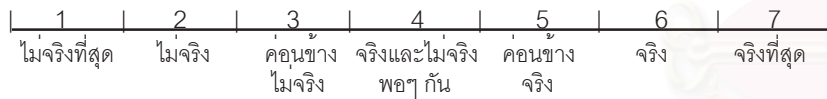
5. ท่านคิดว่า คู่รัก / คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกของท่าน เพราะเขาพยายามที่จะแก้แค้นท่าน

6. ท่านคิดว่า คู่รัก / คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกของท่าน เพราะเขาคิดว่ากำลังช่วยท่าน

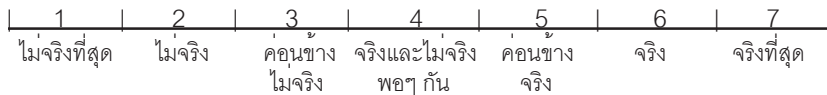
7. ท่านคิดว่า คู่รัก / คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกของท่าน เพราะเขาไม่เห็นความสำคัญของท่าน

ตอนที่ 2.5 มาตราวัดปฏิภานที่เกิดขึ้นเมื่อมีการทำร้ายความรู้สึก

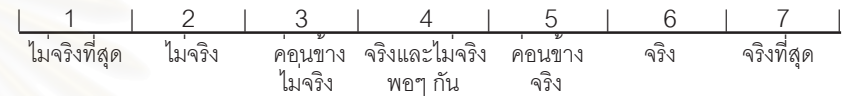
โปรดวงกลม ล้อมรอบตัวเลขในช่องคำตอบที่ตรงกับความคิดหรือความรู้สึกของท่านมากที่สุด

1. เมื่อท่านถูกคู่รัก / คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านมักจะบอกกับผู้อื่นว่าท่านถูกทำร้ายความรู้สึก

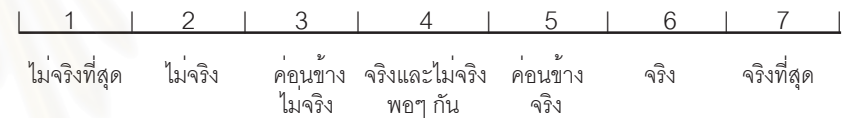

11

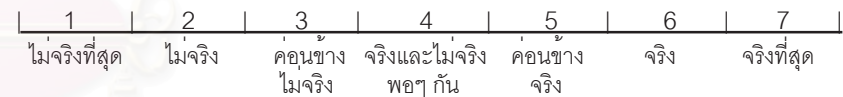
2. เมื่อท่านถูกคู่รัก / คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านมักจะแสดงอารมณ์โกรธให้ผู้อื่นเห็น

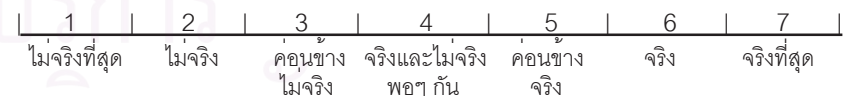
3. เมื่อท่านถูกคู่รัก / คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านมักจะร้องไห้ต่อหน้าผู้อื่น

4. เมื่อท่านถูกคู่รัก / คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านมักจะร้องไห้คนเดียว

5. เมื่อท่านถูกคู่รัก / คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านมักจะโต้กลับแบบรุนแรงและไม่มีเหตุผล

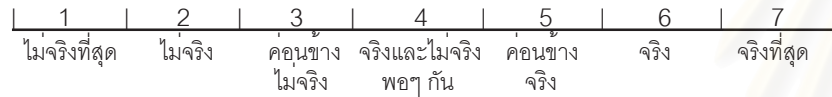

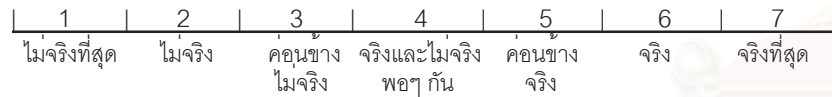
ตอนที่ 2.6 มาตราวัดผลที่เกิดจากการทำร้ายความรู้สึก

โปรดวงกลม ล้อมรอบตัวเลขในช่องคำตอบที่ตรงกับความคิดหรือความรู้สึกของท่านมากที่สุด

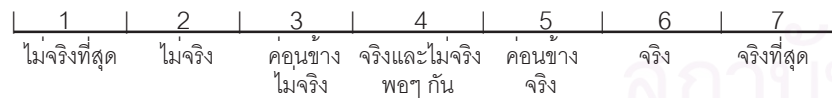
1. เหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก ทำให้สัมพันธ์ภาพของท่านกับคู่รัก / คู่สมรส จืดจางลงแบบถาวร

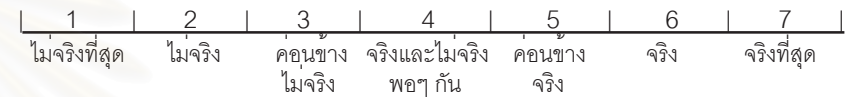
2. เหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก ทำให้ท่านไว้วางใจคู่รัก / คู่สมรสน้อยลง

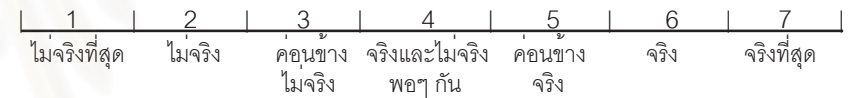
3. เหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก ทำให้ท่านรู้สึกไม่ชอบคู่รัก / คู่สมรสมากขึ้น

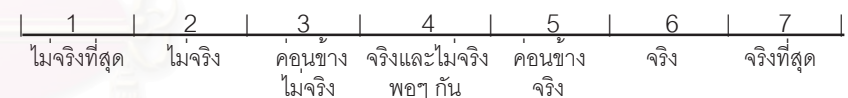
4. เหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก ทำให้ท่านรู้สึกนับถือตนเองลดลง

5. เหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก ทำให้สัมพันธ์ภาพของท่านกับคู่รัก / คู่สมรส จืดจางลงแบบชั่วคราว

6. เหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก ทำให้ท่านรู้สึกมั่นใจในตนเองลดลง

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อความที่ตรงกับท่านเพียงข้อเดียวว่า ในการตอบแบบสอบถามที่ผ่านมาทั้งหมดนี้ ท่านตอบโดยนึกถึงสถานการณ์ที่

( ) ท่านเป็นผู้ทำร้ายความรู้สึกคู่รัก / คู่สมรสของท่าน

หรือ

( ) ท่านถูกคู่รัก / คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึก

แบบสำรวจความคิดเห็น

เรื่อง

การทำร้ายความรู้สึก
ในคู่รักและคู่สมรส

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๒๒๓๗๖๖

คำชี้แจง

ตอนที่ 1

ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

แบบสำรวจฉบับนี้มีจุดประสงค์เพื่อสำรวจการทำร้ายความรู้สึกในคู่รัก และคู่สมรส เพื่อประกอบเป็นข้อมูลในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้วิจัยจึงขอความร่วมมือให้ท่านโปรดตอบแบบสำรวจนี้ทุกข้อความด้วยความรู้สึกที่ตรงกับตัวท่านมากที่สุด ข้อมูลจากการตอบของท่านจะถือเป็นความลับ และไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อตัวท่านทั้งสิ้น

ขอขอบคุณเป็นอย่างสูงสำหรับความร่วมมือของท่าน

ร้อยเอกหญิงสุดาจันทร์ สุภาวกุล
ผู้วิจัย

คำชี้แจง

โปรดเติมข้อความลงในช่องว่าง หรือเขียนเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อความที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่าน

1. เพศ ( ) 1 ชาย ( ) 2 หญิง

2. อายุ .....ปี

3. ระดับการศึกษา ( ) 1 ต่ำกว่าปริญญาตรี
( ) 2 ปริญญาตรี
( ) 3 ปริญญาโท
( ) 4 ปริญญาเอก

4. สถานภาพการสมรส ( ) 1 โสด และมีคู่รัก
( ) 2 สมรส

5. ระยะเวลาของสัมพันธภาพของท่านกับคู่รัก / คู่สมรส

.....ปี .....เดือน

(ในกรณีที่ท่านสมรสแล้ว ให้นับตั้งแต่วันที่ท่านเริ่มคบกับคู่สมรสของท่านในฐานะคู่รัก)

2

6. ขอให้ท่านนึกถึงเหตุการณ์ที่ท่านเคยทำร้ายความรู้สึกคู่รัก / คู่สมรสคนปัจจุบันของท่าน แล้วทำเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อความที่ตรงกับเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก / คู่สมรสของท่านมากที่สุดเพียง 1 ข้อ

- ( ) 1. ท่านพูดทำร้ายความรู้สึก ส่อเสียด หรือประชดประชันคู่รัก/คู่สมรสของท่าน
- ( ) 2. ท่านนอกใจ แอบไปมีคนอื่น
- ( ) 3. ท่านโกหกคู่รัก / คู่สมรสของท่าน
- ( ) 4. ท่านเอาแต่ใจตนเอง
- ( ) 5. ท่านดื่มสุรา
- ( ) 6. อื่นๆ โปรดระบุ.....

7. ขอให้ท่านอธิบายเหตุการณ์ที่ท่านเลือกในข้อ 6 สั้นๆ โดยตอบคำถามทุกข้อต่อไปนี้

7.1. เหตุการณ์ใดที่นำไปสู่สถานการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกคู่รัก / คู่สมรสของท่าน
 .....
 .....

7.2. ท่านพูดหรือทำอะไรที่ทำร้ายความรู้สึกคู่รัก / คู่สมรสของท่าน
 .....
 .....

7.3. ท่านคิดว่าคู่รัก / คู่สมรสของท่านรู้สึกอย่างไรเมื่อถูกทำร้ายความรู้สึก
 .....
 .....

7.4. หลังเกิดเหตุการณ์ที่มีการทำร้ายความรู้สึกแล้วมีอะไรเกิดตามมาบ้าง
 .....
 .....

โปรดเลือกเพียงข้อเดียว

3

ตอนที่ 2

คำชี้แจงวิธีการตอบมาตรฐานที่ 2.1

โปรดนึกถึงเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกคู่รัก / คู่สมรสของท่าน แล้วประเมินความรู้สึกของคู่รัก / คู่สมรสของท่าน ว่ามีอารมณ์ความรู้สึกในแต่ละข้อมากน้อยเพียงใด และวงกลมล้อมรอบตัวเลขที่ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด

หากท่านคิดว่าคู่รัก/คู่สมรสของท่านมีอารมณ์ที่ระบุในมาตร

- น้อยที่สุด**   ขอให่วงกลม ล้อมรอบเลข 1
- น้อย**   ขอให่วงกลม ล้อมรอบเลข 2
- ค่อนข้างน้อย**   ขอให่วงกลม ล้อมรอบเลข 3
- ปานกลาง**   ขอให่วงกลม ล้อมรอบเลข 4
- ค่อนข้างมาก**   ขอให่วงกลม ล้อมรอบเลข 5
- มาก**   ขอให่วงกลม ล้อมรอบเลข 6
- มากที่สุด**   ขอให่วงกลม ล้อมรอบเลข 7

ตัวอย่างคำถาม

เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก / คู่สมรส ท่านคิดว่าคู่รัก/คู่สมรสของท่านมีอารมณ์ต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

อารมณ์	น้อยที่สุด	น้อย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มาก	มากที่สุด
	1	2	3	4	5	6	7
กระตือรือร้น	1	2	3	4	5	6	7

ตัวอย่างการตอบ

หากท่านรู้สึกว่าคุณรัก/คู่สมรสของท่านมีอารมณ์**กระตือรือร้นน้อยที่สุด**ให้ท่านทำเครื่องหมายวงกลม ล้อมรอบเลข 1 ดังนี้

อารมณ์	น้อยที่สุด	น้อย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มาก	มากที่สุด
	1	2	3	4	5	6	7
กระตือรือร้น	①	2	3	4	5	6	7

4

ตอนที่ 2.1 มาตรฐานอารมณ์เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก
 .....
 เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก / คู่สมรสคนปัจจุบันของท่าน
 ท่านคิดว่าคู่รัก/คู่สมรสของท่านมีอารมณ์ต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

อารมณ์	น้อยที่สุด	น้อย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มาก	มากที่สุด
1 กระตือรือร้น	1	2	3	4	5	6	7
2 เป็นปฏิปักษ์	1	2	3	4	5	6	7
3 กระวนกระวาย	1	2	3	4	5	6	7
4 สนใจ	1	2	3	4	5	6	7
5 เจ็บปวด	1	2	3	4	5	6	7
6 ตื่นเต้น	1	2	3	4	5	6	7
7 อยากทำอะไรสักอย่าง	1	2	3	4	5	6	7
8 กลัว	1	2	3	4	5	6	7
9 ตื่นตัว	1	2	3	4	5	6	7
10 อารมณ์เสีย	1	2	3	4	5	6	7
11 เป็นทุกข์	1	2	3	4	5	6	7
12 หงุดหงิด	1	2	3	4	5	6	7
13 ขุ่นเคืองใจ	1	2	3	4	5	6	7
14 ไล่ใจ	1	2	3	4	5	6	7
15 ตื่นตกใจ	1	2	3	4	5	6	7

5

คำชี้แจงวิธีการตอบมาตรฐานที่ 2.2 ถึง 2.6

โปรดอ่านคำถามแต่ละข้อ แล้วพิจารณาว่าท่านรู้สึกตรงกับคำตอบทางด้านซ้ายมือหรือขวามือ และประเมินว่าท่านมีความรู้สึกเช่นนั้นเข้มข้นมากน้อยเพียงใด จากนั้นจึงวงกลมล้อมรอบตัวเลขในช่องที่ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด

ตัวอย่างคำถาม

เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก / คู่สมรสแล้ว ท่านรู้สึกที่ท่านโง่

1	2	3	4	5	6	7
ไม่จริงที่สุด	ไม่จริง	ค่อนข้างไม่จริง	จริงและไม่จริงพอๆ กัน	ค่อนข้างจริง	จริง	จริงที่สุด

หากท่านรู้สึกกว่าประโยคที่ว่า “เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก / คู่สมรสแล้ว ท่านรู้สึกที่ท่านโง่” นั้น สำหรับท่านแล้ว

- ไม่จริงที่สุด   ขอให่วงกลม ล้อมรอบเลข 1
- ไม่จริง   ขอให่วงกลม ล้อมรอบเลข 2
- ค่อนข้างไม่จริง   ขอให่วงกลม ล้อมรอบเลข 3
- จริงและไม่จริงพอๆ กัน   ขอให่วงกลม ล้อมรอบเลข 4
- ค่อนข้างจริง   ขอให่วงกลม ล้อมรอบเลข 5
- จริง   ขอให่วงกลม ล้อมรอบเลข 6
- จริงที่สุด   ขอให่วงกลม ล้อมรอบเลข 7

ตัวอย่างการตอบ

หากท่านรู้สึกกว่าประโยคที่ว่า “เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก / คู่สมรสแล้ว ท่านรู้สึกที่ท่านโง่” นั้น **ไม่จริง** ให้ท่านวงกลม ล้อมรอบเลข 2 ดังนี้

1	2	3	4	5	6	7
ไม่จริงที่สุด	ไม่จริง	ค่อนข้างไม่จริง	จริงและไม่จริงพอๆ กัน	ค่อนข้างจริง	จริง	จริงที่สุด

หากท่านรู้สึกกว่าประโยคที่ว่า “เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก / คู่สมรสแล้ว ท่านรู้สึกที่ท่านโง่” นั้น **จริง** ให้ท่านวงกลม ล้อมรอบเลข 6 ดังนี้

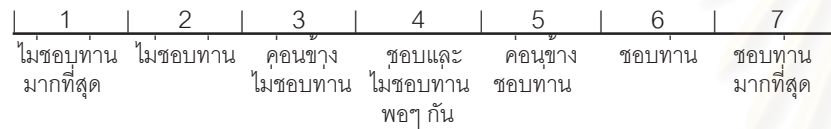
1	2	3	4	5	6	7
ไม่จริงที่สุด	ไม่จริง	ค่อนข้างไม่จริง	จริงและไม่จริงพอๆ กัน	ค่อนข้างจริง	จริง	จริงที่สุด

6

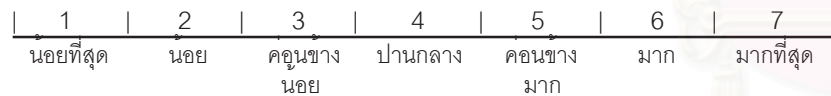
ตอนที่ 2.2 มาตรวัดความรู้สึก

โปรดวงกลม ล้อมรอบตัวเลขในช่องคำตอบที่ตรงกับความคิดหรือความรู้สึกของท่านมากที่สุด

1. เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก / คู่สมรสแล้ว ท่านคิดว่าคู่รัก/ คู่สมรสของท่านรู้สึก

2. เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก / คู่สมรสแล้ว ท่านคิดว่าคู่รัก/ คู่สมรสของท่านรู้สึกเจ็บปวด

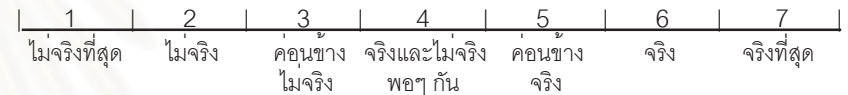

7

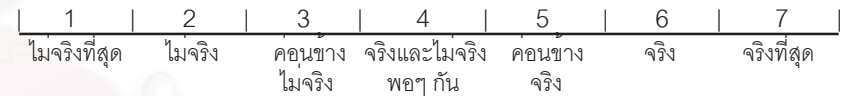
ตอนที่ 2.3 มาตรวัดการประเมินตนเอง

โปรดวงกลม ล้อมรอบตัวเลขในช่องคำตอบที่ตรงกับความคิดหรือความรู้สึกของท่านมากที่สุด

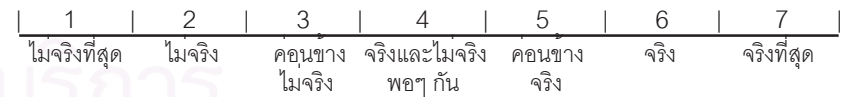
1. เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก / คู่สมรสแล้ว ทำให้ท่านรู้สึกว่าคุณใจ

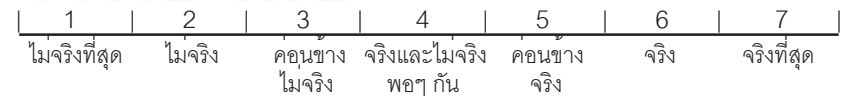
2. เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก / คู่สมรสแล้ว ทำให้ท่านรู้สึกว่าคุณไม่เป็นที่พึงปรารถนา

3. เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก / คู่สมรสแล้ว ทำให้ท่านรู้สึกว่าคุณมีความสามารถ

4. เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก / คู่สมรสแล้ว ทำให้ท่านรู้สึกว่าคุณเป็นที่พึงปรารถนา

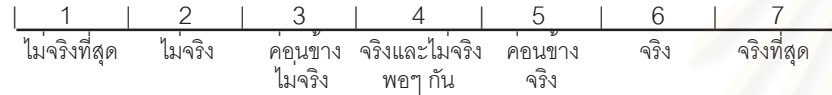

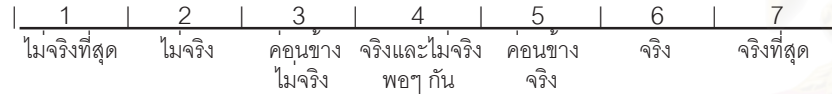
ตอนที่ 2.4 มาตรการลดอารมณ์สาเหตุของการทำร้ายความรู้สึก

โปรดวงกลม O ล้อมรอบตัวเลขในช่องคำตอบที่ตรงกับความคิดหรือความรู้สึกของท่านมากที่สุด

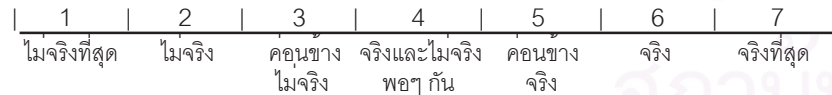
1. ท่านคิดว่าท่านมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก / คู่สมรสของท่าน

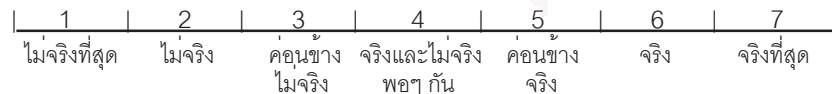
2. ท่านคิดว่าคู่รัก / คู่สมรสของท่านสมควรที่จะถูกทำร้ายความรู้สึก

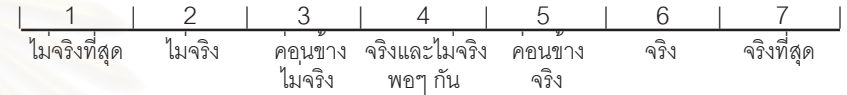
3. ท่านคิดว่า ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก / คู่สมรสของท่าน เพราะท่านไม่ได้ตั้งใจที่จะทำร้ายความรู้สึก

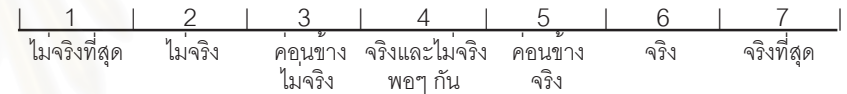
4. ท่านคิดว่า ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก / คู่สมรสของท่าน เพราะท่านไม่มีความอ่อนไหวต่อความรู้สึกของคู่รัก / คู่สมรสของท่าน

5. ท่านคิดว่า ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก / คู่สมรสของท่าน เพราะท่านพยายามที่จะแก้แค้น

6. ท่านคิดว่า ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก / คู่สมรสของท่าน เพราะท่านไม่เห็นความสำคัญของเขา

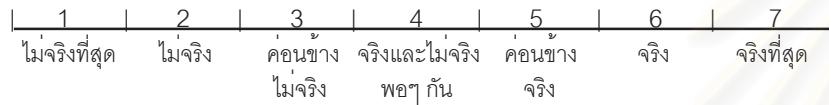

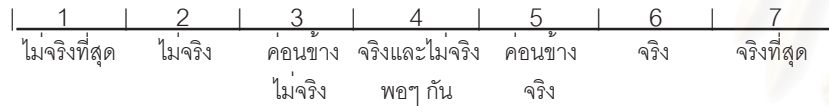
ตอนที่ 2.5 มาตรฐานพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเมื่อมีการทำร้ายความรู้สึก

โปรดวงกลม ○ ล้อมรอบตัวเลขในช่องคำตอบที่ตรงกับความคิดหรือความรู้สึกของท่านมากที่สุด

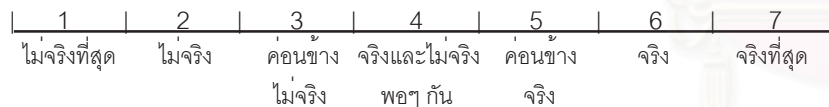
1. เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก / คู่สมรสแล้ว ท่านมักจะ ไม่แสดงท่าทีอะไรเลย

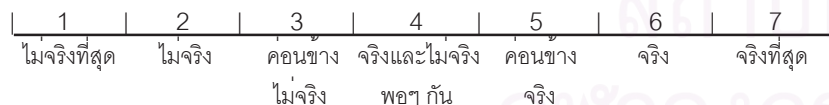
2. เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก / คู่สมรสแล้ว ท่านมักจะ แสดงท่าทางไม่ใส่ใจ

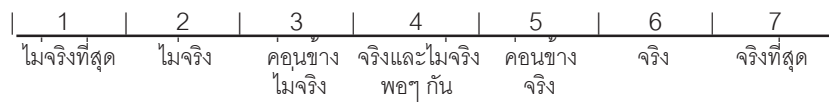
3. เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก / คู่สมรสแล้ว ท่านมักจะ ด่าหยาบคู่รัก / คู่สมรสของท่าน

4. เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก / คู่สมรสแล้ว ท่านมักจะ ขอโทษคู่รัก / คู่สมรสของท่าน

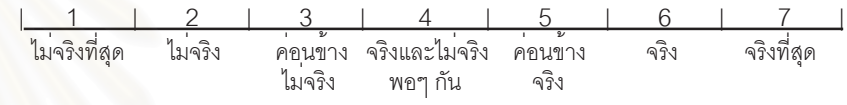
5. เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก / คู่สมรสแล้ว ท่านมักจะ ขอให้คู่รัก / คู่สมรสให้อภัยท่าน

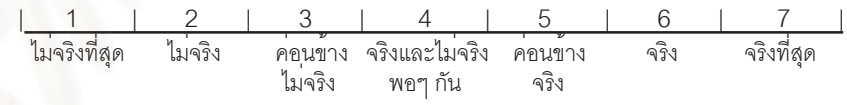
ตอนที่ 2.6 มาตรฐานวัดผลที่เกิดจากการทำร้ายความรู้สึก

โปรดวงกลม ○ ล้อมรอบตัวเลขในช่องคำตอบที่ตรงกับความคิดหรือความรู้สึกของท่านมากที่สุด

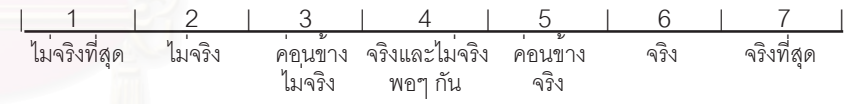
1. เหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก ทำให้สัมพันธ์ภาพของท่านกับคู่รัก / คู่สมรส จืดจางลงแบบถาวร

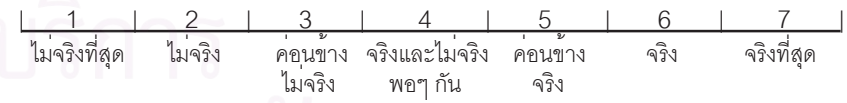
2. เหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก ทำให้ท่านไว้วางใจคู่รัก / คู่สมรสน้อยลง

3. เหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก ทำให้สัมพันธ์ภาพของท่านกับคู่รัก / คู่สมรส จืดจางลงแบบชั่วคราว

4. เหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึก ทำให้ท่านรู้สึกไม่ชอบคู่รัก / คู่สมรสมากขึ้น

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อความที่ตรงกับท่านเพียงข้อเดียวว่า ในการตอบแบบสอบถามที่ผ่านมามีทั้งหมดนี้ ท่านตอบโดยนึกถึงสถานการณ์ที่ ( ) ท่านเป็นผู้ทำร้ายความรู้สึกคู่รัก / คู่สมรสของท่าน หรือ ( ) ท่านถูกคู่รัก / คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึก

ภาคผนวก ง

ตารางที่ 1

แสดงค่าสถิติในการคัดข้อกระทงของมาตรฐานด้านทักษะและข้อกระทงที่ได้รับคัดเลือกในมาตรฐานที่เป็นผู้ถูกทำร้ายความรู้สึก

ข้อ	ข้อความ	ค่า CITC 11 items $N = 120^{\text{ก}}$	ค่า CITC 6 items $N = 120^{\text{ข}}$	ข้อที่นำไปใช้
1	กระตือรือร้น	.5226	.4827	ผ่าน
2	มีความสุข	-	-	ไม่ผ่าน
4	อยากตอบได้	-	-	ไม่ผ่าน
6	ปลงตก	-	-	ไม่ผ่าน
7	สนใจ	.5439	.6469	ผ่าน
10	ตื่นเต้น	.4232	.4810	ผ่าน
11	อยากทำอะไรสักอย่าง	.2507	.3283	ผ่าน
14	ตื่นตัว	.5265	.6135	ผ่าน
15	ไม่หวั่นไหว	-	-	ไม่ผ่าน
20	ทะนงตน	-	-	ไม่ผ่าน
21	ใส่ใจ	.3622	.5683	ผ่าน

หมายเหตุ ^กค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 11 ข้อกระทง, $df = 118$, $\alpha = .05$, $r_{\text{critical}} = .164$

^ขค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 6 ข้อกระทง, $df = 118$, $\alpha = .05$, $r_{\text{critical}} = .164$

ตารางที่ 2

แสดงค่าสถิติในการคัดข้อกระทงของมาตรวัดอารมณ์ทางลบและข้อกระทงที่ได้รับคัดเลือกในมาตรที่เป็นผู้ถูกทำร้ายความรู้สึก

ข้อ	ข้อความ	ค่า CITC 11 items $N = 120^{\text{ก}}$	ค่า CITC 10 items $N = 120^{\text{ข}}$	ค่า CITC 9 items $N = 120^{\text{ค}}$	ข้อที่ นำไปใช้
3	เป็นปฏิปักษ์	.3139	.3746	.4149	ผ่าน
5	กระวนกระวาย	.5999	.6215	.6380	ผ่าน
8	รู้สึกผิด	-	-	-	ไม่ผ่าน
9	เจ็บปวด	.5205	.5266	.5194	ผ่าน
12	ละอายใจ	.2059	-	-	ไม่ผ่าน
13	กลัว	.5768	.5340	.4744	ผ่าน
16	อารมณ์เสีย	.3757	.4478	.4883	ผ่าน
17	เป็นทุกข์	.6831	.6785	.6844	ผ่าน
18	หงุดหงิด	.5358	.5931	.6293	ผ่าน
19	ซุนเคืองใจ	.5535	.5676	.5847	ผ่าน
22	ตื่นตกใจ	.5470	.5416	.5253	ผ่าน

หมายเหตุ ^กค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 11 ข้อกระทง, $df = 118$, $\alpha = .05$, $r_{\text{critical}} = .164$

^ขค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 10 ข้อกระทง, $df = 118$, $\alpha = .05$, $r_{\text{critical}} = .164$

^คค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 9 ข้อกระทง, $df = 118$, $\alpha = .05$, $r_{\text{critical}} = .164$

ตารางที่ 3

แสดงค่าสถิติในการคัดข้อกระทงของมาตรวัดความรู้สึกและข้อกระทงที่ได้รับคัดเลือกในมาตรที่เป็นผู้ถูกทำร้ายความรู้สึก

ข้อ	ข้อความ	ค่า CITC 2 items $N = 120^n$	ข้อที่นำไปใช้
1	เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านถูกคู่รัก/คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านรู้สึกว่าคุณรัก/คู่สมรสของท่านไม่ชอบท่าน	.4287	ผ่าน
2	เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านถูกคู่รัก/คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านรู้สึกเจ็บปวด	.4287	ผ่าน

หมายเหตุ ⁿค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 2 ข้อกระทง, $df = 118$, $\alpha = .05$, $r_{critical} = .164$

ตารางที่ 4

แสดงค่าสถิติในการคัดข้อกระทงของมาตรวัดการประเมินตนเองทางลบและข้อกระทงที่ได้รับคัดเลือกในมาตรที่เป็นผู้ถูกทำร้ายความรู้สึก

ข้อ	ข้อความ	ค่า CITC 6 items $N = 120^n$	ข้อที่นำไปใช้
1	เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านถูกคู่รัก/คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านรู้สึกว่าคุณไม่ไหว	.5370	ผ่าน
2	เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านถูกคู่รัก/คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านรู้สึกว่าคุณไม่เป็นที่พึ่งปรารถนา	.6164	ผ่าน
5	เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านถูกคู่รัก/คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านรู้สึกว่าคุณไม่เป็นที่ดึงดูดใจ	.6194	ผ่าน
8	เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านถูกคู่รัก/คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านรู้สึกว่าคุณไม่มีความสามารถ	.5685	ผ่าน
9	เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านถูกคู่รัก/คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านรู้สึกว่าคุณไม่มีไหวพริบ	.4975	ผ่าน
10	เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านถูกคู่รัก/คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านรู้สึกว่าคุณไม่เป็นที่ชื่นชอบ	.6906	ผ่าน

หมายเหตุ ⁿค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 6 ข้อกระทง, $df = 118$, $\alpha = .05$, $r_{critical} = .164$

ตารางที่ 5

แสดงค่าสถิติในการคัดข้อกระทงของมาตรวัดการประเมินตนเองทางบวกและข้อกระทงที่ได้รับคัดเลือกในมาตรที่เป็นผู้ถูกทำร้ายความรู้สึก

ข้อ	ข้อความ	ค่า CITC 6 items $N = 120^n$	ข้อที่นำไปใช้
3	เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านถูกคู่รัก/คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านรู้สึกว่าคุณมีความสามารถ	.4604	ผ่าน
4	เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านถูกคู่รัก/คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านรู้สึกว่าคุณเป็นที่พึ่งปรารถนา	.7005	ผ่าน
6	เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านถูกคู่รัก/คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านรู้สึกว่าคุณเป็นที่ชื่นชอบ	.6302	ผ่าน
7	เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านถูกคู่รัก/คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านรู้สึกว่าคุณเป็นที่ดึงดูดใจ	.6831	ผ่าน
11	เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านถูกคู่รัก/คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านรู้สึกว่าคุณฉลาด	.6635	ผ่าน
12	เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านถูกคู่รัก/คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านรู้สึกว่าคุณมีไหวพริบ	.5838	ผ่าน

หมายเหตุ ⁿค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 6 ข้อกระทง, $df = 118$, $\alpha = .05$, $r_{critical} = .164$

ตารางที่ 6

แสดงค่าสถิติในการคัดข้อกระทงของมาตรการลดการอนุมานสาเหตุและข้อกระทงที่ได้รับคัดเลือกในมาตรที่เป็นผู้ถูกทำร้ายความรูสึก

ข้อ	ข้อความ	ค่า CITC 7 items $N = 120^{\text{a}}$	ค่า CITC 6 items $N = 120^{\text{b}}$	ข้อที่ นำไปใช้
1	ท่านคิดว่าคูรัก/คู่สมรสของท่านมีเจตนาที่จะทำร้ายความรูสึกของท่าน	.5539	.5571	ผ่าน
2	ท่านคิดว่าท่านสมควรที่จะถูกคูรัก/คู่สมรสของท่านทำร้ายความรูสึก	-	-	ไม่ผ่าน
3	ท่านคิดว่าคูรัก/คู่สมรสของท่านทำร้ายความรูสึกของท่านเพราะไม่ได้ตั้งใจ	.5488	.5358	ผ่าน
4	ท่านคิดว่าคูรัก/คู่สมรสของท่านทำร้ายความรูสึกของท่านเพราะไม่มีความอ่อนไหวต่อความรูสึกของท่าน	.4156	.4656	ผ่าน
5	ท่านคิดว่าคูรัก/คู่สมรสของท่านทำร้ายความรูสึกของท่านเพราะเขาพยายามที่จะแก้แค้นท่าน	.5146	.5028	ผ่าน
6	ท่านคิดว่าคูรัก/คู่สมรสของท่านทำร้ายความรูสึกของท่านเพราะเขาคิดว่ากำลังช่วยท่าน	.2107	.2245	ผ่าน
7	ท่านคิดว่าคูรัก/คู่สมรสของท่านทำร้ายความรูสึกของท่านเพราะเขาไม่เห็นความสำคัญของท่าน	.6209	.6565	ผ่าน

หมายเหตุ ^aค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 7 ข้อกระทง, $df = 118$, $\alpha = .05$, $r_{\text{critical}} = .164$

^bค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 6 ข้อกระทง, $df = 118$, $\alpha = .05$, $r_{\text{critical}} = .164$

ตารางที่ 7

แสดงค่าสถิติในการคัดข้อกระทงของมาตรฐานวัดปฏิบัติการที่เกิดขึ้นเมื่อมีการทำร้ายความรู้สึกและข้อกระทงที่ได้รับคัดเลือกในมาตรฐานที่เป็นผู้ถูกทำร้ายความรู้สึก

ข้อ	ข้อความ	ค่า CITC 6 items $N = 120^{\text{a}}$	ค่า CITC 5 items $N = 120^{\text{b}}$	ข้อที่ นำไปใช้
1	เมื่อท่านถูกคู่รัก/คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านมักจะบอกกับผู้อื่นว่าท่านถูกทำร้ายความรู้สึก	.4342	.4934	ผ่าน
2	เมื่อท่านถูกคู่รัก/คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านมักจะแสดงอารมณ์โกรธให้ผู้อื่นเห็น	.4857	.5059	ผ่าน
3	เมื่อท่านถูกคู่รัก/คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านมักจะร้องไห้ต่อหน้าผู้อื่น	.5056	.5327	ผ่าน
4	เมื่อท่านถูกคู่รัก/คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านมักจะร้องไห้คนเดียว	.2798	.3131	ผ่าน
5	เมื่อท่านถูกคู่รัก/คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านมักจะโต้แย้ง หรือปกป้องตนเองด้วยท่าที่สงบและมีเหตุผล	-	-	ไม่ผ่าน
6	เมื่อท่านถูกคู่รัก/คู่สมรสของท่านทำร้ายความรู้สึกแล้ว ท่านมักจะได้กลับแบบรุนแรงและไม่มีเหตุผล	.4394	.3625	ผ่าน

หมายเหตุ ^aค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 6 ข้อกระทง, $df = 118$, $\alpha = .05$, $r_{\text{critical}} = .164$

^bค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 5 ข้อกระทง, $df = 118$, $\alpha = .05$, $r_{\text{critical}} = .164$

ตารางที่ 8

แสดงค่าสถิติในการคัดข้อกระทงของมาตรวัดผลที่เกิดขึ้นเมื่อมีการทำร้ายความรู้สึกและข้อกระทงที่ได้รับคัดเลือกในมาตรที่เป็นผู้ถูกทำร้ายความรู้สึก

ข้อ	ข้อความ	ค่า CITC 6 items $N = 120^n$	ข้อที่นำไปใช้
1	เหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกทำให้สัมพันธ์ภาพของท่านกับคู่รัก/คู่สมรสจิตใจลงแบบถาวร	.5878	ผ่าน
2	เหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกทำให้ท่านไว้วางใจคู่รัก/คู่สมรสน้อยลง	.6695	ผ่าน
3	เหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกทำให้ท่านรู้สึกไม่ชอบคู่รัก/คู่สมรสมากขึ้น	.5469	ผ่าน
4	เหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกทำให้ท่านรู้สึกนับถือตนเองลดลง	.5550	ผ่าน
5	เหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกทำให้สัมพันธ์ภาพของท่านกับคู่รัก/คู่สมรสจิตใจลงแบบชั่วคราว	.3265	ผ่าน
6	เหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกทำให้ท่านรู้สึกมั่นใจในตนเองลดลง	.4783	ผ่าน

หมายเหตุ ⁿค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 6 ข้อกระทง, $df = 118$, $\alpha = .05$, $r_{critical} = .164$

ตารางที่ 9

แสดงค่าสถิติในการคัดข้อกระทงของมาตรวัดอารมณ์ทางบวกและข้อกระทงที่ได้รับคัดเลือกในมาตรที่เป็นผู้ทำร้ายความรู้สึก

ข้อ	ข้อความ	ค่า CITC 11 items $N = 120^{\text{ii}}$	ค่า CITC 7 items $N = 120^{\text{iii}}$	ค่า CITC 6 items $N = 120^{\text{iv}}$	ข้อที่นำไปใช้
1	กระตือรือร้น	.4609	.4619	.5109	ผ่าน
2	มีความสุข	-	-	-	ไม่ผ่าน
4	อยากตอบได้	-	-	-	ไม่ผ่าน
6	ปลงตก	-	-	-	ไม่ผ่าน
7	สนใจ	.3579	.5366	.5871	ผ่าน
10	ตื่นเต้น	.4291	.3715	.3183	ผ่าน
11	อยากทำอะไรสักอย่าง	.3696	.3813	.3596	ผ่าน
14	ตื่นตัว	.3802	.5313	.5441	ผ่าน
15	ไม่หวั่นไหว	-	-	-	ไม่ผ่าน
20	ทะนงตน	.2241	-	-	ไม่ผ่าน
21	ใส่ใจ	.2551	.5683	.5122	ผ่าน

หมายเหตุ ⁱค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 11 ข้อกระทง, $df = 118$, $\alpha = .05$, $r_{\text{critical}} = .164$

ⁱⁱค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 7 ข้อกระทง, $df = 118$, $\alpha = .05$, $r_{\text{critical}} = .164$

ⁱⁱⁱค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 6 ข้อกระทง, $df = 118$, $\alpha = .05$, $r_{\text{critical}} = .164$

ตารางที่ 10

แสดงค่าสถิติในการคัดข้อกระทงของมาตรวัดอารมณ์ทางลบและข้อกระทงที่ได้รับคัดเลือกในมาตราที่เป็นผู้ทำร้ายความรู้สึก

ข้อ	ข้อความ	ค่า CITC 11 items $N = 120^n$	ข้อที่นำไปใช้
3	เป็นปฏิปักษ์	.2163	ผ่าน
5	กระวนกระวาย	.5380	ผ่าน
8	รู้สึกผิด	.2760	ผ่าน
9	เจ็บปวด	.6754	ผ่าน
12	ละอายใจ	.1756	ผ่าน
13	กลัว	.5609	ผ่าน
16	อารมณ์เสีย	.5210	ผ่าน
17	เป็นทุกข์	.6970	ผ่าน
18	หงุดหงิด	.6363	ผ่าน
19	ซุ่นเคืองใจ	.6521	ผ่าน
22	ตื่นตกใจ	.4163	ผ่าน

หมายเหตุ ⁿค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 11 ข้อกระทง, $df = 118$, $\alpha = .05$, $r_{critical} = .164$

ตารางที่ 11

แสดงค่าสถิติในการคัดข้อกระทงของมาตรวัดความรู้สึกและข้อกระทงที่ได้รับคัดเลือกในมาตรที่เป็นผู้ทำร้ายความรู้สึก

ข้อ	ข้อความ	ค่า CITC 2 items $N = 120^n$	ข้อที่นำไปใช้
1	เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสของท่านแล้ว ท่านคิดว่าคู่รัก/คู่สมรสของท่านรู้สึกไม่ชอบท่าน	-	ไม่ผ่าน
2	เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสของท่านแล้ว ท่านคิดว่าคู่รัก/คู่สมรสของท่านรู้สึกเจ็บปวด	-	ไม่ผ่าน

หมายเหตุ ⁿค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 2 ข้อกระทง, $df = 118$, $\alpha = .05$, $r_{critical} = .164$

ตารางที่ 12

แสดงค่าสถิติในการคัดข้อกระทงของมาตรวัดการประเมินตนเองทางลบและข้อกระทงที่ได้รับคัดเลือกในมาตรที่เป็นผู้ทำร้ายความรู้สึก

ข้อ	ข้อความ	ค่า CITC 6 items $N = 120^n$	ข้อที่นำไปใช้
1	เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสของท่านแล้ว ทำให้ท่านรู้สึกว่าคุณไม่โอเค	.3388	ผ่าน
2	เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสของท่านแล้ว ทำให้ท่านรู้สึกว่าคุณไม่เป็นที่พึงปรารถนา	.6161	ผ่าน
5	เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสของท่านแล้ว ทำให้ท่านรู้สึกว่าคุณไม่เป็นที่ดึงดูดใจ	.5122	ผ่าน
8	เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสของท่านแล้ว ทำให้ท่านรู้สึกว่าคุณไม่มีความสามารถ	.5644	ผ่าน
9	เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสของท่านแล้ว ทำให้ท่านรู้สึกว่าคุณไม่มีไหวพริบ	.5760	ผ่าน
10	เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสของท่านแล้ว ทำให้ท่านรู้สึกว่าคุณไม่เป็นที่ชื่นชอบ	.6304	ผ่าน

หมายเหตุ ⁿค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 6 ข้อกระทง, $df = 118$, $\alpha = .05$, $r_{critical} = .164$

ตารางที่ 13

แสดงค่าสถิติในการคัดข้อกระทงของมาตรวัดการประเมินตนเองทางบวกและข้อกระทงที่ได้รับคัดเลือกในมาตรที่เป็นผู้ทำร้ายความรู้สึก

ข้อ	ข้อความ	ค่า CITC 6 items $N = 120^n$	ข้อที่นำไปใช้
3	เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสของท่านแล้ว ทำให้ท่านรู้สึกว่าท่านมีความสามารถ	.6571	ผ่าน
4	เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสของท่านแล้ว ทำให้ท่านรู้สึกว่าท่านเป็นที่พึงปรารถนา	.7257	ผ่าน
6	เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสของท่านแล้ว ทำให้ท่านรู้สึกว่าท่านเป็นที่ชื่นชอบ	.6787	ผ่าน
7	เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสของท่านแล้ว ทำให้ท่านรู้สึกว่าท่านเป็นที่ดึงดูดใจ	.7218	ผ่าน
11	เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสของท่านแล้ว ทำให้ท่านรู้สึกว่าท่านฉลาด	.6800	ผ่าน
12	เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสของท่านแล้ว ทำให้ท่านรู้สึกว่าท่านมีไหวพริบ	.7405	ผ่าน

หมายเหตุ ⁿค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 6 ข้อกระทง, $df = 118$, $\alpha = .05$, $r_{critical} = .164$

ตารางที่ 14

แสดงค่าสถิติในการคัดข้อกระทงของมาตรวัดการอนุมานสาเหตุและข้อกระทงที่ได้รับคัดเลือกในมาตรที่เป็นผู้ทำร้ายความรู้สึก

ข้อ	ข้อความ	ค่า CITC 7 items $N = 120^{\text{a}}$	ค่า CITC 6 items $N = 120^{\text{b}}$	ข้อที่ นำไปใช้
1	ท่านคิดว่าท่านมีเจตนาที่จะทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสของท่าน	.5838	.6261	ผ่าน
2	ท่านคิดว่าคู่รัก/คู่สมรสของท่านสมควรที่จะถูกทำร้ายความรู้สึก	.4275	.5223	ผ่าน
3	ท่านคิดว่าท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสของท่านเพราะไม่ได้ตั้งใจที่จะทำร้ายความรู้สึก	.3629	.4047	ผ่าน
4	ท่านคิดว่าท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสของท่านเพราะท่านไม่มีความอ่อนไหวต่อความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสของท่าน	.2206	.2190	ผ่าน
5	ท่านคิดว่าท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสของท่านเพราะท่านพยายามที่จะแก้แค้น	.4902	.5113	ผ่าน
6	ท่านคิดว่าท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสของท่านเพราะท่านคิดว่ากำลังช่วยเขา	-	-	ไม่ผ่าน
7	ท่านคิดว่าท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสของท่านเพราะท่านไม่เห็นความสำคัญของเขา	.4767	.5198	ผ่าน

หมายเหตุ ^aค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 7 ข้อกระทง, $df = 118$, $\alpha = .05$, $r_{\text{critical}} = .164$

^bค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 6 ข้อกระทง, $df = 118$, $\alpha = .05$, $r_{\text{critical}} = .164$

ตารางที่ 15

แสดงค่าสถิติในการคัดข้อกระทงของมาตรวัดปฏิบัติการที่เกิดขึ้นเมื่อมีการทำร้ายความรู้สึกและข้อกระทงที่ได้รับคัดเลือกในมาตรที่เป็นผู้ทำร้ายความรู้สึก

ข้อ	ข้อความ	ค่า CITC 5 items $N = 120^n$	ข้อที่นำไปใช้
1	เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสแล้ว ท่านมักจะไม่ได้แสดงท่าทีอะไรเลย	.4883	ผ่าน
2	เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสแล้ว ท่านมักจะแสดงท่าทางไม่ใส่ใจ	.5414	ผ่าน
3	เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสแล้ว ท่านมักจะตำหนิคู่รัก/คู่สมรสของท่าน	.3430	ผ่าน
4	เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสแล้ว ท่านมักจะขอโทษคู่รัก/คู่สมรสของท่าน	.4741	ผ่าน
5	เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ท่านทำร้ายความรู้สึกของคู่รัก/คู่สมรสแล้ว ท่านมักจะขอให้คู่รัก/คู่สมรสของท่านให้อภัยท่าน	.3587	ผ่าน

หมายเหตุ ⁿค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 6 ข้อกระทง, $df = 118$, $\alpha = .05$, $r_{critical} = .164$

ตารางที่ 16

แสดงค่าสถิติในการคัดข้อกระทงของมาตรวัดผลที่เกิดขึ้นเมื่อมีการทำร้ายความรู้สึกและข้อกระทงที่ได้รับคัดเลือกในมาตรที่เป็นผู้ทำร้ายความรู้สึก

ข้อ	ข้อความ	ค่า CITC 4 items $N = 120^n$	ข้อที่ นำไปใช้
1	เหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกทำให้สัมพันธ์ภาพของท่านกับคู่รัก/คู่สมรสจิตใจลงแบบถาวร	.4837	ผ่าน
2	เหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกทำให้ท่านไว้วางใจคู่รัก/คู่สมรสน้อยลง	.6704	ผ่าน
3	เหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกทำให้สัมพันธ์ภาพของท่านกับคู่รัก/คู่สมรสจิตใจลงแบบชั่วคราว	.4346	ผ่าน
4	เหตุการณ์ที่ทำร้ายความรู้สึกทำให้ท่านรู้สึกไม่ชอบคู่รัก/คู่สมรสมากขึ้น	.5062	ผ่าน

หมายเหตุ ⁿ ค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 4 ข้อกระทง, $df = 118$, $\alpha = .05$, $r_{critical} = .164$

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

ร้อยเอกหญิงสุดาจันทร์ สุภาวกุล เกิดเมื่อวันที่ 12 มีนาคม พ.ศ.2517 สำเร็จการศึกษา ระดับประถมศึกษาจากโรงเรียนศรีวรการ จากนั้นเข้าศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาทั้งตอนต้นและตอนปลายที่โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ในปีการศึกษา 2535 และสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาพยาบาลศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับสอง) จากวิทยาลัยพยาบาลกองทัพบกในปีการศึกษา 2538 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเมื่อปีการศึกษา 2545 ปัจจุบันรับราชการในตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ ที่โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย